

Giới thiệu Ảnh Hậu Tái Lâm

Thể loại: Hiện đại, trọng sinh

Edit từ chương 1 - chương 7.2: Mèo đại lười, từ chương 7.3 trở đi: Um-um

Đời trước, Cô Trương vì yêu say đắm một người đàn ông mà không màng đến tuổi trẻ, chẳng cần đến sắc đẹp lại đem lòng tự trọng cùng địa vị ảnh hậu ném đi.

Không ngờ chỉ đổi lại việc bản thân bị hãm hại, bị bôi nhọ, bị ruồng bỏ trở thành người phụ nữ xấu xa, cuối cùng chỉ còn con đường rời khỏi giới giải trí.

Không ngờ ông trời cho cô một cơ hội làm lại, Cố Trương trọng sinh quay về mười năm trước, lúc này cô vẫn còn tuổi trẻ, còn sắc đẹp, còn lòng tự trọng...Cô Trương âm thầm đem mục tiêu cả đời là: Đánh ngã giới giải trí.

Đây là câu chuyện của một vị ảnh hậu vừa xinh đẹp vừa giỏi diễn xuất sống lại lúc cô còn chưa nổi tiếng, gặp thần chém thần, gặp phản giết phản, dốc hết sức trên con đường trở thành ảnh hậu.

Bài này nữ chính có bàn tay vàng trắng kiện.

Nam nữ chính thân tâm đều sạch.

Nội dung: Tình yêu và hôn nhân ở giới giải trí thời hiện đại.

Vài lời của editor: Nếu để ta nhận xét về bộ này thì thú thực nó là một bộ về giới giải trí khá hay mà ta từng đọc, nữ chính được tác giả cho sở hữu vô số bàn tay vàng, nam chính cũng vậy. Ít có các tình tiết gây ức chế, nếu ai muốn tìm một bộ đọc lâu dài thì cứ tìm bộ này, ta hứa sẽ hoàn bằng mọi giá dù đôi lúc ta hơi lười (nghe tên ta thì biết) và sẽ biến mất hơi lâu, mà có ai biết cách chen ảnh vào bài không nhớ chỉ ta nha, cảm ơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Ảnh hậu không bằng chó

Gió đầu hè mang theo hơi say ẩm áp, ánh nắng ngoài cửa sổ nhẹ nhàng chiếu vào phòng, hai giờ chiều, hành lang bệnh viện yên tĩnh.

Trong phòng trực ban của y tá, hai cô y tá trẻ tuổi cầm điện thoại di động, cô y tá kia đưa điện thoại cho bạn tốt, cố gắng nhỏ giọng nhưng giọng nói không giấu nổi sự hưng phấn: “Mau xem đi, đồ mới ra đó.”

Trên bức ảnh là hình trang phục cưới của một đôi nam nữ, khuôn mặt tinh xảo, trai tài gái sắc nhìn vô cùng xứng đôi.

“Trương thiên vương mặc đồ này nhìn đẹp quá” Nữ y tá tóc ngắn nói: “Đẹp trai đến mức không để cho người ta sống nổi.”

“Kiều thiên hậu cũng đâu có thua kém! Cũng sắp 40 tuổi rồi, sao có thể đẹp như vậy được, chăm sóc thật tốt.”

“Cô ấy thật hạnh phúc, đã ly hôn mà cũng gặp được người đàn ông tốt như vậy, bây giờ còn mang thai, không biết kiếp trước cô ấy đã tích bao nhiêu công đức nữa. Nếu tôi mà là cô ấy thì tốt rồi.” Y tá tóc ngắn ôm mặt, vẻ mặt xa xăm nói.

“Nhưng người ta chỉ thấy người mới cười cũng không thấy người cũ khóc, cô gái kia....” Cô y tá buộc tóc đuôi ngựa bĩu môi, chỉ về phía cuối hành lang: “Chắc là cô ta không biết.”

“Nhỏ tiếng chút.” Y tá tóc ngắn ngắt lời: “Để y tá trưởng nghe được thì không hay đâu.”

Cô y tá nhỏ nhún vai, không nói gì nữa.

Phòng bệnh cuối hành lang, bức màn cửa bị kéo kín mít, trong phòng không bật đèn, điều hòa thổi vù vù, đi vào chợt giống như đi tới một căn nhà xác im lặng, thời tiết tháng sau lạnh phát run.

Trên giường bệnh, một cô gái ngây ngốc ngồi, màn hình TV không mở tiếng giống như kịch câm vậy. Bây giờ đang mở kênh giải trí, trên TV là hình ảnh tuần nam nữ ôm chặt nhau, người đàn ông hạnh phúc tuyên bố tin tức gì đó, khoe miệng mỉm cười không giấu được sự vui mừng.

Ngón tay Cố Trương nắm ra giường thật chặt, trong mắt lóe lên sự trào phúng. Lương Quý...cô và anh ta làm vợ chồng bốn năm cũng chưa bao giờ thấy anh ta lộ ra vẻ mặt như vậy. Ngay cả lúc Cố Trương và Lương Quý kết hôn, anh ta cũng trưng ra bộ mặt lạnh lùng, cô cho rằng đó là bản tính của Lương Quý, vì hắn là con người lạnh lùng bất kham, nhưng hôm nay cô mới phát hiện, Lương Quý không phải là người lạnh lùng, chỉ là vì cô không phải Kiều

Ánh Tinh thôi.

Thiên Vương và Thiên hậu vài năm sau thì tu thành chính quả*, vậy cô thì sao? Cô là cái gì?

Cố Tương hít một hơi thật sâu, bò xuống giường một cách khó khăn, trong phòng chăm sóc đặc biệt có gương, cô bật đèn lên, trong gương là một khuôn mặt tiều tụy.

Thân hình tái nhợt, khô gầy, tóc gần như dán trên khuôn mặt, xương gò má cao bị bạc một chút, khuôn mặt vẫn là khuôn mặt trước kia, nhưng cặp mắt xinh đẹp trước kia bây giờ không có hồn nữa, già yếu như một lão bà.

Không lâu trước đây, cô bị biến thành bộ dạng người không ra người quỷ không ra quỷ này. Cố Tương quay đầu nhìn vào màn hình TV, trên TV là Kiều Ánh Tinh đang cười vô cùng xinh đẹp, tuy rằng cô ta đã ba mươi sáu tuổi nhưng lại giống như mới 30, sắc mặt hồng hào, tinh thần sáng láng, cô gái này nếu so sánh với cô quả thật đứng là một trời một vực.

Cố Tương ngã ngồi trên giường bệnh, cô cũng từng xinh đẹp, thời điểm cô đẹp nhất, có vị đại gia từng khen: “Dung nhan này đúng là gặp thần chém thần, gặp phật giết phật.” khi đó khuôn mặt cô xinh đẹp, khí chất thanh thuần, tóc dài đen nhánh rậm rạp, cho dù không son không phấn cũng vô cùng tinh xảo.

Khi đó cô mới ra mắt, bởi vì khuôn mặt đẹp nên được nhận một hợp đồng quảng cáo làm người xem ấn tượng, sau này nhận được một số nhân vật nhỏ trong phim điện ảnh, dần dần có tiếng tăm, được khen ngợi có tố chất diễn xuất, sau đó cô bắt đầu nổi tiếng, quả nhiên giống như dự đoán, kỹ thuật diễn trôi chảy của cô được khám phá, dần dần có địa vị trong giới giải trí, cô thậm chí còn nhận giải ảnh hậu, mọi người ai cũng suy đoán con đường phía trước của cô sẽ rộng mở.

Nhưng cô lại kém may mắn, gặp phải kẻ như Lương Quý.

Cô biết Lương Quý là lúc hai người hợp tác làm chung một bộ phim, hai người đóng nam chính và nữ chính, từ trước cô đã có sự sùng bái đối với vị siêu sao thiên vương trong truyền thuyết này rồi, sau khi hợp tác, bề ngoài đẹp trai và khí chất bất khuất của Lương Quý hấp dẫn cô, trước khi vào giới giải trí cô chưa từng có bạn trai, đúng lúc bộ phim này là một bộ bi kịch, có lẽ là nhập diễn quá sâu, cũng có lẽ là tình yêu thật sự, tóm lại lúc đó cô thật sự yêu Lương Quý.

Khi đó Lương Quý và Kiều Ánh Tinh đã chia tay hơn một năm, Kiều Ánh Tinh cũng đã kết hôn. Cố Tương là một người quyết đoán chủ động, đã thích sẽ theo đuổi, thế nhưng Lương Quý thật sự chấp nhận quen cô.

Những ngày hẹn hò với Lương Quý đối với cô đều là ngày hạnh phúc, dù Lương Quý là bạn trai cô nhưng chưa từng có ý định kết hôn, nhưng khi yêu con gái đầu có suy nghĩ nhiều như vậy, thích chính là thích, dù cho hấn ta trần đây khuyết điểm nhưng trong mắt Cố Tương lúc đó hấn là tốt nhất.

Sau đó hai người đính hôn, kết hôn, tất cả mọi chuyện đều thuận theo tự nhiên. Giống như câu chuyện cổ tích của công chúa và hoàng tử, giống như khi Kiều Ánh Tinh và Lương Quý kết hôn bây giờ, được tất cả các trang truyền thông đưa tin, tất cả bạn tốt chúc phúc. Lúc đó, cô cũng không nghĩ tới cô và Lương Quý sẽ đi đến bước này.

Kết hôn ba năm, cô luôn muốn có con nhưng Lương Quý đều lấy lý do bận rộn công việc mà từ chối, Lương Quý quả thật rất bận, đàn ông càng lớn tuổi càng nổi tiếng, mấy năm đó địa vị của anh ta trong giới giải trí càng được củng cố vững chắc, cũng có phòng làm việc riêng, thời gian trở về nhà ngày càng ngắn ngủi, hai người gặp mặt thì ít mà xa cách thì nhiều.

Mà bản thân Lương Quý là người theo chủ nghĩa đàn ông, sau khi kết hôn hấn không cho Cố Tương tham gia diễn xuất nữa, Cố Tương cũng nghe theo, bình thường chỉ là ngẫu nhiên nhận một hai hợp đồng quảng cáo, phần lớn thời gian đều là ở nhà làm một người phụ nữ của gia đình. Các fans của Cố Tương ào ào vào cô mà tiếc hận, Cố Tương lại vui vẻ chịu đựng, cô yêu Lương Quý nên chấp nhận vì Lương Quý mà làm mọi chuyện.

Nhưng tình yêu vốn mong manh, nhất là lúc cô yêu sai người.

Năm thứ tư, cô lên lút không dùng biện pháp tránh thai, thời điểm cô có bầu lại đột nhiên bùng ra chuyện xấu lúc trước của cô và một vị đạo diễn. Khi những hình ảnh khó coi đó bị bại lộ, bản thân Cố Tương sợ đến ngất người.

Cô biết cá tính mình thẳng thắn đã đắc tội không ít người, lúc cô mới tiến vào giới giải trí cũng có người muốn sử dụng quy tắc ngầm, tuy rằng cuối cùng không thể thành công nhưng cũng đã bôi lên người cô một vết nhơ. Sau khi kết hôn những hình ảnh này mới được phát tán, người này chắc chắn đã cố ý từ lâu.

Trong lúc nhất thời, trên mạng internet đầy các loại bình luận ác ý, nào là không giữ phẩm hạnh, giả vờ ngây thơ, đủ loại tội danh trên trời dưới đất. Cư dân mạng trên internet vô cùng đáng sợ, mà đối với phụ nữ, phạm vi tha thứ của họ đặc biệt hạn hẹp. Trận chiến trên mạng này làm cô lao tâm lao lực quá độ dẫn đến sinh non.

Lương Quý nói với cô không cần phải lo lắng, cô gần như đã rời khỏi giới giải trí, việc này không cần phải để trong lòng. Cũng không biết Lương Quý chuẩn bị như thế nào, về mặt quan hệ xã hội làm sao, dù sao thời điểm cô bị đưa đến đầu sóng ngọn gió cũng là lúc Lương Quý ly hôn với cô.

Cố Tương biết Lương Quý là một người nhẫn nại, nhưng cô không nghĩ tới trên phương diện tình cảm Lương Quý cũng nhẫn nại rất tốt. Hấn yêu Kiều Ánh Tinh nhưng lại có thể kết hôn với cô.

Kiều Ánh Tinh ly hôn, Lương Quý có cơ hội, bọn họ tình cũ không rủ cũng tới, Cố Tương liền trở thành vật hi sinh.

Lương Quý nói: “Tài sản tôi có thể cho cô một nửa, tôi muốn tự do.”

Tôi muốn tự do, lời nói này thật phù hợp với hình tượng lãng tử bất kham của anh ta. Kiều Ánh Tinh là người như thế nào, lúc trước là ảnh hậu, nữ thần đoan trang thanh lịch, trí tuệ ưu nhã, người như vậy sao có thể trở thành kẻ dơ bẩn đây? Sao có thể cướp chồng của người khác? Nên Lương Quý vì tình yêu thật sự của mình, chuẩn bị tất cả ôn hòa, thậm chí đem nước bẩn hắt lên người Cố Tương*, đem chuyện xấu của vị đạo diễn kia và Cố Tương lãng xê, ảnh chụp là lãng xê, quan hệ xã hội là lãng xê, cuối cùng kẻ có tội trở thành Cố Tương.

So với Kiều Ánh Tinh, Cố Tương không có một quá khứ sạch sẽ như vậy. Cô không phải thuần túy là người của giới giải trí, lúc còn trẻ cô luôn muốn tiến về phía trước, đặc biệt không ít người, cũng không thiếu chuyện.....Lúc yêu mến cô thì có thể khoan dung cho cô, lúc chán ghét cô rồi, điều đó sẽ trở thành điểm yếu chí mạng.

Nhất thời chuyện gì cũng chỉ trích, nói Lương Quý đã tha thứ cho Cố Tương rất nhiều năm rồi, nói Cố Tương còn trẻ đã “cởi mở”, đã sớm cho Lương Quý đội nón xanh(cắm sừng). Thậm chí nói chuyện Lương Quý và Kiều Ánh Tinh chia tay là do Cố Tương đục khoét gây nên.

Đôi khi nghe những tin đồn kia, Cố Tương nhiều lúc sẽ thật sự nghi ngờ, cô gái độc ác ích kỉ đó thật sự là mình ư?

Lương Quý ly hôn một cách quyết đoán, Cố Tương cũng đã làm lớn chuyện, tìm truyền thông khóc kể, nhưng cô đã quá tức giận. Truyền thông cũng sẽ không vì một mình mình đã lỗi thời mà viết tin tức, bất luận ai cũng như nhau.

Giống như bây giờ cô té xỉu vào bệnh viện, truyền thông vẫn đưa tin hôn lễ của Kiều Ánh Tinh và Lương Quý.

Lương Quý thật ác.

Sắc mặt Cố Tương trắng bệch nhìn hai người trên TV, bọn họ tình nồng ý mật, tin tức trên trời dưới đất của Weibo đều chúc phúc hai người kia người có tình ý sẽ sớm thành thân thuộc, không gặp trắc trở, nhưng không có ai để ý đến cô.

Tình cảm biến thành hận thù, một chút tình cảm cuối cùng cũng bị mài mòn đến biến mất, ngoại trừ một mối chỉ còn hận thù.

Lương Quý và Kiều Ánh Tinh yêu nhau có lỗi gì? Không sai, vậy cô....có lỗi gì?

Cô rời khỏi giới giải trí, chấp nhận làm một người vợ hiền của Lương Quý, yêu hắn, tin tưởng hắn, cái nhận được cuối cùng chỉ là sự phản bội.

Có lẽ thật sự không được tính là phản bội vì Lương Quý từ đầu đã không yêu cô. Lương Quý là một diễn viên giỏi, có thể đem sinh hoạt hằng ngày diễn tốt như vậy, thì ra lưu luyến triền miên, dịu dàng nhỏ nhẹ, thì ra chỉ là một trò cười!

Kiều Ánh Tinh kết hôn, hắn có thể tùy tiện tìm một người khác để kết hôn, Kiều Ánh Tinh ly hôn, hắn liền gấp gấp muốn gương vỡ lại lành. Vậy cô thì sao? Cô mất đi tuổi trẻ, sắc đẹp, mất đi tình cảm và sự nghiệp thì làm thế nào đây?

Tuổi trẻ của phụ nữ quý giá, Lương Quý lại phá hủy cuộc sống của cô.

Thật là....quá không cam lòng!

”Làm sao có thể cam tâm?” Cố Tương lầm bầm nói. Cô bước tới cửa sổ, bởi vì suy yếu mà bước chân lảo đảo, kéo màn cửa sổ lên. Ánh nắng liền rọi vào mắt cô, không khí khô nóng đập vào mặt.

Trong nháy mắt cô choáng váng, giống như lần đầu tiên đứng trên sân khấu, nhưng khi đó là sự vui mừng và e thẹn mà bây giờ lại là sự tuyệt vọng.

Trên ngón áp út còn dấu vết của nhẫn cưới.

Lần cuối cùng Cố Tương nhìn lại là nhìn xuống đất, xung quanh là tiếng hét chói tai.

”Thật là....quá không cam lòng.”

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Làm lại lần nữa

“Tương Tương, Tương Tương.”

Bên tai cô truyền đến tiếng gọi, bên cạnh giống như có người đang lắc lắc cánh tay mình. Cố Tương cảm thấy toàn thân giống như bị nghiền nát, không chịu nổi âm thanh ồn ào kia nữa, Cố Tương mở mắt ra rồi chớp mắt một cách chậm rãi.

Trước mặt cô là một cô gái ước chừng khoảng hơn hai mươi tuổi, mặc một chiếc áo thun bình thường, đầu đầy mồ hôi lấm tấm, cô ta khẩn trương nhìn chăm chăm cô, đôi mắt hiện lên sự lo lắng.

"Văn Tĩnh...." Cô lẩm bẩm nói.

Cô gái gọi là Văn Tĩnh kia thấy cô tỉnh lại, nhẹ nhàng thở ra rồi mở một chai nước khoáng đưa cho cô: "Làm chị sợ muốn chết, có đỡ hơn chưa?"

Cố Tương mờ mịt nhìn cô ấy, chỉ nghe Văn Tĩnh tiếp tục nói: "Tương Tương, dường như đạo diễn tức giận thật rồi, chuyện Trần Hi thay đổi vai diễn thì cho qua đi. Nếu đi tranh giành nữa người thiệt là chúng ta, cơ hội lần này không phải dễ có được, chủ yếu là gia tăng thêm độ nổi tiếng thôi, muốn có vai thì đừng nóng nảy, nếu chỉ bởi vì chuyện này mà chúng ta đắc tội Trần Hi thì thật sự mất nhiều hơn được."

Trần Hi, cái tên này đối với Cố Tương mà nói thật quá xa xôi, cô ngây ngốc nhìn chăm chăm Văn Tĩnh, còn chưa kịp nói gì thì đã nghe bên ngoài có người gọi cô ấy, Văn Tĩnh lên tiếng, lau mồ hôi, nói với Cố Tương còn đang bần thần: "Em nghỉ ngơi chút đi, chị đi xem xem." Dứt lời vội vàng rời đi.

Cửa đóng lại.

Đây là một căn phòng nghỉ nhỏ hẹp, bên trong chất đầy quần áo và giày dép vô cùng hỗn loạn, rất rõ ràng đây là phòng nghỉ cho các diễn viên thay quần áo, trên bàn còn để một chút đồ ăn vặt và nước. Sau khi Cố Tương nổi tiếng, cô chưa bao giờ tiến vào phòng nghỉ như vậy nữa.

Trong đầu cô hò hét loạn cào cào, vì sao cô lại có mặt ở nơi này? Vì sao Văn Tĩnh lại ở đây? Văn Tĩnh.... Văn Tĩnh là người đại diện đầu tiên của cô, lúc trước hai người bọn họ đều mới bước chân vào giới giải trí, cả hai đều có quyết tâm và khát vọng. Văn Tĩnh là một người đại diện tốt, thời điểm cô trẻ tuổi không hiểu chuyện, chính Văn Tĩnh đã ở phía sau giải quyết mọi phiền toái giúp cô, giải thích cho các đạo diễn. Bởi vì có Văn Tĩnh, con đường nghệ thuật của cô tuy không phải thuận buồm xuôi gió nhưng mỗi lần gặp chuyện đều có thể hóa hiểm thành lành.

Sau này.....sau này khi Lương Quý xuất hiện. Văn Tĩnh vì không cho phép cô yêu đương, nhất là cùng Lương Quý. Cô khi đó còn quá trẻ, chỉ nghĩ đến tình yêu nên đã cãi nhau với Văn Tĩnh rất nhiều, vì vậy Văn Tĩnh đã làm người đại diện cho người khác.

Lương Quý.....nghĩ tới Lương Quý, trong lòng Cố Tương lại dâng lên một sự oán hận sâu sắc. Cô vịn vào cái ghế đứng dậy, ánh mắt lúc đó lại vô tình lướt qua chiếc gương, trong giây lát cô sững sờ tại chỗ.

Cô gái trong gương vẫn còn là một thiếu nữ. Khuôn mặt trắng nõn hơi phỉ ra, môi hồng răng trắng, con ngươi đen tuyền trong suốt, tóc đen rậm rạp mềm mại xõa tung ở sau lưng, cả người tràn đầy sự khỏe mạnh, trong sáng.

Đầu óc Cố Tương "ong" một tiếng, hai tay không tự giác đưa lên xoa má, cô gái trong gương cũng làm như vậy. Đầu ngón tay chạm vào làn da co dãn mềm mại, không phải là làn da già cả lông léo đã trang điểm kỹ càng.

Đó là Cố Tương của mười năm trước.

Cô đột nhiên nhớ tới cảm giác không thích hợp khi nhìn thấy Văn Tĩnh vừa rồi, Văn Tĩnh....dù chăm sóc tốt như thế nào đi nữa thì cũng không thể trẻ giống như trước được, người kia rõ ràng là Văn Tĩnh của mười năm trước.

Cô kinh ngạc đứng im tại chỗ, tay đột nhiên sờ túi quần, trên người cô mặc một bộ đồ chơi bóng chày rộng rãi, trong túi áo còn có một cái điện thoại di động. Là kiểu dáng của mười năm trước, wallpaper vẫn là minh tinh cô thích nhất. Cô run rẩy ấn mặt mã mở màn hình thì thấy phía trên điện thoại hiện rõ dòng chữ ghi thời gian.

Ngày 16 tháng 4 năm 2014.

Năm 2014! Mười năm trước!

Cố Tương nhéo mình một cái thật mạnh, cánh tay trắng nõn nhất thời hiện ra dấu móng tay đỏ chói, đau đớn rõ ràng như thế, vậy tất cả chuyện này không phải nằm mơ rồi!"

Cô quay về 10 năm trước!

Cố Tương che miệng mình lại, ngăn cản tiếng khóc phát ra, nước mắt từng hạt từng hạt rơi xuống, cũng không biết là vui sướng hay là đau khổ.

"Cố Tương..." Cửa bị kéo ra, một chàng trai trẻ mang mũ lưỡi trai đi vào phòng, nhìn thấy Cố Tương che miệng khóc không ra tiếng cũng sững sờ, lập tức hoảng hốt nói: "Cô, cô đừng khóc, không phải chỉ là một vai diễn thôi sao, người mới ai cũng phải chịu một chút ức hiếp cả, người thu dọn đồ của mình rồi nói chuyện với đạo diễn một chút là được. Đừng khóc." Nói xong mấy lời này, hắn hình như cảm thấy mình hơi nhiều chuyện, buồn bã vô đầu một cái, xoay người đi ra ngoài.

Lau khô nước mắt, Cố Tương ngồi xuống ghế. Cô nhớ ra rồi, phòng nghỉ này cô không phải chưa từng tới, 10 năm trước, lần đầu tiên cô đóng phim không phải làm nữ chính trong một quảng cáo, mà là làm một nhân vật nhỏ trong phim điện ảnh, khi đó, cô giống với tất cả người mới bây giờ, chen chúc ở căn phòng nghỉ này, nghỉ ngơi một chút.

Đây cũng là bộ phim đầu tiên, chính xác mà nói, là lần đầu tiên cô được lên màn ảnh lớn, bởi vì bộ phim này, tên của cô mới được công chúng biết tới. Vai cô diễn chỉ là một nhân vật nhỏ, nhưng dù chỉ là một nhân vật nhỏ cũng không dễ dàng có được.

Lúc mới ra mắt Cổ Tương không có bối cảnh, không có hậu trường, cái duy nhất có được chính là chút nhan sắc trời cho. Nhưng giới giải trí chưa bao giờ thiếu người đẹp, làm một bình hoa thì chắc chắn con đường sẽ không được dài lâu. Cũng may cô sinh ra trong một thời đại tốt, thời đại “nhìn mặt”. Chỉ cần khuôn mặt đẹp, người khác sẽ chăm chú nhiều.

Cô chính là người được người khác đối xử khoan dung đó.

Cổ Tương đi tới thành phố G, vốn chỉ muốn tìm việc mà thôi, không ngờ sẽ được tình thám chú ý cho đóng một hợp đồng quảng cáo đồ uống, nguyên bản chỉ là một cái quảng cáo bình thường mà thôi, ai biết được khi phát sóng phản ứng vô cùng tốt, vì thế mà có công ty muốn kí hợp đồng với cô chuẩn bị để làm đối tượng bồi dưỡng trọng điểm.

Nhân vật đầu tiên này, chính là bộ phim Văn Tĩnh tranh thủ giúp cô.

Bộ phim này gọi là “Mai Trang”. Lấy bối cảnh ở thời dân quốc kể về chuyện tình yêu bi kịch của một quân nhân và một diễn viên. Bởi vì kinh phí ít ỏi, lãng-xê cũng không đầu tư nhiều, đạo diễn và công ty cũng rất hiểu biết, Văn Tĩnh phải mất hết công sức mới có thể tranh thủ cho cô một vai nữ phụ. Nói thật, lúc này có vai nữ phụ để diễn đã xem như không tệ rồi, nhân vật cô diễn là bạn của diễn viên chính, lời thoại cũng chỉ có vài câu, tuy rằng xuất hiện không nhiều, nhưng không thiếu hình ảnh, đối với một người mới mà nói là con đường tốt nhất để tỏa sáng.

Vai nữ chính phim này cũng do người mới đóng, nhưng so với Cổ Tương mà nói thì cũng có tên tuổi, cũng là một người mới được chú ý trong nước, lúc này cũng là lần đầu tiên đóng vai nữ chính, diễn cùng mình tình điện ảnh gạo cội Trần Lập.

Vốn nữ chính và Cổ Tương cũng không có xích mích gì, nhưng nữ diễn viên chính Trần Hi lại cố tình muốn vai diễn của Cổ Tương.

Trần Hi có một người em họ tên là Trần Luy, cũng chuẩn bị tiến vào giới giải trí, Trần Luy và Cổ Tương đều giống nhau, thậm chí độ nổi tiếng của Trần Luy còn không bằng Cổ Tương, Cổ Tương tốt xấu gì cũng đã nhận được một hợp đồng quảng cáo nhưng Trần Luy không có gì cả. Nhưng vì quan hệ với Trần gia đạo diễn bất Cổ Tương đổi vai, diễn vai ách nữ*.

*Tương đương với người qua đường.

Ách nữ so với bạn thân mà nói thì tình giản rất nhiều phân đoạn, đại khái nửa ngày hoặc không để một giờ đã có thể hoàn thành vai diễn.

Từ vai có lời thoại biến thành vai không có lời thoại, thậm chí nhân vật này chỉ xuất hiện một lần, kết quả như vậy Cổ Tương tất nhiên không thể chấp nhận được. Lúc đó cô và đạo diễn cãi nhau một trận, thậm chí còn lý luận với Trần Luy, một người hoàn toàn không có bối cảnh đấu với nữ diễn viên chính, người bình thường đương nhiên sẽ chọn giúp nữ chính.

Mà Cổ Tương vì bị người khác chỉ trích, có khổ mà không nói được cảm nắng ngất xỉu, đây chính là nguyên nhân cô xuất hiện ở phòng nghỉ này.

Nghĩ đến chuyện này, giống như đã cách hơn nửa đời người rồi. Cổ Tương nhìn lại hành động của mình lúc đó mới cảm thấy bản thân rất ngây thơ ngu xuẩn.

Cô nhớ rất rõ ràng, kiếp trước, cô, đạo diễn, Trần Hi, Trần Luy làm lớn chuyện, kết cục vẫn giống như cũ. Công ty cao tầng thậm chí còn cảnh cáo cô, muốn cô không được lỗ mãng như vậy. Cuối cùng là Văn Tĩnh đưa cô tới chỗ đạo diễn xin lỗi, bằng không đến vai ách nữ cũng không có.

Mà cô bởi vì không hài lòng với vai diễn này nên diễn xuất vô cùng qua loa, không chú ý, sau này khi nổi tiếng bị soi mói những tác phẩm cũ, tác phẩm đầu tay của cô, ngoại trừ khuôn mặt đẹp, kĩ thuật diễn hầu như không đáng nói: “Giống như một chiếc bình hoa không có cảm xúc.” Đây là một nhà phê bình điện ảnh soi mói bình luận về cô.

Trên thực tế, cô cũng thực sự làm chuyện mà một bình hoa nên làm.

Nhưng bây giờ Cổ Tương không nghĩ như vậy nữa, sắc đẹp tất nhiên quan trọng, nhưng kĩ thuật diễn ắt hẳn không thể thiếu. Bởi vì đã có kinh nghiệm rời khỏi giới giải trí, cô mới biết được mỗi lần được diễn xuất là đáng quý cỡ nào. Một diễn viên thông minh sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội diễn xuất nào. Đạo lý này sau khi cô thành danh mới hiểu, mà cô bây giờ chỉ là một người mới trẻ tuổi cố gắng tiến về phía trước.

Chỉ là bắt đầu từ giờ phút này, cô đã không còn là người mới nữa.

Cổ Tương đi đến chỗ đặt chiếc gương trong phòng, trong gương là một thiếu nữ có khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, ngũ quan giống như một tác phẩm nghệ thuật mà thượng đế cẩn thận làm ra, cô trước đây chưa bao giờ để ý đến nhan sắc của bản thân, chỉ đến khi đã già cả tiêu tụy mới biết được sắc đẹp có được thật không dễ dàng, mà sắc đẹp này quý giá biết bao nhiêu.

“Sợ cái gì...?” Cô lẩm bẩm nói.

Cô còn trẻ, còn đẹp như thế, nếu thời gian có thể quay lại một lần, con người vì cái gì mà không dám sống? Mất đi tuổi trẻ, sắc đẹp, kỹ thuật diễn xuất, và địa vị ảnh hậu, ngoại trừ người đàn ông kia, cô muốn giành lấy tất cả những thứ thuộc về mình.

Chết còn không sợ thì có cái gì đáng sợ đây? Bất quá chỉ làm lại từ đầu mà thôi.

Cô mỉm cười, mở cửa phòng nghỉ.

Chương 3: Cướp vai

Trong trường quay, đạo diễn đang thương lượng với biên kịch về chuyện đổi vai, Trần Hi và Trần Luy đang ngồi ở một góc khác vừa xem kịch bản vừa nói chuyện.

Không có ai chú ý đến sự xuất hiện của Cố Tương cả, có lẽ là cố ý lạnh nhạt cô, chung quy cô cũng vừa cãi nhau với nữ diễn viên chính, bất luận như thế nào thì người khác cũng sẽ không đứng về phía cô.

Văn Tĩnh vội vàng chạy tới, sợ cô làm loạn lên nữa, nhỏ giọng nói: “Không có chuyện gì chuyện gì chứ?”

“Không có sao đâu.” Cố Tương nói.

Tính tình của cô cũng không tốt lắm, bởi vì vốn không phải người của giới giải trí, không chịu được sự ức hiếp, cho dù là sau khi cô kết hôn với Lương Quý thì tính tình cũng không thay đổi nhiều. Nhưng bây giờ không phải là thời điểm để cô cáu kỉnh.

Lúc đó, Cao Lập đang từ từ đi lại. Bộ dạng anh ta cao lớn, đẹp trai, bình thường cũng nhận rất nhiều vai chính diện, nhưng đây là lần đầu tiên quay phim tình cảm. Tranh chấp giữa những nữ diễn viên với nhau hẳn cũng không muốn tham gia, có thể thấy được bình thường cũng là một người khéo đưa đẩy. Hắn gật đầu với Cố Tương, Cố Tương cười lại, Cao Lập hơi sững sốt.

Khách quan mà nói, Cố Tương thật sự rất đẹp. Ở một nơi đầy những người đẹp nhờ công nghệ thì vẻ đẹp của Cố Tương rất tự nhiên. Là cô gái mà tất cả đàn ông đều khen ngợi, toàn thân cô không có chút tục khí, phối hợp với khí chất thanh thuần của bản thân, quả thật là tiểu tiên nữ trên trời.

Trần Hi trừng mắt nhìn Cố Tương, cô chưa bao giờ thấy người không biết điều như vậy. Chỉ là một bộ phim, bản thân cũng không có giá trị gì, thế mà dám tự cao tự đại. Dù sao bây giờ Cố Tương này chỉ còn cách ngoãn ngoãn diễn vai không lời thoại.

Cố Tương không có phản ứng gì, đi tới bên cạnh đạo diễn, thái độ thành khẩn nói: “Đạo diễn, mới vừa rồi tôi hơi kích động quá, xin lỗi, tôi bây giờ đã điều chỉnh tốt tâm trạng rồi, tiếp theo có thể bắt đầu quay rồi.”

Đạo diễn Lưu sững sốt một chút, thái độ của Cố Tương bây giờ so với lúc nãy quả là khác nhau một trời một vực. Mới mấy phút trước Cố Tương còn ở trước mặt các nhân viên trong đoàn mắng to không công bằng, thậm chí còn chỉ vào mũi Trần Hi nói cô ta đi cửa sau, ông không phải chưa từng thấy người mới ngạo mạn, nhưng loại người không biết trời cao đất rộng này phải nói là mới gặp lần đầu. Hiển nhiên là còn chưa hiểu quy tắc ở giới giải trí, ông tức giận đến mức muốn gọi điện cho công ty của Cố Tương.

Bây giờ Cố Tương cúi đầu, thận trọng nhìn ông, đôi mắt xinh đẹp còn mang theo kinh hoàng và bất an, bị một cô gái xinh đẹp nhìn triu mến như vậy, lòng Lưu đạo diễn cũng đã mềm hơn một nửa rồi. Không biết vì cái gì, tức giận đã giảm hơn một nửa, ông nhìn Trần Hi và Trần Luy đang ngồi ở đằng kia, thờ dãi trong lòng. Nghĩ trong lòng, người mới kiếm ăn cũng không dễ dàng, huống hồ trong chuyện này Trần Hi là người không đúng, liền nói: “Cô đi thay quần áo hóa trang đi, rồi quay tiếp.”

Chàng trai vừa rồi mang mũ lưỡi trai chính là thợ trang điểm, nghe vậy liền nói với Cố Tương: “Đi theo tôi.”

Cố Tương cúi đầu với đạo diễn, sau đó theo chàng trai vào phòng hóa trang. Bởi vì vai của cô chỉ là một cô gái thôn dã qua đường nên quần áo cũng chỉ là đồ của thôn nữ, một cái áo màu lam và váy hoa. Mái tóc lòa xòa được vén lên, rũ lộn xuống hai bên tai.

Chàng trai đội mũ vừa hóa trang cho Cố Tương xong, nói: “Thấy cô là người mới, tôi mới nói những thứ này, gặp chuyện như thế này cũng đừng nghĩ mình bị ức hiếp, xin lỗi đạo diễn một chút, thì xong việc rồi. Giới giải trí không chỉ dựa vào thực lực, còn phải dựa vào quan hệ. Lần này không được, thì cũng có được mạng lưới quan hệ, lần sau chính là cơ hội. Cô vừa mới ra mắt, sợ gì không có cơ hội chứ.”

Cố Tương nghe hắn ta nói. Cô đương nhiên biết trong giới giải trí quan hệ quan trọng bao nhiêu, đáng tiếc trước đây cô chưa bao giờ là một người khéo đưa đẩy, kiếp trước lúc Kiều Ánh Tĩnh kết hôn với Lương Quý, bạn bè xung quanh không ai quan tâm đến cô cả, ngược lại còn chúc phúc đôi cầu nam nữ kia.

Vai diễn của cô cũng không quan trọng, lại mặc trang phục thôn nữ, nên cơ bản cũng không cần hóa trang gì, mũ nam* chỉ đánh cho cô một tầng phấn mỏng, bôi một chút son, liền vỗ tay: “Xong rồi.”

*Ý chỉ chàng trai đội mũ (cách gọi tắt, kết hợp từ đầu và từ cuối)

Cố Tương đứng dậy, cười với mũ nam: “Cảm ơn anh.”

Cô môi hồng răng trắng, khác với những nữ diễn viên khác, cô chỉ dựa vào đôi đồng tử xinh đẹp và sóng mắt để có được dung nhan tinh xảo, được xem như tổ nhan, dù vậy cũng không ngăn được điểm quang*. Rõ ràng chỉ ăn mặc giản dị nhưng ngũ quan lại sáng láng, không nhạt nhẽo chút nào, mới nhìn

liền làm cho người khác cảm thấy thất thần.

Mũ nam tỉnh lại sau một thoáng thất thần, nuốt một ngụm nước bọt, ngữ điệu vô thức cũng trở nên nhẹ nhàng hơn: “Không có việc gì, mau đi đi.”

Cố Tương rời khỏi phòng trang điểm.

Trùng quay, Trần Hi và Trần Luy đang nói chuyện. Trần Luy nói: “Chỉ là một người mới, đã vậy không biết diễn xuất chỉ biết làm càn, cũng không nghĩ tới bản thân mấy cân mấy lạng.”

“Bớt nói vài câu.” Trần Hi khẽ giọng trách móc, tuy nói như thế nhưng ánh mắt cô ta lại đẩy về khinh miệt: “Em so đo với cô ta làm gì? Chỉ là một người chạy vật thôi.”

Trần Hi là người mới, ở trong nghề là một người rất có tầm nhìn, thời điểm cô lớn lên cũng là khi trong giới giải trí có rất nhiều người đẹp như mình, nói một cách bình thường là có phong cách thời trang tốt, lại còn khá là trẻ. Bây giờ chỉ cần là người đẹp không phẫu thuật thẩm mỹ thì mức độ được công chúng chấp nhận rất cao. Cô muốn theo con đường điện ảnh, bộ phim này cũng là lần đầu cô làm nữ chính phim điện ảnh, tự nhiên rất quan trọng.

“Chị, chị nghĩ lần này em có thể nổi tiếng không?” Trần Luy hỏi. Một cô gái chưa tới 20 tuổi, chỉ nhìn thấy giới giải trí rực rỡ sắc màu nhưng lại không nhìn thấy sự cực khổ trong đó. Một lòng một dạ chỉ muốn nổi tiếng, cách làm hay quá trình đều không quan trọng, cho nên mới không hề áy náy cướp mất vai diễn của người khác. Về phần người mới kia tốn trăm cay nghìn đắng mới có được vai diễn kia nay chỉ có thể đóng vai một người qua đường, vậy mà trong lòng Trần Luy không hề có một chút cảm giác tội lỗi.

Sau khi Trần Hi nói với em gái vài câu, bữu môi nhìn về phía máy quay nói: “Nhìn kia, cô ta tới rồi.”

Cố Tương là người mới không hề có thân phận gì, Trần Hi cũng không chú ý đến cô ấy lắm, lúc đầu khi cô nhìn thấy Cố Tương cũng chỉ cảm thấy cô ấy chỉ là một người mới xinh đẹp mà thôi, không có kĩ thuật diễn xuất cũng không có đầu óc. Nhưng bởi vì trận sóng gió này, cô kết thù với cô ta, Trần Hi tự nhiên sẽ chú ý tới Cố Tương.

Cảnh này là một cảnh quá độ (ta để theo nguyên bản vì trình độ có hạn, bạn nào biết nhớ nói ta nhé), Cao Lập diễn vai một người lính trở về quê sau khi kết thúc chiến tranh, gánh hát lúc trước đã bỏ đi, người lính nhớ tới địa chỉ quê nhà mà nữ chính đã nói cho anh biết lúc trước, đó là một ngôi làng nhỏ xa xôi, theo địa chỉ đã cho anh tìm được tới nơi, ở đầu làng anh gặp được một cô thôn nữ đi gánh nước, hỏi đường cô ấy. Cô thôn nữ chỉ đường, ngôi làng ẩm áp thuần phác trong miêu tả của nữ chính bây giờ đã trở nên điêu tàn, chung quanh tràn ngập một cỗ không khí lạnh. Người lính này đương nhiên không tìm được vai nữ chính, đành quất ngựa trở về.

Nơi này chỉ nhấn mạnh sự tàn khốc của chiến tranh và kết thúc buồn, mà vai diễn của Cố Tương chính là cô thôn nữ chỉ đường cho anh lính, chỉ xuất hiện mấy giây.

Một nhân vật chạy chân chân chính.

Đoạn này chủ yếu là đặc tả nhân vật của Cao Lập, Cố Tương chỉ là nhân tiện xuất hiện thôi.

Sau khi chuẩn bị xong, đạo diễn Lưu ngồi đằng sau máy theo dõi, nói chuyện với thư kí một chút.

Bắt đầu.

Nhân vật người lính của Cao Lập cười ngựa dăng dặc đi tới, khuôn mặt hấn anh tuấn*, thân mặc nhung trang, ngàn dặm xa xôi tìm kiếm quê hương cô gái mình yêu, hi vọng gặp được người đó. Cao Lập cũng là một diễn viên lão làng, nhất cử nhất động đều có tác phong của người lính, trong ánh mắt thể hiện vẻ thâm tình dẫn dắt người khác vào vai.

Xa xa xuất hiện một thôn trang nhỏ, tại nơi non xanh nước biếc, phẳng phất giống như tiên cảnh.

Cao Lập tung người xuống ngựa, một tay dắt dây cương đi về phía trước, vừa vặn nhìn thấy một cô gái đang lấy nước bên cạnh giếng, hấn tiến lên dò hỏi: “Xin hỏi, đây là làng Phụng Kê hả?”

Trong màn hình, cô thôn nữ tựa như vì bất ngờ mà buông tay, làm thùng nước rớt trên mặt đất, nhưng cô ấy không đi đỡ lấy thùng nước mà chỉ bất an nhìn anh lính.

Trần Hi và Trần Luy nhíu mày, trong kịch bản đầu có phần này, chỉ đề “Thôn nữ dùng tay chỉ đường”. Mà bây giờ thùng nước bị đổ, bộ dạng im lặng hoảng sợ này, rõ ràng là Cố Tương đang tự do phát huy.

Trần Hi muốn nói gì đó, đạo diễn dừng lại một chút rồi phát tay tiếp tục. Vì thế Cao Lập tiếp tục diễn theo kịch bản, hấn hỏi lại một lần nữa.

Thôn nữ do dự một chút, chỉ vào cửa làng, lập tức cúi đầu, đỡ thùng gỗ lên nhưng không múc nước nữa.

Lúc này Cao Lập nói cảm ơn với thôn nữ rồi dắt ngựa bỏ đi.

“...Dừng!” Đạo diễn hô.

Cố Tương sửa lại mái tóc, nghe đạo diễn nói: “Được rồi, vai diễn của cô đã hết, có thể đi rồi.”

Văn Tĩnh nhìn thoáng qua Cố Tương, căn cứ môi, cô thân là người đại diện, nhìn nghệ sĩ của mình bị đối xử như vậy nói không tức giận là giả. Nhưng hôm nay Cố Tương là người mới, nếu làm không tốt sẽ bị truyền ra những tin tức phản đối, lời nói khó nghe, nếu Trần Hi muốn ngăn chặn Cố Tương một chút, vẫn chỉ có thể nhìn.

Trần Luy trừng mắt nhìn Cố Tương, nhỏ giọng nói: “Còn biết diễn thêm cho mình.”

Cố Tương không thay đổi sắc mặt đi qua bên cạnh cô ta, xem như không nghe thấy gì. Trần Luy thấy thế, dậm chân, cô chính là không thích nhìn bộ dạng cao cao tại thượng của Cố Tương, bản thân không có năng lực giữ vai diễn thì dựa vào cái gì dám dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn cô chứ. Giới giải trí chính là như vậy, kẻ mạnh ở trên.

Nhưng Trần Luy cũng không có thời gian câu nhậu, bởi vì đã tới cảnh cô diễn chung với Trần Hi, vì vậy hai người bắt đầu chuẩn bị.

Cố Tương quay về phòng nghỉ thay quần áo, Văn Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nói: “Tương Tương, vừa nãy em làm rất tốt, lần này khổ cho em rồi, lần sau chúng ta nhất định có thể có vai diễn tốt hơn.”

Cố Tương quay đầu nhìn cô ấy, vẻ mặt Văn Tĩnh đầy vẻ hối lỗi, người đại diện và nghệ sĩ trước giờ đều dính liền nhau. Không thể phủ nhận, Văn Tĩnh đối xử với cô rất thật lòng, sau này cô đối rất nhiều người đại diện, nhưng chưa có ai lo cho sức khỏe của cô, nhận vai cũng không xem chất lượng, cũng bởi vậy sau này mới rối loạn. Về phần quan hệ xã hội cũng trở nên rối rắm, à, thiếu chút nữa cô cũng quên mất, người đại diện cuối cùng của cô, cũng là người theo cô lâu nhất, không phải là Lương Quý giới thiệu sao?

Văn Tĩnh thấy Cố Tương không nói gì, không khỏi ngẩng đầu lên, lại bị vẻ mặt của Cố Tương làm cho bất ngờ. Tính tình Cố Tương bình thường cũng không xem là tốt, nhưng dù sao cũng vì còn trẻ, có chuyện gì cô cũng cho qua, chính là một cô gái sáng sủa, nhưng vẻ mặt âm trầm bây giờ, ánh mắt nặng nề làm cho người khác không đoán được cảm xúc, chỉ là trực giác làm người ta không khiếp.

”Tương Tương.” Cô thử dò xét nói.

Cố Tương lấy lại tinh thần, nói: “Không sao, chị đã an bài công việc tiếp theo chưa.”

Văn Tĩnh cảm thấy kì lạ, Cố Tương trước giờ luôn muốn chơi, lúc nào thì quan tâm tới lịch trình làm việc: “Gần đây công ty cũng nhận được mấy lời mời, phim truyền hình và điện ảnh đều thiếu người, chị đã xem trước một số đề tài và kịch bản rồi, nếu thấy được thì sẽ liên hệ với em, chúng ta lại tìm đến công ty để tranh thủ cơ hội thử vai. Mặc dù chúng ta chỉ vừa mới bắt đầu, nhưng cũng không thể tùy tiện nhận vai, miễn cho chuyện hồng nhân khí.”

”Ừ” Ý nghĩ này của Văn Tĩnh và Cố Tương đúng là không mưu mà hợp.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Cố nam

Chuyện trên đời, có được tất có mất. Giống như chuyện sống lại lần này, Cố Tương có được tuổi trẻ và sắc đẹp ngày xưa nhưng lại mất đi hào quang và địa vị cô đây công tạo dựng trong giới giải trí.

Nhưng so với quá khứ tồi tệ trước đây, có thể lau sạch đi tất cả những chuyện đã trải qua thì tốt hơn.

Cố Tương đang đứng trước một cái giường, đây là một căn phòng cho thuê không rộng lắm, cùng lắm chỉ có thể nói là nó sạch sẽ ngăn nắp mà thôi. Mặc dù là căn phòng cho thuê không đến một trăm vạn, giá thuê cũng không tốt chút nào, bởi vì nó là chỗ phồn hoa ở trung tâm thành phố. Đầu tư tốt sẽ nhận được thành quả tốt, mặc dù phần lớn lương của mình đều dành để đóng tiền thuê phòng, Cố Tương cũng không cảm thấy nản.

Trên thực tế, mặc dù mất nhìn đàn ông của cô có kém một chút, khờ dại yêu đương mất ba năm thì những chuyện khác cô vẫn rất có mắt nhìn.

Trở về nơi này một lần nữa, trong lòng Cố Tương trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Gia cảnh Lương Quý giàu có, khi cô và Lương Quý kết hôn, truyền thông đại chúng đều nói cô gả vào nhà giàu. Con dâu nhà giàu không dễ làm, ba chồng mẹ chồng ghét cô vì cô là diễn viên, thái độ đối với cô cũng không thân thiện. Tuy rằng mỗi ngày đều được ăn ngon mặc đẹp, nhưng ngày ngày phải ngồi trong căn phòng trống trải, khó tránh khỏi cảm thấy cô đơn.

Lương gia ở trong biệt thự, lần đầu tiên cô đến Lương gia, suýt nữa đã bị sự giàu có của họ làm hoa mắt. Cô là một cô gái thành phố bình thường, ngoại trừ diễn xuất, chưa từng thấy nơi như vậy lần nào. Huống hồ diện mạo của Lương Quý cũng không kém, quả thực như hoàng tử trong truyền thuyết, lúc đó đầu của cô quả thật bị cửa kẹp mới có thể nghĩ trong cuộc sống hiện thực có hoàng tử.

Phòng này mặc dù nhỏ nhưng bố trí rất ấm áp, Cố Tương từ từ chạm vào nội thất trong phòng, phẳng phất như cách thời gian một ngàn năm vuốt ve quá khứ của mình, kì lạ thật, những đồ vật này trước kia trong mắt cô là những thứ không có giá trị bây giờ nhìn lại, lại cảm thấy hết sức thân thiết, một cảnh

cây một ngọn cỏ đều do chính tay cô chọn, thật sự thuộc về cô, mà không phải do chồng cô mua tặng.

Cô dừng chân lại trước tủ lạnh, mở cửa tủ lạnh ra, trong đó toàn là bia và đồ ăn vặt.

Thói quen sinh hoạt của Cố Tương vốn không tốt lắm, người trẻ tuổi luôn luôn ỷ vào tuổi tác mà không quan tâm đến sức khỏe của bản thân, chỉ đến khi về già mới phát hiện vấn đề. Cô vào bệnh viện, một phần là do tức giận Lương Quý và Kiều Ánh Tình, nhưng vấn đề chính là do bị bệnh bao tử nghiêm trọng, đều là do thói quen ăn uống trước kia tạo ra.

Cố Tương nghĩ nghĩ rồi đóng cửa tủ lạnh lại, rót một ly nước sôi cho mình.

Còn chưa bụng cóc lên uống, chuông cửa vang lên, bây giờ đã là chạng vạng, còn ai đến vậy? Cô đi đến bên cạnh cửa, nhìn thoáng qua mắt mèo, tuy hơi sững sờ nhưng cô lập tức mở cửa.

Trước mặt Cố Tương là một thiếu niên khoảng 17, 18 tuổi, mặc một bộ đồ thể thao, cao hơn Cố Tương một cái đầu, mi thanh mục tú, chỉ là sắc mặt không được kiên nhẫn lắm, hỏi: "Nghe nói hôm nay ở trường quay chị bị ăn hiếp hả?"

"Cố Nam...." Cố Tương lẩm bẩm nói.

Cố Nam, em trai ruột của cô.

Cha mẹ Cố Tương lúc cô năm tuổi đã ly hôn với nhau, cha cô có tình nhân bên ngoài, để lại nhà cho mẹ con cô rồi ra đi tay trắng, lúc đi chỉ mang theo Cố Nam.

Mẹ cô là một người phụ nữ không có trách nhiệm, tính cách bà vô cùng cố chấp, hơn nữa còn có bệnh đa nghi và khổng chế dục vọng rất nặng. Là người ngoài cuộc, Cố Tương có thể hiểu được nguyên nhân ba mình ngoại tình, sau khi ly hôn, mẹ cô tái hôn, có con với ba dượng, Cố Tương liền trở thành sự tồn tại xấu hổ trong gia đình.

Đó là khoảng thời gian vô cùng gian nan đối với cô, rõ ràng là nhà mình, lại giống như ăn nhờ ở đậu. Sau khi học xong trung học, Cố Tương liền chuyển ra ngoài ở, đi học ở một trường đại học rất xa, sau khi tốt nghiệp đại học, cô đến thành phố G, muốn bắt đầu một cuộc sống mới.

Lại không nghĩ tới đến thành phố G lại gặp được gia đình của cha mình.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4-2: Cố nam (2)

Ba cô tái hôn, nhưng không có con nữa. Sau khi biết được Cố Tương cũng đến thành phố G, ba cô đã cố hết sức để bù đắp cho cô, nhưng bản chất Cố Tương là một người miễn cảm và kiêu ngạo, nên cô đã từ chối việc liên hệ với Cố gia.

Cho dù là gặp mặt Cố Nam, cô cũng tỏ ra xa cách. Mười năm tình cảm không phải dễ chữa lành, huống chi trong lòng Cố Tương đối với Cố gia luôn một chút oán hận. Vì sao lúc ra đi người ông ấy mang theo là Cố Nam mà không phải là cô? Tại sao một đứa bé như cô phải sống trong tình cảnh nước sôi lửa bỏng, phải tìm mọi cách để thoát khỏi nhà mình, thật đáng buồn.

Kiếp trước sau khi cô nằm viện, ba cô và Cố Nam đều đến thăm, cô thậm chí còn nhớ rõ Cố Nam đã đâm Lương Quý một cái, có thể lúc đó cô không nghĩ nhiều, không biết khi ba cô và Cố Nam biết tin cô chết họ sẽ có tâm trạng như thế nào.

Trong lòng cô, đột nhiên dâng lên áy náy, Cố Nam là em trai ruột của cô, khi cô nghèo đói tuyệt vọng, Cố Nam vẫn đứng về phía cô, nhưng cô đã làm gì? Nhiều năm xa cách họ, thậm chí đám cưới cũng không báo.

Cố Nam thấy Cố Tương không nói gì: "Uy" một tiếng, đột nhiên dừng lại.

Cậu thấy nước mắt Cố Tương từng giọt từng giọt theo cằm rơi xuống đất, Cố Nam lập tức hoảng hồn, nắm lấy bả vai Cố Tương: "Chị làm sao vậy? Bọn họ ăn hiếp chị sao?" Thấy Cố Tương tiếp tục im lặng, Cố Nam nắm chặt tay lại: "Là ai? Em sẽ đi đánh bọn họ!"

Một giây sau, hần cảm giác sau lưng mình có người dựa vào, Cố Tương ôm lấy hần.

Toàn thân Cố Nam đều đơ ra.

Từ lúc Cố Tương tới thành phố G, Cố Nam và ba anh vẫn thử tiếp cận Cố Tương, kết quả đều là vô ích. Cố Nam biết Cố Tương sống không tốt, cũng biết trong lòng Cố Tương có hận thù, đối với việc Cố Tương gia nhập giới giải trí cũng phản đối. Nhưng chuyện gì Cố Tương đã quyết định, chưa từng có đường lui. Cố Tương dùng trăm phương ngàn kế xa cách bọn họ, trong lòng hần tuy buồn bực, nhưng sẽ không thật sự bỏ mặc Cố Tương, bất luận như thế nào, Cố Tương vẫn là chị ruột của hần.

Mười mấy năm sau khi cha mẹ ly hôn, đây là lần đầu tiên Cố Tương chủ động ôm hân.

Lúc này Cố Nam mới phát hiện, người chị gái mỗi lần gặp bọn họ đều lạnh lùng hoặc giương nanh múa vuốt, thì ra mới ôm hân.

Không quen tiếp xúc thân mật như vậy, Cố Nam có chút luống cuống, nhưng lại không biết nên an ủi thế nào, chỉ biết vỗ vỗ vào lưng Cố Tương, hân muốn nói cái gì đó, giật giật cánh môi, cuối cùng cũng không nói gì nữa.

Không biết đã trải qua bao lâu, Cố Tương mới buông hân ra nói: “Vào đi.”

“Chị....” Cố Nam ngẩn ra, Cố Tương chưa bao giờ nói chuyện với hân tốt như vậy? Trong lòng hân tuy vẫn cảm thấy kì lạ, nhưng vẫn đi vào.

Cố Tương cầm đồ từ tủ lạnh ra đưa cho hân: “Đã ăn cơm chưa.” Cố Nam vẫn cảm thấy khó hiểu, nhưng vẫn thành thật trả lời: “Ăn rồi.” Một lúc sau, hân rốt cục hỏi: “Chị làm sao vậy?” Cố Tương không bình thường chút nào.

“Không có gì.” Cố Tương nói: “Em về sớm một chút đi, ngày mai không đi học sao?”

Cố Nam đang học đại học, bình thường đều ở trường, hôm nay vì nghe nói Cố Tương ở trường quay cãi nhau với nữ diễn viên chính nên mới đến. Hân biết tính tình Cố Tương nóng nảy, người trong giới giải trí đâu có ai đơn giản? Cố Tương chống lại họ, chết như thế nào cũng không biết.

“Chị đừng làm diễn viên nữa đi.” Cố Nam nói: “Công ty của ba bây giờ đang thiếu người.” Ba đã sớm muốn gọi Cố Tương đến để quản lý công ty, dù sao ông và vợ mới không có con, cốt nhục cũng chỉ có hai người Cố Tương và Cố Nam. Tất cả tài sản của ông về sau cũng là của hai người bọn họ, không chia cho người ngoài.

Kỳ lạ là, khi Cố Tương nghe được lời nói của Cố Nam, không có giận dữ như bình thường, cô chỉ nhìn Cố Nam rồi nói: “Chị thích diễn xuất.”

“Cái gì?” Cố Nam sững sốt.

“Chị thích diễn xuất.” Cố Tương lặp lại: “Không phải bởi vì muốn đánh cược với em, cũng không phải đơn giản chỉ để kiếm tiền. Chỉ vì chị cho rằng chị có thể diễn tốt, chị muốn trở thành ảnh hậu.”

“Chị có bệnh sao?” Cố Nam nhìn không được thốt ra.

“...” Cố Nam nói quá rõ ràng, Cố Tương tuy hiểu nhưng hơi buồn. Một lát sau, cô nói: “Không tin cũng được.”

Hai chị em nhìn nhau nhưng không nói gì, Cố Nam cũng không biết nên nói gì. Hôm nay có quá nhiều việc làm cho hân không tin nổi, không biết vì sao Cố Tương đột nhiên, nhưng chuyện này càng làm cho hân cảm thấy sợ hãi hơn, hân nghĩ, Cố Tương nhất định là bị bệnh.

Ngồi một lát nữa, Cố Nam đứng dậy nói: “Chị không có việc gì là tốt rồi, em đi trước.” Cố Tương tiễn hân ra tới cửa, Cố Nam do dự một chút, nhưng vẫn nói: “Lúc nào chị rảnh thì đi thăm ba đi.”

Cố Nam vốn cũng không có hy vọng gì, thái độ của Cố Tương đối với hân tốt hơn, không có nghĩa là cô đã chấp nhận ba. Hôm nay vì tâm trạng Cố Tương tốt nên hân mới đánh bạo đưa ra yêu cầu này, không tin được Cố Tương chỉ suy nghĩ một chút, liền nói: “Được, chị sẽ bớt chút thời gian trở về.”

“...” Cố Nam khiếp sợ.

“Còn không mau về đi.” Cố Tương nói.

“....Được.....”

Sau khi tiễn Cố Nam xong, Cố Tương dựa lưng vào tường, nhẹ nhàng thở ra. Kiếp trước không để ý đến tình thân, quay lại một lần mới cảm thấy tình thân đáng quý. Một khi đã như vậy, chỉ bằng thay đổi từ đầu.

Nếu có tình thân, có người ở bên cạnh cô, có phải cô sẽ không mắc bệnh tự kỉ nữa, cũng sẽ không đi đến kết cục kia nữa?

Cô đang suy nghĩ, điện thoại đột nhiên vang lên, nhìn thấy điện thoại, là Văn Tĩnh gọi.

“Tương Tương, em có lên Weibo không?” Giọng nói của Văn Tĩnh không giấu được vẻ khẩn trương.

“Không có, sao vậy?”

“Em....đừng xúc động quá, Trần Luy vừa nhắn tin trên Weibo, nói xấu em” Cô ấy nói.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Nam thần gián tiếp giải vây

“Em bị nắng.”

Cố Tương mở máy tính ra, Weibo tự động đăng kí, cô còn chưa nổi tiếng, fan trên Weibo vẫn còn chưa tới một vạn, một vạn người bây giờ, còn có công lao của Văn Tĩnh.

Nhưng bây giờ, comment trên Weibo của cô đã tới mấy ngàn.

Cô tìm tới tin đang sốt dẻo nhất trên Weibo, là Trần Luy đăng: có một người mới, đã sửa kịch bản còn cãi nhau với nữ diễn viên chính, nghĩ mặt mũi mình to lắm, đúng là phục rồi, ha ha. Người đi theo Ngải Đặc Trần Hi.

Đây là Weibo của Trần Hi.

Trần Hi trong giới giải trí, không tính là Tiểu hoa đán cũng không tính là Tiểu Thanh(ý chỉ người trong sạch, thuần khiết), bởi vì hướng phát triển trong tương lai là đi theo con đường điện ảnh, vô hình trung có điểm tốt hơn người khác. Fan của cô ta, nghiền nát một trăm Cố Tương cũng còn dư.

Phía dưới Weibo không biết ai bình luận nói: “Anh trai tôi là nhân viên công tác trong trường quay, lúc người mới kia làm lớn chuyện, đã nắng tới mức làm Trần Hi khóc, sau đó đưa Cố Tương lên.”

Cái bình luận này bị đẩy lên đứng đầu, vì thế ai cũng có thể thấy. Mắng Cố Tương một chuối, một chuối, mà cách nhắm vào chuyện này mà nói cũng mỗi người một vẻ.

--Người mới bây giờ đều như vậy? Cũng là say lòng người.

--Lãng xê đi, càng làm càng nổi tiếng.

---Hi Hi bị ăn hiếp rồi, cuồng cái gì mà cuồng, mặt mũi kẻ chạy chân này cũng lớn thật.

--Mẹ của ta ơi, tính tình Trần Hi cũng thật tốt, người qua đường thôi mà.

Chửi rủa chuyện trên trời dưới đất, hoài nghi, khinh bỉ, tình thế gần như nghiêng về một phía. Không thể không nói một người mới như Trần Hi mà năng lực kêu gọi cũng rất tốt, có lẽ đây là một thủ đoạn lăng-xê Trần Luy, trong những bình luận kia chứa bao nhiêu nước bọt?

Trong điện thoại Văn Tĩnh khuyên: “Tương Tương, em đừng kích động, cũng đừng tranh cãi gì cả, lúc này càng phải bình tĩnh hơn, nước trong giới giải trí rất sâu, tranh cãi đối với em không có lợi.”

Lời nói của Văn Tĩnh từng lời từng chữ đều có lý, giống như căn thận dỗ dành con nít, rõ ràng là sợ Cố Tương nổi giận lên mạng tranh cãi với Trần Luy.

Cô nói với đầu kia điện thoại: “Em biết rồi, sẽ không nói gì đâu.”

Văn Tĩnh ngừng một lát, không ngờ Cố Tương lại bình tĩnh như vậy, lúc sau mới nói: “Được, vậy em ngủ một giấc ngon đi, ngày mai có buổi họp báo, không cần vì chuyện này mà ảnh hưởng đến tâm trạng bản thân.”

Cố Tương cúp máy, chống cằm xem Weibo của Trần Luy đăng bình luận.

Qua một đời, một lần nữa, chuyện đã xảy ra vẫn sẽ xảy ra, chỉ là qua mười năm nhìn lại, lại cảm thấy giống như những đứa bé gái ngây thơ cãi nhau, sứt sẹo lại hạ giá.

Trên thực tế, kiếp trước, Cố Tương quả thật không thể nhịn được, cô không phải một người dễ khoan dung, lúc đó còn trẻ tuổi lại nóng nảy, lập tức quay về Weibo của mình, nói ra chuyện Trần Luy dựa vào Trần Hi mà thay đổi diễn viên.

Kết quả không có ai tin cô hết, còn lọt vào trang tìm kiếm ở đầu Weibo: “Cố Tương biến khỏi giới giải trí”, chuyện này sau khi khi cô nổi tiếng đã trở thành một vết nhơ. Xin đẹp kiều ngạo, không tôn trọng người khác, tính tình nóng nảy, phách lối ngang ngược.

Nhưng bây giờ thì sao?

Trùng sinh đối với cô mà nói, nhìn lại giống như không thay đổi được gì cả. Không có nhớ được dãy số trúng thưởng số số, cũng không nhớ nổi có phiếu nào trong nước tăng mạnh, trong trí nhớ của cô là tất cả những chuyện khi mới bước vào giới giải trí từng chuyện, từng chuyện một. Nhớ rõ mỗi lần thành công, cũng như mỗi lần thất bại. Mỗi một lần kỹ thuật diễn xuất tăng lên, mỗi một kết cục của các cuộc cãi vã.

Chuyện mà Văn Tĩnh lo lắng, nếu như là trước kia, thì quả thật rất đáng lo. Nhưng sau khi cô trải qua chuyện của Lương Quý, ước chừng như không còn bất cứ chuyện gì có thể làm cô tức giận được nữa. Một người vợ lớn như cô còn có thể bị nói thành kẻ thứ ba, thành bitch*, thanh danh xấu như vậy còn có thể gắng gượng trở lại, chuyện như bây giờ có là cái gì?

*English: Theo tiếng anh có thể tạm dịch là chó cái, ý chỉ chửi tục.

Lăng xê cho Trần Luy cũng thế, giải tỏa cũng tốt, đều là chuyện không đáng một đồng. Nếu cô đánh trả, đó mới là đúng ý Trần Luy, không có nguyên nhân lại quảng cáo cho người khác, cô không có rãnh rỗi sinh nông nổi đâu. Lại nói Weibo rất lớn, mỗi một phút lại có một câu chuyện mới, việc này chỉ cần không ai đáp trả, qua một đêm liền trôi qua, cô không tin nó lại có thể đứng đầu Weibo lần nữa, Trần Luy chỉ là một người mới, đâu có mặt mũi lớn như vậy?

Không thể không nói, sau khi trùng sinh, vận may của Cố Tương cũng không tệ lắm. Bởi vì nửa tiếng sau, tin đứng đầu Weibo đã đổi chủ.

Tiêu đề đứng đầu là: “Kính ngạc Triền Dương xuất hiện ở thành phố G”

Triền Dương, Triền Đại Thần, Triền Cự Cự, là một siêu sao của siêu sao trong nước, ảnh đế, nam thần, thiên vương, siêu sao trong cả ba thể loại điện ảnh, truyền hình và ca hát.

Nếu nói địa vị của Lương Quý trong nước sau này đã là số một số hai, Triền Dương kia tuyệt đối còn cao hơn hẳn mấy cấp.

Cố Tương biết Triền Dương, vẫn là từ Lương Quý. Lương Quý này nhìn bề ngoài có vẻ là người anh tuấn bất kham, có cảm giác như Thiên Nhai lăng tử, nhưng đó chỉ là hình tượng mà công ty tạo cho hắn mà thôi. Cho tới bây giờ hắn đều đi con đường này rất ổn định, nhưng trong lòng, Cố Tương biết Lương Quý không phải là loại lăng tử tiêu sái chán nản, dã tâm của hắn lớn hơn bất cứ ai. Có dã tâm đối với sự nghiệp đối với nghệ sĩ mà nói là chuyện tốt, không thể nghi ngờ Lương Quý rất ưu tú, nhưng trên thế giới luôn có một loại người, bọn họ có thể dễ dàng có được những thứ mà người khác phải cố gắng hết sức mới được, hơn nữa chẳng thêm đề ý đến.

Triền Dương chính là loại người này.

Ưu thế của Triền Dương rất rõ, đẹp trai, quá khứ trong sạch, thần bí, kỹ thuật diễn xuất vô cùng thâm sâu, hơn nữa-----không có bất kỳ chuyện xấu và lăng xê nào.

Nếu như nói nam thần là một nghề, thì Triền Dương làm nghề nam thần, hơn nữa hắn còn cướp bát com của phần lớn nam tài tử. Lấy chuyện được yêu thích mà sống, chuyên nghiệp ghê gớm.

Người như vậy trong giới giải trí đúng là kì tài, hắn vừa ra mắt đã nhận quay một bộ phim điện ảnh hợp tác với nước ngoài, nhưng chỉ diễn nam 2, lấy nhan sắc xuất chúng và kỹ thuật diễn để chinh phục người xem. Nhưng khi mọi người cảm thấy hắn sẽ trở nên vô cùng nổi tiếng, hắn đột nhiên biến mất.

Sau đó, hắn sẽ ngẫu nhiên nhảy nhót một chút, nhận những vai không giống nhau, nhưng có rất ít tác phẩm, hơn nữa không bao giờ diễn vai chính.

Tuy rằng không diễn vai chính, nhưng lúc nhận vai phim điện ảnh hay truyền hình thì kịch bản rất tốt, địa vị hiển nhiên rất cao. Có một lần Lương Quý thích một vai nam số 3 trong một bộ phim, nhân vật kia được xây dựng rất hấp dẫn, kết quả vai đó rơi vào tay Triền Dương. Từ đó về sau, Lương Quý liền bắt đầu chú ý tới Triền Dương.

Lương Quý ngẫu nhiên cũng sẽ nhắc tới Triền Dương trước mặt Cố Tương, nói sau lưng Triền Dương nhất định có người đứng sau, nếu không không có khả năng nhận được vai tốt như vậy, của cải hắn là rất nhiều, bên tin tức cũng chuẩn bị thỏa đáng, một kẻ cũng không cho hờ. Nói tới nói lui cũng là ám chỉ Triền Dương không đi lên bằng thực lực.

Nhưng Cố Tương không cảm thấy Triền Dương có bất cứ thứ gì không tốt, cô là phụ nữ, nhìn thấy người đẹp trai sẽ tương đối khoan dung. Triền Dương bộ dạng rất đẹp trai, khí chất rất tốt, kỹ thuật diễn lại càng phi thường tốt, là một diễn viên mà nói, bản thân Cố Tương rất thích Triền Dương. Nhưng Lương Quý nói nhiều như vậy, cũng làm cho cô có chút thành kiến với Triền Dương.

Không nghĩ tới sống lại một lần, lần đầu tiên lại là Triền Dương giải vây giúp cô.

Tin tức Triền Dương xuất hiện ở thành phố G xuất hiện liền lập tức chiếm đại toàn bộ Weibo, lấy tính cách khiêm tốn của vị siêu sao này, đột nhiên xuất hiện mà nói quả thật trăm năm khó gặp, mâu thuẫn giữa những diễn viên nhỏ như Cố Tương và Trần Luy nhất thời đã bị mọi người ném ra sau đầu*, ai cũng không rảnh phản ứng.

Cố Tương uống một ngụm nước, mở chuyện đứng đầu Weibo, người đàn ông phía trên mặc một cái áo khoác dài màu đen và một cái quần bình thường mang mũ lưỡi trai, vành nón kéo thấp làm cho người khác nhìn không rõ mặt mũi, mơ hồ giống như tượng Mosaic, nhưng có thể thấy rõ dưới khuôn mặt bị che khuất là dáng người hoàn hảo.

Trong nháy mắt bình luận đã lên tới hơn mười vạn. Một đám người ở dưới bình luận:

”Nam thần thật đẹp trai! Liếm chân dài!”

”Nam thần đột nhiên về nước làm gì? Có phải là làm dự án mới hay không?”

”Cầu diễn vai nam chính, cầu diễn vai nam chính, cầu diễn vai nam chính!!! Việc quan trọng nên nói ba lần!!!”

”Chồng à! Hôn ta!!!”

Cái bầu không khí vui sướng này, đâu còn thấy được vừa rồi còn một hồi phong tình huyết vũ? Nam thần quả thật là tiểu thiên thần, nơi nào có hắn thì

nơi đó có ánh sáng. Hào cảm của Cố Tương đối với Triển Dương lập tức tăng cao. Kẻ địch của kẻ thù thì chính là bạn thân, kiếp này cô có nên kết thân với Triển Dương hay không đây? Nhưng Cố Tương cũng biết là không có khả năng, cho dù là Kiều Ánh Tinh, kiếp trước cũng chưa từng có cơ hội phát triển và hợp tác với Triển Dương. Vị siêu sao này đến với giới giải trí cũng chỉ là chơi đùa, nhưng lại chưa từng nghe nói hẳn có quan hệ tốt với nữ minh tinh nào.

Bất quá, kế hoạch lăng xê của Trần Luy coi như là công cốc.

Trong lòng Cố Tương ngẫm vui vẻ.

Cô đột nhiên phát hiện, trước đây mình thật quá xúc động. Một khi đã như vậy, căn cứ vào kinh nghiệm kiếp trước, dứt khoát đem quá khứ đen tối trước đây toàn bộ xóa sạch.

Đương nhiên đầu tiên phải đối mặt với buổi họp báo ngày mai trước đã. Thật ra công ty vì lăng xê nghệ sĩ mới hợp tác với văn phòng làm một bộ phim thần tượng, vốn Cố Tương không liên quan gì đến chuyện này. Nhưng vì Cố Tương là người mới, công ty vì chiều cố người mới, mới bảo người mới cũng đến buổi họp báo để quen mặt với báo giới hơn. Chung quy người đến tham gia họp báo, cũng có một số nhà sản xuất phim, kì ngộ trong giới giải trí có đôi khi chỉ một cái chớp mắt.

Tuy hôm trước bởi vì chuyện tranh cãi mà tâm trạng cô không tốt, nhưng Cố Tương vẫn biết buổi họp báo này đối với một người mới mà nói là một lần kì ngộ, cho nên lòng cô tràn đầy hi vọng tham gia.

Nhưng chuyện này là một quyết định sai lầm, hoặc có thể nói, nó là một quyết định mất nhiều hơn được.

Bởi vì trong buổi họp báo này, váy của cô trước mặt công chúng đột nhiên bị bung ra, tuy rằng vì cô dùng tay che lại nên không thấy gì, nhưng chuyện lúc đó đã trở thành tiêu điểm đưa tin của các tạp chí lớn, tất cả các bài báo đều tràn đầy lời lẽ ác ý, cười nhạo và châm chọc.

Sự kiện cãi nhau trên Weibo, buổi họp báo bị lộ hàng, hai chuyện này, trở thành hai kích trí mạng khi cô vừa ra mắt, thiếu chút nữa đã ngưng không làm nghệ sĩ nữa. Cũng chính từ khi đó, Cố Tương mới chân thật cảm nhận được làm nghệ sĩ thân bất do kỉ, một khi có sự cố xảy ra, đều có khả năng bị gièm pha trở thành chuyện không thể tha thứ.

Nếu không phải là sau này cô may mắn nhận được một bộ phim, thì cái tên Cố Tương này, liền giống như 180 đường diễn viên nhỏ trong giới giải trí, báo bát quái cũng khinh thường nhắc tới. Cho dù sau này một lần nữa cô xuất hiện trước mặt công chúng, cũng qua những chuyện lúc đầu khoảng nửa năm. Nhưng quá khứ đen tối này vĩnh viễn đều không rửa sạch được.

Nhưng cái váy tại sao lại bị bung ra?

Có mặt trong lúc kiểm tra quần áo, Cố Tương sẽ không phạm sai lầm cấp thấp như vậy. Chuyện này tất nhiên là có người cố ý làm.

Cũng vì cô là người mới, nhan sắc rất đẹp, trở thành đối tượng được bồi dưỡng trọng điểm của công ty, nhiều người không được như vậy, nhưng sẽ cản con đường của người khác.

Cản đường của mình, thì phải vận ngã, quy tắc giới giải trí kẻ mạnh luôn luôn thắng không phải là sai. Cô không động tới người khác, không có nghĩa người khác sẽ không đụng tới cô.

Cô cản đường người khác, liền muốn lấy cách như thế để cản đường người khác.

Quay lại một lần, cô nhất định sẽ không giẫm lên vết xe đổ, trên con đường đi tới nơi cao nhất của giới giải trí, ai cản đường cô, cô không ngại trả lại y như vậy.

Cố Tương mở tủ quần áo ra, lấy một bộ lễ phục màu đen tinh xảo khả ái, vắt áo hơi trễ làm cho nhan sắc cô lại thêm một chút hoạt bát. Tại sao lại đến mức đi một chút đã bị bung ra, kiếp trước cái váy này sau khi kết thúc buổi họp báo đã bị cô cắt thành từng mảnh nhỏ. Mà bây giờ.....Cô mon tron cái khóa kéo phía sau lưng váy, may lại thành hình một con bướm nho nhỏ.

Chờ xem đi.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Lần đầu tê bức

Sáng sớm, Văn Tinh đã đứng dưới lầu đón Cố Tương.

Thân còn là một người mới chưa có danh tiếng, công ty không cung cấp xe, chiếc xe này là Văn Tinh mượn của người thân. Nhìn thấy Cố Tương xuống lầu ngồi vào xe, Văn Tinh tỉ mỉ quan sát Cố Tương một phen, thấy sắc mặt cô không tệ, cũng không có xì mặt, lúc này mới yên tâm.

Đưa sữa trứng gà trên tay đưa cho Cố Tương, Văn Tĩnh nói: “Tương Tương, chuyện ngày hôm qua tốt không?”

”Tốt” Cố Tương cúi đầu uống sữa tươi: “Không phải một lúc sau đã bị chuyện của Triển Dương chiếm mất vị trí sao?”

”Triển nam thần.” Văn Tĩnh vừa lái xe, vừa trưng một bộ mặt hoa si: “Triển nam thần đúng là người mang đến sự an lành, trên thế giới sao lại có người tốt như vậy chứ? Lớn lên đẹp trai lại có thể giải vây cho người khác, hoàn mỹ thật!”

Cố Tương tròn mắt nhìn trời, sức hấp dẫn của Triển Dương thật lớn, người đại diện của mình cũng là fan cuồng của Triển Dương, nhưng người ta cũng đâu phải là giúp mình giải vây. Hơn nữa cái gì mà mang đến sự an lành, chỉ quên trong phim điện ảnh lần trước hẳn diễn một tên biến thái giết người không gớm tay sao?

Văn Tĩnh còn đang thao thao bất tuyệt: “Tại sao nam thần lại đến thành phố G, Lúc trước không phải anh ấy đang sống ở Canada sao? Ngày hôm qua chị lại không có ra đường, thật muốn xin chữ kí.”

Ngày hôm qua Văn Tĩnh đi theo Cố Tương đến phim trường “Mai Trang”, nói tới nói lui cũng không phải không thấy tiếc.

Cố Tương: “.....”

”Nói không chừng buổi họp báo hôm nay có thể nhìn thấy anh ấy, Tương Tương, nếu gặp anh ấy nhất định phải thay chị xin chữ kí, thôi, chị vẫn nên xin chụp ảnh chung, hu hu hu, ngẫm lại kích động không nhỏ đâu.” Văn Tĩnh tiếp tục hoa si.

Văn Tĩnh rất chuyên nghiệp trong công việc, nhưng dù sao cũng là cô gái mới 20 tuổi, nếu không phải cô ấy đi làm người đại diện, cũng giống như những cô gái trẻ tuổi khác chạy theo các minh tinh.

”Xong rồi, hôm nay tại sao mình lại như thế này, nếu biết sớm cô đã gọi đầu rồi, đợi lát nữa phải thay đồ.....”

”Đủ rồi.” Cố Tương không nhịn được nữa, ngắt lời cô: “Triển Dương làm sao có thể tham gia loại họp báo như thế này?”

Một câu đã làm Văn Tĩnh câm miệng thành công.

Triển Dương có sắc, có tiền, có kỹ thuật diễn, liên tùy ý hấn tư bản*. Nhưng hẳn cũng đích thực là một người tùy hứng*, họp báo điện ảnh quốc tế, các buổi tiệc tối trao giải muốn hẳn tham dự chỉ có ba chữ “Xem tâm trạng“. Các buổi lễ trao giải lớn hẳn còn không muốn đi, huống chi là một bộ phim thần tượng không danh tiếng, kinh phí thấp.”

*Tư bản: Những nhà tư bản đều muốn làm gì thì làm, không kiêng nể ai.

*Tùy hứng: Chi tâm trạng tốt và xấu của con người, người muốn làm gì thì làm.

Văn Tĩnh suy sụp trong chốc lát, nhưng lập tức phấn chấn trở lại: “Không sao, chờ chị đào tạo em trở thành thiên hậu*, tất nhiên là có cơ hội sánh vai cùng anh ấy, Tương Tương, chúng ta nhất định phải cùng nhau cố gắng.”

Lời nói không sai, đạo lý đúng, nhưng tại sao cô lại có cảm giác như có chỗ nào không đúng ở đây.

Giống như con đường trở thành ảnh hậu của cô và đứng cùng một chỗ với Triển Dương.....

Thôi, cô ấy vui vẻ là được rồi.

Khi đến nơi tổ chức, nhân viên đang điều chỉnh ánh sáng và âm thanh, Cố Tương là diễn viên của công ty giải trí Hoa Sâm, trong tương lai Hoa Sâm phát triển rất tốt, diễn viên nổi tiếng đều từ công ty này đào tạo, nhưng bây giờ, vẫn chỉ là một công ty trong ngân vạn công ty vừa và nhỏ trong giới giải trí này, không có diễn viên hạng nhất, diễn viên hạng hai cũng không có mấy người, diễn viên hạng ba rất bình thường, còn có rất nhiều nghệ sĩ hạng mười tám ôm ấp giấc mộng trở nên nổi tiếng.

Cố Tương là một nghệ sĩ hạng mười tám, không có tư cách đề tự cao tự đại, cho nên đã đến nơi tổ chức từ sớm để trang điểm thay quần áo. Bởi vì sợ giữa đường hỏng quần áo, nên đều đưa đến phòng nghỉ của nghệ sĩ. Kiếp trước Cố Tương vì chuyện tranh cãi trên Weibo nên đến rất muộn, còn đứng phải khách quý đến tham dự.

Văn Tĩnh chào hỏi bảo vệ, chuẩn bị đưa Cố Tương đến phòng nghỉ của nghệ sĩ. Lúc này còn rất sớm, qua mấy tiếng nữa mới đến lúc bắt đầu buổi họp báo, Văn Tĩnh đi trước để trình diện với các nhân viên công tác, để Cố Tương đứng chờ ở phía sau cánh cửa.

Cố Tương cầm túi đựng quần áo đặt cạnh chân, bên tai đột nhiên xuất hiện một giọng nói quen thuộc: “Cố Tương”

Cô quay đầu lại, nhìn thấy một khuôn mặt xinh đẹp.

Cô gái trước mặt trẻ hơn so với tuổi thật, người không biết còn tưởng cô ấy chưa thành niên. Một bộ lễ phục màu hồng nhạt, vạt áo bông bành, tóc buộc đuôi ngựa, vài cọng tóc nâu quăn để bên tai, hiền lành và ngọt ngào.

”Bồ Vũ.” Cố Tương cũng chào lại cô ta.

”Sao bây giờ chị mới đến? Bò Vũ cười nói: “Em cứ tưởng rằng chị tới lâu rồi, đang tìm chị nói chuyện.”

Cố Tương quan sát cô ta một phen: “Chị tới sớm quá.” Cách trang điểm và quần áo đều đẹp, nhưng chuyện này thật ra không tốt lắm. Đối với người mới mà nói, vì không được ra sớm, nếu chỉ để lộ mặt, tốt nhất là gần tới giờ mới trang điểm, thay quần áo. Bởi vì trang điểm càng trễ, mới có thể chắc chắn dưới ống kính không bị mờ lớp trang điểm.

”Tại em không ngủ được.” Bò Vũ thề lười nói: “Nghe nói hôm nay là cơ hội khó có được, có rất nhiều khách quý và phóng viên.”

Cố Tương cười mà không nói.

Cô cảm thấy Bò Vũ không lo lắng chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6-2: Lần đầu tê bức (2)

Bò Vũ và cô đều là người mới, những nghệ sĩ nhỏ đang giẫy giụa ở tận cùng giới giải trí. Trước kia Bò Vũ là người mẫu, vì ngoại hình rất đặc biệt nên được công ty kí hợp đồng, vốn là đối tượng quan trọng mà công ty chuẩn bị bồi dưỡng năm nay. Ai biết đột nhiên xuất hiện một người tên Cố Tương.

Bò Vũ rất xinh đẹp, vì đã gia nhập giới người mẫu, trên người cũng nhiễm một chút khí chất của người mẫu, đối với một diễn viên muốn thành danh mà nói, thì chuyện có khí chất là chuyện rất tốt. Nhưng đối với những nghệ sĩ vừa ra mắt, trong sáng như một tờ giấy trắng mới tốt. Bò Vũ xinh đẹp, Cố Tương cũng xinh đẹp, hơn nữa vẻ đẹp của Cố Tương linh động hơn vẻ đẹp của Bò Vũ, được nhiều người công nhận, cho nên lúc đang tuyển người đóng quảng cáo đồ uống, thật ra người lúc đầu được chọn là Bò Vũ, nhưng Cố Tương lại là người đóng cái quảng cáo này.

Cũng vì cái quảng cáo này, Cố Tương mới nổi tiếng một chút, tuy không nổi tiếng đến mức ai ai cũng biết nhưng ít nhất cũng có người biết cái tên Cố Tương này.

Trong lòng Bò Vũ nghĩ thế nào Cố Tương không biết, nhưng sau khi cô ta quen biết với Cố Tương vẫn tỏ ra thân thiết bình thường. Bình tĩnh xem xét, nếu đổi lại là mình, trong lòng Cố Tương chắc chắn ít nhiều cũng có chút khó chịu. Bò Vũ như vậy làm thay đổi nhận thức của Cố Tương, kiếp trước cô suy nghĩ nát óc cũng không hiểu, đành phải quy cho tính cách của Bò Vũ. Chỉ đến sau này, khi Cố Tương đã hiểu được quy tắc ở giới giải trí, gặp nhiều người như Bò Vũ, cuối cùng cô cũng có thể phân loại được Bò Vũ.

Loại người này, chính là Bạch Liên Hoa.

Bò Bạch liên hoa thấy Cố Tương chậm chạp không nói lời nào: “Sao em lại đứng ở đây?”

”À” Cố Tương cúi đầu xuống: “Buổi sáng em uống sữa, ruột cảm thấy không khỏe.”

”Sao không đi toilet?” Bò Vũ liếc cái túi trên tay Cố Tương: “Đây là vậy sao? Chị giúp em vào phòng nghỉ cất nha.”

Cố Tương cười: “Giờ còn sớm, phòng nghỉ của nghệ sĩ còn chưa mở cửa đâu, Văn Tĩnh đang đi lấy chìa khóa.”

”Không cần đâu.” Bò Vũ chỉ vào một hành lang khác: “Phòng nghỉ của khách quý bây giờ không có ai cả, có thể qua đó. Vừa rồi chị cũng thay ở bên đó. Khách quý ít nhất hơn một tiếng sau mới đến, không cần gấp đâu.”

”Em nên tự mình làm thì hơn.” Cố Tương khoát tay.

”Cái này có là gì! Chuyện nhỏ thôi.” Bò Vũ như đột nhiên nhớ ra gì đó: “Đúng rồi, vừa nãy chị quên mất nên trình diện với phòng quảng cáo, Cố Tương, chị giúp em cầm quần áo đến phòng nghỉ, em giúp chị đến phòng quảng cáo ký tên trình diện được không? Làm ơn đi.”

Bò Vũ có đôi mắt cười, khi cười lớn thì mắt híp cả lại, rất giống con gái Hàn Quốc, cũng rất có lực sát thương. Khi một cô gái xinh đẹp, dịu dàng nhờ vả thì lực sát thương gần là như vô địch.

”Chuyện này....” Cố Tương nhẹ nhàng nhũ mày, giống như có chút không kiên nhẫn rồi lại như không thể không nể hà, miễn cưỡng nói: “Được rồi.”

”Cảm ơn em, Cố Tương.” Bò Vũ khoát tay với Cố Tương, vừa cầm túi vừa chạy nhảy ở hành lang.

Cố Tương đứng tại chỗ, ánh mắt lạnh lùng.

Phòng nghỉ của khách quý.

Sơ với phòng nghỉ của nghệ sĩ thì lớn và thoải mái hơn rất nhiều, ít nhất không có đồ trang điểm để lỉnh lảng và móc treo quần áo, có một chỗ thay quần áo rộng lớn ngăn cách bởi lớp kính, thậm chí còn khuyến mãi thêm bức rèm che lờ lợt. Nhưng thật ra việc làm này rất thừa thãi, bởi vì không có vị khách quý nào chịu thay quần áo ở chỗ như thế này, phần lớn, phòng nghỉ của khách quý chỉ dùng cho nhóm khách quý trang điểm hay uống trà trước khi bước lên khán đài mà thôi.

Bồ Vũ đứng giữa căn phòng, đề cái túi trên ghế, cầm một nửa chiếc váy lên.

Chất vải lụa lướt qua đầu ngón tay, cảm giác rất tốt, nếu nó bao bọc một dáng người yếu điệu, thì xinh đẹp biết bao nhiêu. Lễ phục này thiết kế rất đơn giản, sau lưng khoét một lỗ nhỏ, cài lại bằng hình một con bướm nhỏ, khiêm tốn mà gợi cảm.

Đây là một bộ lễ phục dệt hoa trên gấm.

Ngón tay Bồ Vũ lướt theo những đóa hoa nhỏ, chậm rãi trượt đến nút thắt trên áo.

Nút thắt màu bạc, cánh bướm vô cùng sống động. Tuy không phải thương hiệu nổi tiếng, nhưng đường may sắc sảo và sự thiết kế cũng đủ làm cho chiếc váy này trở nên xa xỉ. Ít nhất đối với một nghệ sĩ vừa ra mắt mà nói, là một số tiền không nhỏ. Nếu không phải để cướp đi sự nổi bật, thì không cần mua nó.

Ngón tay Bồ Vũ đột nhiên siết chặt, tay còn lại cầm kéo.

Mũi kéo nhẹ nhàng đặt lên nút thắt hình con bướm, càng là đồ vật tinh xảo thì càng không chịu nổi sự tác động, quần áo cũng như vậy. Chỉ cần nhẹ nhàng lướt qua, làm khóa kéo bị hư, tạm thời không nhìn thấy gì, ngôi trang điểm cũng không xảy ra chuyện. Nhưng đến lúc ra sân khấu, đứng dậy, hoạt động một thời gian dài, khóa kéo rớt xuống, lộ ra, đoán chừng phong cảnh vô hạn.

Đối với một người mới mà nói, nhất là một nữ nghệ sĩ, chuyện này gần như là vực sâu không đáy.

Khóe miệng Bồ Vũ cười lạnh một cái, trên tay đã dùng sức làm vỡ cái yếm khóa.

“Tôi suy nghĩ hoài, cuối cùng vẫn cảm thấy không có lời.” Một giọng nói đột ngột xuất hiện ở sau lưng Bồ Vũ.

Bồ Vũ sợ hãi, cái kéo trên tay “lạch cạch” rơi xuống đất, cô ta quay đầu lại, Cố Tương đứng ở cửa, giờ điện thoại, cười ôn hòa.

“Phòng quảng cáo quá xa, chị nên tự đi đi.” Ánh mắt Cố Tương liếc cây kéo dưới đất, cười: “Nhưng thoát nhìn cô muốn làm thợ may giúp tôi cắt quần áo hả?”

“Bây giờ có phải cô đang nghĩ, dù sao cũng bị nhìn thấy rồi, không bằng cắt nát nó, để tôi không thể ra sân khấu.” Cố Tương nói.

“Cô không nghĩ đến hành động này của cô sẽ ăn nói với công ty như thế nào, nhưng.....” Cô giờ điện thoại lên: “Tôi vừa chụp hình lại, cô nói kéo của cô nhanh hơn hay tay của tôi nhanh hơn.”

Dạo này không biết cách nào kiếm thêm chút ít tiền nữa đây, có ai biết chỉ cho mị nào, mị cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7-1: Triển đại thần

“Cô nói xem kéo của cô nhanh hay tay của tôi nhanh?”

Bồ Vũ ngơ ngác nhìn Cố Tương.

Đầu óc của cô ta trống rỗng, không biết cuối cùng mình sai ở đâu.

Người tên Cố Tương này, trong công ty ai cũng biết, cô ta không có sắc đẹp và vận may còn là một người đầu heo. Không hiểu giao tiếp, không biết giả thanh cao, tính tình lại nóng nảy, trong giới giải trí không cần người có tính tình như vậy, nhưng Cố Tương lại chính là người như vậy. Có một đối thủ như vậy, Bồ Vũ căn bản không để tâm, trong giới người mẫu khó sinh tồn như vậy cô cũng có thể sống tốt thì cô tin trong giới giải trí mình cũng có thể làm được.

Nhưng có tình cô lại thua trong tay đối thủ mà mình chúng mắt.

Quảng cáo lần trước, Bồ Vũ tin chắc rằng mình sẽ thành công. Cô có khí chất trong sáng, giống với yêu cầu hình tượng trong quảng cáo. Quảng cáo sẽ phát sóng trên tất cả các đài, cô vốn muốn mượn cơ hội này để tăng độ nổi tiếng, kết quả khi mọi chuyện đã chuẩn bị xong, nửa đường lại xuất hiện một người tên Cố Tương.

Mặc dù là bên sản xuất quảng cáo quyết định, Bò Vũ vẫn hận Cố Tương. Nhất là khi quảng cáo được phát có hiệu quả rất tốt, chuyện này càng làm cho cô không cam lòng.

Vốn đều có khởi đầu giống nhau, ai cũng không giỏi hơn ai, dùng một cái cô bị người khác cướp vai, bây giờ người ta đã nổi tiếng, trong lòng cô sao có thể không có khúc mắc? Trừ phi cô là kẻ ngốc.

Bò Vũ không phải người ngu, Bò Vũ là kẻ thông minh, cho nên cô muốn cho Cố Tương một bài học, nhưng cô không thể chính diện đối chọi với Cố Tương, cuối cùng cô mới nghĩ ra biện pháp thiếu đạo đức này. Đối với một nghệ sĩ vừa ra mắt, chỉ có lộ hàng mới có thể làm cho cô ta lập tức rơi vào địa ngục. Có lẽ sẽ còn bị công ty đóng băng không chừng.

Nhưng cô ngàn tính vạn tính, nhưng lại không nghĩ đến lúc bị Cố Tương bắt gặp, còn bị ghi lại bằng chứng.

Cố Tương.....rất cuộc là thông minh hay ngu ngốc? Bò Vũ đột nhiên cảm thấy không rõ nữa.

Cố Tương cầm điện thoại bỏ vào trong túi áo, trên thực tế, kiếp trước, Bò Vũ đã đạt được mục đích.

Cô căn bản không nghĩ đến quần áo sẽ bị động tay động chân, hơn nữa lúc đó cô đến rất muộn, thay quần áo xong còn phải trang điểm để lên sân khấu. Vốn lúc đó đã gần đến lúc buổi họp báo bắt đầu, những người mới đi một vòng để làm nóng sân khấu, ai biết vào lúc đó nút thắt bị đứt ra.

Lễ phục vốn kín đáo, lúc nút thắt bị bung cô đã sớm nhận ra, cũng đã che đi rất nhanh, nhưng dù đã như vậy, vẫn bị chụp được những hình ảnh không đẹp mắt. Không đến mức lộ ra hết, nhưng toàn bộ buổi họp báo đều bị hỏng.

Đáng sợ hơn là, tất cả mọi người đều nói chuyện này là: một câu chuyện lãng-xê sứt mẻ.

Đúng thật, quần áo bị bung không sớm cũng không muộn, lại lựa đúng lúc ra sân khấu mà bung. Tuy có người đặt ra giả thiết đó là một âm mưu, nhưng trông đánh xuôi, kèn thổi ngược, rõ ràng cô là người bị hại, lại biến thành kẻ thâm hiểm, giả dối.

Cố Tương vĩnh viễn nhớ rõ cảnh cánh phóng viên liên tục nhào vào chụp ảnh, cô ánh đèn flash làm cô không mở mắt ra được, vô cùng chật vật, Văn Tinh che chở cho cô cũng bị người ta đẩy ngã xuống đất, đụng chảy cả máu đầu. MC không biết làm sao, công ty thấy không có cách nào giải thích được, nên quyết định nương vào việc này mà lãng-xê cho phim mới. Còn Bò Vũ, cô ta đưa cho cô một cái áo khoác, hành động nhân đạo như vậy đã giành được tình cảm của rất nhiều người.

Sau đó cô thật sự bị đóng băng hơn nửa năm, Bò Vũ nhờ có buổi họp báo này mà nổi tiếng, nhận được hai lời mời thử vai, khi Cố Tương làm việc trở lại, Bò Vũ đã trở thành diễn viên hạng ba, cố gắng lên diễn viên hạng 2.

Tất cả mọi chuyện, đều diễn ra trong nửa năm ngắn ngủi.

Không thể nghi ngờ Bò Vũ đã đập lên cô mà đi, sau này khi Cố Tương đã nổi tiếng, nhớ lại khoảng thời gian này vẫn còn cảm thấy ảm ức, lúc đó Bò Vũ đã bắt đầu xuống dốc, người mới một người nối tiếp một người, Bò Vũ dần bị chìm xuống, cô ta mới quyết định tìm một kim chủ làm tình nhân, lâu lâu mới đóng một vài bộ phim, tin tức lan tràn đầy trên mặt báo.

Quay lại một lần nữa, Cố Tương cô không định ngậm bồ hòn làm ngọt như vậy nữa.

“Cô muốn làm gì?” Bò Vũ nói. Cô ta tuy đã cố hết sức giữ bình tĩnh nhưng đôi tay lại run run.

“Tôi không làm gì cả, người làm mới là cô.” Cố Tương nhìn cô ta chăm chăm, nói: “Muốn bước đi trong giới giải trí, phải dựa vào tài năng của mình, nhưng cô không nên làm chuyện này với tôi, vì tính tình tôi rất kém, không bảo đảm sẽ không làm gì cô.”

“Cô uy hiếp tôi sao?” Bò Vũ kinh ngạc nói.

“Là cảnh cáo. Nếu tôi muốn chinh cô, bây giờ đã đưa video này lên mạng rồi, cô có thể xem xem người ta nói như thế nào về chuyện này. Tôi không đăng lên mạng, chỉ vì cảm thấy phiền phức, tha cho cô một mạng mà thôi.” Đứng trong lập trường của một người mới, ai cũng không dễ chịu so với ai. Bất thóp Bò Vũ khiến cho cô ta sợ mình, so với đánh một cú giết chết thì càng có hiệu quả hơn.

Sắc mặt Bò Vũ tái nhợt, cô ta miễn cưỡng nói: “Cô không dám đâu.....Công ty sẽ không để cô làm vậy đâu.”

“Cô thấy tôi không dám sao?” Cố Tương nói.

Bò Vũ trừng lớn mắt, vẻ mặt Cố Tương lạnh lùng, nói ra những lời nói tràn đầy khí thế, cô không nghi ngờ, Cố Tương chắc chắn có can đảm để làm. Nhưng lúc nào mà Cố Tương lại biến thành người như vậy? Đột nhiên Bò Vũ cảm thấy mình xem Cố Tương là đối thủ, hình như không thông minh cho lắm.

“Cho nên, đừng đụng tới tôi.” Cố Tương gần từng tiếng.

Lòng Bò Vũ trở nên hốt hoảng, cắn cắn môi, nói những từ không đủ khí thế:

Ai quan tâm đến cô!” Sau đó chạy vắt giò lên cổ ra khỏi phòng nghỉ.

Sau khi cô ta đi khuất rồi, Cố Tương mới đi vào trong phòng nghỉ, nhặt bộ váy trên ghế lên, cẩn thận kiểm tra lại khóa kéo, mới chuẩn bị thay đồ. Phòng nghỉ của nghệ sĩ và phòng nghỉ của khách quý cách nhau rất xa, cô nhìn vào mặt sau của cửa kính, nghĩ trong lòng thôi thì cứ thay đồ ở đây vậy.

Kéo bức rèm che, đẩy cửa kính ra, Cố Tương lập tức ngăn cả người.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7-2: Triển đại thần (2)

Trong phòng thay quần áo, có người ngồi trên sofa, nghe thấy tiếng động ngẩng đầu lên.

Là một người đàn ông trẻ tuổi, mặc một bộ quần áo xám tro sạch sẽ, chân gác lên ghế sofa, thon dài và sạch sẽ.

Gương mặt trắng trẻo đẹp trai, giống như một người mẫu trên tạp chí, đẹp đến khác thường, một đôi mắt đen như bầu trời đêm không một vì sao, có cảm giác lạnh lùng đẹp đẽ. Anh ta ngẩng đầu nhìn Cố Tương, ánh mắt lạnh lùng không thể nói rõ, cũng không nhiệt tình lắm, như hơi bất ngờ, tâm trạng này xuất hiện trong con người đen huyền kia, liền có cảm giác hờn giận.

Cố Tương: “!!!”

Có vài người vừa sinh ra đã đẹp, 10 năm trước hay 10 năm sau đều y như vậy, ngay cả một nếp nhăn cũng không có, cho nên vừa nhìn anh ta Cố Tương lập tức nhớ tới một người.

Lòng Cố Tương như điên lên mất, cô thật sự không nghĩ tới cũng không hiểu được tại sao Triển Dương lại xuất hiện ở đây.

Người khiêm tốn, muốn làm gì thì làm, chân dài mặt cười, hành tung bí ẩn, người sinh ra đã là nam thần Triển Cự Cự, bây giờ về mặt hiển nhiên xuất hiện ở phòng nghỉ của khách quý, còn dùng vẻ mặt bất ngờ nhìn cô.

Anh ta bất ngờ cái lông ý! Người nên bất ngờ là cô mới đúng! Chuyện này có nghĩa là gì, cuộc đối thoại vừa rồi giữa cô và Bò Vũ đã bị anh ta nghe hết rồi. Đương nhiên chuyện này không quan trọng lắm, quan trọng là tại sao Triển Dương lại xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ anh ta là khách quý mà Hoa Sâm mời đến? Chuyện này không hợp logic tí nào.

Đầu óc Cố Tương hồ hởi loạn xạ, cô nhìn chăm chăm Triển Dương không chớp mắt, Triển Dương không lên tiếng, hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ, cho đến khi bên ngoài xuất hiện tiếng gọi của Văn Tĩnh: “Tương Tương, em ở phòng nghỉ của khách quý sao?”

Cố Tương không nói tiếng nào đóng chặt cửa sổ, kéo bức rèm che xuống, quay đầu lại, đã diễn như không có chuyện gì xảy ra, giọng nói bình thản.

”À, em ở đây.”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Hợp báo

Buổi họp báo vẫn diễn ra theo kế hoạch.

Cố Tương thay quần áo xong, thợ trang điểm đến hóa trang cho cô. Văn Tĩnh đưa kịch bản cho cô, muốn cô ôn tập lại những bước chút nữa ra sân. Cố Tương nhìn kịch bản ngăn người.

Tâm tư của cô không đặt ở kịch bản trên tay, ngược lại không ngăn được nhớ đến chuyện của Triển Dương.

Đời trước bởi vì cô chỉ lo việc tranh đấu trên microblog, không để tâm đến việc khác, nên việc Triển Dương có đến G thị cô hoàn toàn không rõ, tuy nhiên buổi họp báo này ở đời trước không hề có tin tức Triển Dương có mặt. Thường chỗ nào Triển Dương xuất hiện, sự chú ý của mọi người đối với cô sẽ giảm đi rất nhiều.

Nếu như nói từ lúc cô sống lại đến nay có rất nhiều chuyện thay đổi, hiệu ứng hồ điệp xuất hiện thay đổi hành trình của Triển Dương vậy cũng hơi gượng ép, bọn họ dù bắn đại bác cũng không tìm ra được một điểm quan hệ nào.

Trừ khi kiếp trước Triển Dương cũng đến đây nhưng không bị ai phát hiện, tính tình của người này kiêu ngạo như vậy, loại khả năng này không phải là không thể xảy ra.

Cố Tương suy nghĩ rất tập trung, đối với Triển Dương, cô biết, ngoại trừ những việc Lương Quý kể qua, cùng với các sách tạp chí giải trí biết không khác biệt, hoàn toàn không có tin tức bất thường nào. Tuy nhiên giới hâm mộ Triển Dương đều là người hiền lành, quy củ, có lễ độ, nhìn vào hoạt động của người hâm mộ là có thể đoán được đức hạnh của thần tượng, nhân phẩm Triển Dương thật không tệ. Hơn nữa, anh cũng không có bất kỳ xì căng đan và lời đồn thổi nào, điều này giúp Cố Dương yên tâm. Cô nghĩ, Triển Dương nghe được thì nghe, bị Triển Dương nghe được dù sao cũng đỡ hơn bị người khác nghe được. Dù gì Triển Dương là một đóa Bạch Liên Hoa không nhiễm mùi bùn, tuy không biết trong lòng là người thế nào, nhưng hiện tại cũng chỉ có thể nghĩ như thế để tự an ủi bản thân.

Văn Tĩnh cầm điện thoại di động quơ quơ trước mặt Cố Tương, nói: “Tương Tương?”

“Hả?” Cố Tương sực tỉnh lại.

Văn Tĩnh nói: “Một lát nữa nhớ không được khản trương.” Lần đầu tiên tham gia họp báo, người mới sẽ không khỏi luống cuống. Đây là cơ hội họp tác rất hiếm có, rất nhiều diễn viên mới tư chất không tệ nhưng lúc đối diện với người sản xuất lại khản trương, đầu óc trống rỗng, không có cách nào phát huy được ưu thế bản thân, đành phải trở mặt nhìn cơ hội vượt mất. Trước đây Cố Tương trừ lần quảng cáo trước cũng chỉ có tham gia cái kịch trường không vui là “Mai Trang”. Chưa kể loại nhân vật qua đường trong “Mai Trang” có thể tích lũy được kinh nghiệm gì? Tích lũy “điểm nổi giận” thì đúng hơn. Văn Tĩnh lo lắng nhất là khi đối mặt với truyền thông, Cố Tương sẽ giống như những người mới vào khác, phạm vào sai lầm luống cuống giống họ.

Cố Tương: “Được.”

Văn Tĩnh ngạc nhiên liếc nhìn Cố Tương, không hiểu vì sao hai ngày nay tính tình Cố Tương thay đổi rất nhiều, nếu không phải vẫn đi theo cô, Văn Tĩnh cảm thấy nhất định Cố Tương đã uống lộn thuốc. Ban đầu tính tình Cố Tương không khác gì cô gái tuổi hai mươi, thậm chí tính tình còn có chút phản nghịch, thường xuyên làm cho Văn Tĩnh cảm thấy đau đầu. Văn Tĩnh không thể quở trách cô vì tính khí Cố Tương khá nóng nảy. Đôi khi Văn Tĩnh hoài nghi, bộ dạng Cố Tương trẻ trung, mềm mại, hiền lành thì tại sao tính tình lại là một kẻ lưu manh đầu đường như thế?

Nhưng bây giờ... Ánh mắt cô rơi trên người Cố Tương, vừa hóa trang xong, da Cố Tương vừa được đánh một lớp phấn nhạt nhìn trắng bóng như trứng gà vừa bóc vỏ, tản ra cảm giác trẻ trung rực rỡ. Mắt trắng đen rõ ràng, môi đỏ mọng hơi vênh, so với mình tinh hiện nay xử lý kiểu tóc tỉ mỉ thì mái tóc đen lộn xộn tự nhiên, trong lúc vô tình lại đẹp động lòng người.

Cố Tương rất xinh đẹp, dĩ nhiên Văn Tĩnh đã sớm biết, nhưng không biết từ khi nào Cố Tương lại thêm một loại mùi vị. Văn Tĩnh không thể nói được, cảm giác mâu thuẫn giữa tướng mạo và tính tình cuối cùng đã bắt đầu thay đổi, xinh đẹp có hồn. Bề ngoài thanh thuần dịu dàng, có thêm một phong cách trầm tĩnh, từng cử động làm cho người ta không thể rời mắt. Tuy nhiên thỉnh thoảng ánh mắt thoáng hiện tia cô độc, không phù hợp với người trẻ tuổi.

Giống như... giống như một phụ nữ đã trải qua bao nhiêu sóng gió cuộc đời.

“Văn Tĩnh?” Cố Tương quay đầu.

Văn Tĩnh giật thót, bỗng nhiên phát hiện mình nhìn Cố Tương đến thất thần, trong lòng cô âm thầm tự xỉ vả mình một trận, nghệ sĩ nhà mình không phải là cô chưa từng gặp, làm sao lại nhìn giống như kẻ ngốc vậy.

Cô tự nhiên không biết, Cố Tương bây giờ không còn là Cố Tương trước đây. Thế giới của người trưởng thành luôn tàn khốc, phải trả giá bằng thời gian và nước mắt. Khi con người đã trở nên kiên cường hơn thì thanh xuân lại không thể quay trở về. Nếu như xem thanh xuân là học phí, bộ dạng trưởng thành là thành tích thì Cố Tương bây giờ có thành tích nhưng chưa đóng học phí, quá lời.

Làng giải trí là nơi vất vả, bản thân Cố Tương tính tình quật cường, làm nghệ sĩ đã nhiều năm cũng không phải chỉ dựa vào gương mặt. Cảm giác ngôi sao đã thấm sâu tận xương tủy, từ lúc sống lại đến nay, cô không có ý che giấu thói quen phong cách của mình, một nghệ sĩ trẻ tuổi lại có phong cách một siêu sao đúng là một chuyện có sức hấp dẫn. Hướng chỉ dờ trước ở chung với Lương Quý, từ thanh xuân thiếu nữ trở thành phụ nữ có chồng, còn có thể làm mưa làm gió cũng xem là tài năng. Rõ ràng là một phụ nữ trưởng thành bình thường, nhưng trong mắt người khác lại là: có khí chất, trầm tĩnh, ôn hòa, cao quý lãnh diễm.

Cho nên thế giới thật là kỳ diệu.

Cô hỏi Văn Tĩnh: “Triển nam thần của chị... gần đây có phải có lịch quay phim không?” Triển Dương xuất hiện tại G thị, G thị là thánh địa của điện ảnh, hôm nay bỗng nhiên xuất hiện tại buổi họp báo chẳng lẽ muốn âm thầm bàn bạc chuyện hợp tác với nhà sản xuất?

Nhưng với đẳng cấp của Triển Dương, đôi mắt khắp cả hiện trường buổi họp báo cũng không tìm ra được ai xứng với anh. Chẳng lẽ Triển Dương tính tiền quân vào phim thần tượng, chụp ảnh “Mỹ nam khác biệt”? Điều này thật không giống lắm.

“Không có, em nghe tin tức ở đâu vậy?” Vừa nhắc đến nam thần, Văn Tĩnh từ người điên cuồng công việc biết thành cô học trò nhỏ. “Nếu có tin Klaus có tác phẩm mới thì trên web đã sớm bùng nổ. Sao có thể yên lặng như thế được?” Cô dùng một chút hỏi Cố Tương: “Tương Tương, em thấy tin này trên trang web giải trí nào?”

“Em chỉ đang đoán thôi.” Cố Tương chơi điện thoại di động: “Không phải có tin hôm qua đến thành phố G sao, nếu không thì đến làm gì?”

“Có lẽ là... ra ngoài giải sầu thôi.” Văn Tĩnh cực khổ suy nghĩ sau đó cho ra một đáp án: “Nghe nói hôm nay tất cả mọi người đều đi ra đường, hi vọng có thể vô tình gặp nam thần. Chỉ là nếu có thể gặp được cũng là đời trước có số ngày ngày đập cút chó rồi.” Cố Tương: “....” Cô không có ý muốn cảm ơn đập cút chó!

Đang nói, bỗng bên ngoài có tiếng người gọi: “Cố Tương, nhanh qua đây trao đổi bản thảo với những người mở màn trước cô này.”

Văn Tĩnh đáp, vội vàng đi với Cố Tương đến hậu đài.

Người chủ trì đang đối thoại với những người mới, buổi họp báo bắt đầu, sau khi người chủ trì nói chuyện, khách quý và diễn viên vào bàn xong, người mới sẽ có một tiết mục hâm nóng sân khấu. Đây là Hoa Sâm vì người mới tranh thủ cơ hội lộ diện, cũng coi như hỗ trợ chủ trì, hai người mới có tiềm lực nhất là cô và Bồ Vũ.

Tiết mục này đời trước bị cô làm hỏng, mà Bồ Vũ khi đó thân thiết lại hành động ổn thoả được truyền thông ghi lại, trong lúc vô tình đạt được danh tiếng tốt.

Ở hậu đài, Bồ Vũ đã đến từ sớm, nhìn Cố Tương bước tới, có chút không tự nhiên tránh né ánh mắt Cố Tương. Trong lúc hai người ôn lại lời thoại, Bồ Vũ thường xuyên không tập trung, người đại diện của Bồ Vũ không chịu được nữa, hỏi: “Có phải không thoải mái không?”

Bồ Vũ lắc đầu, đúng lúc nhìn thấy Cố Tương cười như có như không với cô, người lập tức run lên, miễn cưỡng nói mấy câu, liền tìm cơ hội vội vã đi toilet.

Có lẽ cô ý muốn tránh mặt Cố Tương, đến khi Bồ Vũ xuất hiện đã là nửa tiếng sau, khách quý và diễn viên đều đã tập duyệt bản thảo.

Khi khách quý và diễn viên vào bàn trước, người chủ trì cũng muốn Bồ Vũ và Cố Tương hỗ trợ, nói đến chủ đề của buổi họp báo.

Bộ phim truyền hình này mang tên “Mỹ nam khác biệt”

Diễn chính là diễn viên hạng hai hoặc thấp nhất là hạng ba, thuộc về dạng phim truyền hình thần tượng, do Tiểu Thành Tiểu(*) chế tác, tình nguyện chi tiền ở quảng cáo chứ không đầu tư vào mặt hoá trang tạo hình, bởi vì định vị không phải thuộc dạng cao cấp, cốt truyện và ngoại hình của Mary Sue, những thiếu sót này có thể được che lấp.

(*) Thành thật xin lỗi các bạn, mình tìm tên của ông đạo diễn phim này mà không có, ai có thì báo mình để mình sửa lại nha. Cảm ơn các bạn.

Mà lời kịch của Cố Tương và Bồ Vũ chính là nói đùa khi người chủ trì ngu ngốc hỏi: “Hai người cũng còn rất trẻ, có biết một bộ phim truyền hình sắp ra mắt gần đây không?”

Cố Tương sẽ nói: “Không phải là “Mỹ nam khác biệt” đó chứ?” Bồ Vũ ngồi cạnh gật đầu phụ họa.

Người chủ trì lại nói tiếp: “Hoá ra hai người cũng biết, vậy có kì vọng gì với bộ phim này không?”

Sau đó chính là lời thoại của Bồ Vũ, trợn mắt nói dối một đồng, nói cái gì chế luyện tình xảo nam nữ diễn viên cũng rất được mong đợi vân vân... diendd@nleeqydd0n_ um_ um Lời thoại Cố Tương vốn dĩ chỉ có một câu, Bồ Vũ phải nói nhiều hơn, nhưng đối với người mới, có thể đứng trên sân khấu, được ống kính quay lâu một chút đúng là kiếm được.

Vốn đã an bài như vậy, nhưng khi Cố Tương nói xong lời thoại của mình, người chủ trì tiếp lời đầu, đến phiên Bồ Vũ thì đột nhiên bị kẹt.

Lượng thoại không nhiều lắm nhưng Bồ Vũ dù gì cũng là người mới, không tránh khỏi căng thẳng, thêm nữa hôm nay phải đối mặt với Cố Tương ở phòng nghỉ như vậy, pháp phòng lo sợ, khi học thoại sẽ không cẩn thận, lúc này đối diện với đài truyền thông, mặt bình tĩnh, bỗng nhiên đầu óc trống rỗng.

Ở đây đều là ngôi sao, tình trạng này xảy ra ai cũng có thể hiểu, vấp thế này sẽ lúng túng, lúc người chủ trì đang muốn cứu gỡ, bất ngờ nghe Cố Tương cười tiếp lời, nói: “Đương nhiên là có mong đợi, bộ phim này...”

Cô nói tự nhiên lưu loát, thuật lại lời thoại của Bồ Vũ không sót một chữ, truyền thông bên dưới không có ai là ngu, tự nhiên có thể hiểu được vừa rồi là sự cố Bồ Vũ quên kịch bản. Cố Tương bên này giảng hoà, mặc dù không phải hoàn toàn không nhìn ra dấu vết nhưng lại thắng ở chỗ gan lớn, có người mới nào không làm việc bám kịch bản? Thái độ lâm nguy không loạn, thủ đoạn giải quyết sự cố của Cố Tương đúng là làm không tệ.

Ở hậu đài, nơi màn hình nhỏ nhỏ chiếu hình ảnh đang xảy ra ở sân khấu phía trước, hai người trẻ tuổi đang đứng trước màn ảnh, một người quần áo nhẹ nhàng, một người giày Tây.

Giày Tây cau mày nói: “Người mới kia vừa nãy thất thần thôi, cũng không phải là vấn đề lớn.”

Một lúc sau không nghe tiếng trả lời, hắn quay đầu nhìn người bên cạnh, theo ánh mắt của hắn vừa nhìn, vui vẻ: “Ông nhìn chăm chăm người mới làm gì, Triển tam, coi trọng người ta? Đáng đáp đúng là đẹp thật.”

“Kỹ năng diễn không tệ.” Triển Dương gạt cánh tay đối phương trên bả vai, lạnh nhạt nói.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9: Lời mời đóng phim

Trên sân khấu, người chủ trì đã theo kịch bản giới thiệu khách mời tham dự và diễn viên, ở hậu đài, Cố Tương ngồi trên ghế, tâm tình bình thản uống một hộp nước suối của Văn Tĩnh đưa cho.

Sắc mặt Bồ Vũ nhếch nhác, hôm nay xem như bị bêu xấu trước mặt mọi người, người đại diện đã theo cô ấy ra ngoài, có thể sau khi buổi họp báo kết thúc, quản lý công ty muốn dạy dỗ lại. Giống hệt như đời trước của cô.

Nhưng nói gì đi nữa việc Bồ Vũ quên thoại so với việc cô bị lộ thân thì đỡ hơn nhiều lắm. Quên thoại nhiều lắm là sa sút một thời gian, lộ thân sẽ trực tiếp bị đóng băng ngay.

“Hôm nay Bồ Vũ sao thế nhỉ?” Văn Tĩnh kỳ quái hỏi: “Trước kia cô ta cũng đã từng chụp ảnh chân dung, cũng không phải chưa từng đối diện ống kính, sao bây giờ ở đây lại lo lắng?”

Cố Tương nhún nhún vai, người luôn ở trước màn ảnh như cá gặp nước thậm chí nắm chặt từng giây phút biểu hiện bản thân như Bồ Vũ tại sao hôm nay lại gặp vấn đề, có lẽ trời cũng không hiểu được. Đời trước Bồ Vũ đập lên Cố Tương để leo lên trên, đời này bị lật thuyền trong mương, cô còn lười chưa tự mình ra tay đã gặp xui xẻo rồi.

Văn Tĩnh nghĩ thật lâu cũng không nghĩ ra được cuối cùng là vì sao, là người đại diện của Cố Tương, cô đối với biểu hiện hôm nay của Cố Tương cực kỳ hài lòng, khen: “Tương Tương, hôm nay em biểu hiện thật trầm tĩnh, hoàn toàn không khẩn trương, xinh đẹp! Cứ như thế này sẽ có thể sánh vai với Klaus rồi!”

Cố Tương đang uống nước, nghe vậy “phốc” một tiếng, phun ra một ngụm nước, liếc mắt với Văn Tĩnh: “Chị có chút đạo đức nghề nghiệp có được không?” Vì sao chuyện gì cũng nhắc đến Triền không lẽ vậy hả?

Mà Triền không lẽ trong miệng hai người, giờ phút này đang ở chỗ đặc biệt trong phòng.

Đường Duệ vỗ vỗ vai Triền Dương, mặt nhất quyết không tha: “Nói mau Klaus, cậu coi trọng vị mỹ nữ vừa rồi phải không? Ddlqd.um.um Nếu không với một người mới chưa từng đóng qua phim truyền hình thì làm sao anh biết khả năng diễn xuất của người ta chứ?”

Tóc hấn có màu hơi nâu tự nhiên, hơi xoăn, đường nét gương mặt có nét Âu Mỹ, thoát nhìn có vẻ tán loạn. Nụ cười càng thêm rạng rỡ: “Muốn làm gì, là anh em nhất định ủng hộ!”

Triền Dương chậm rãi nhìn hấn một, nếu như nói Đường Duệ là một bức tranh mang đầy sắc thái rực rỡ của Tây phương thì Triền Dương lại là một quyền tranh thủy mặc màu sắc trong suốt nhã nhặn. Tóc anh đen nhẹ nhàng khoan khoái làm nổi bật làn da trắng gương mặt đoan chính, toát lên vẻ ưu nhã tận trong xương, càng làm cho anh thêm đậm phong cách hành văn lưu thủy. Anh nói: “Cút.”

“Đầu cần lạnh lùng như vậy!” Đôi tay Đường Duệ chống cằm, ngồi xồm xuồng giống như thiếu nữ ngẩng đầu nhìn Triền Dương: “Ông khai mau, ông làm sao biết cô ấy có kỹ thuật diễn xuất tốt?”

Triền Dương trừng mắt, nhớ tới vừa nãy trong phòng nghỉ người kia khí thế ngất trời, cảm giác chỉ thiếu chút nữa là có thể vác dao đi chém người, Cố Tương ở trên sân khấu nhìn quanh lưu luyến, rõ ràng giờ tay nhắc chân đều là theo thói quen tay chân khuôn mẫu khi chụp ảnh, hết lần này lần khác nói những lời kịch oanh động, đúng là... có bệnh.

“Vậy mà ông còn mở miệng cười!” Đường Duệ nhảy dựng lên: “Mẹ kiếp, tôi phải đi hỏi vị mỹ nữ kia cuối cùng là ai.” Nói xong làm bộ xoay người muốn đi.

“Đứng đó!” Triền Dương gọi hấn lại: “Ông không biết đâu.”

“Không tin.” Đường Duệ nhìn anh: “Bằng không tôi sẽ tìm bảo bối của tôi hỏi thăm.”

Triền Dương: “.....”

Đường Duệ là bạn nói khó của anh, đoá hoa Triền Dương ở trong chảo nhuộm Làng giải trí có thể giữ mình trong sạch như Bạch Liên Hoa điều kiện tiên quyết chính là sự tồn tại của Đường Duệ, hấn là hình ảnh tương phản của Triền Dương, Ăn chơi, không có nét na, là một người lăng từ đa tình. Đòi qua vô số bạn gái, bản thân Đường Duệ cũng là một người chế tác kim bài nên nghệ sĩ muốn bám lên chiếc thuyền của hấn nhiều đếm không xuể, nam nữ đều có. Nhưng mà Đường Duệ là thẳng nam, việc này bị hạn chế, hơn nữa chính hấn chỉ nhìn tài không nhìn người nên cũng không vì việc đó mà nể tình.

Dù là như vậy vẫn không thiếu nữ nghệ sĩ người trước ngã xuống người sau tiến lên bám lấy quần tây của Đường Duệ, cầu may chỉ là một nguyên nhân, nguyên nhân khác nữa là ý vào Đường Duệ luôn tỏ vẻ hoà nhã.

Hôm nay đột nhiên Triền Dương trở về nước đến đây là bởi vì Đường Duệ ở chỗ này. Tại sao Đường Duệ lại ở chỗ này, dĩ nhiên là vì vừa tìm được bạn gái mới, nữ số ba trong bộ “Mỹ nam khác biệt”, tuy rằng danh tiếng nhỏ nhưng lại được ở chỗ thân mình trong sạch.

“Không giỡn nữa.” Đường Duệ thấy Triền Dương im lặng, thu hồi nụ cười trên mặt: “Lần này về nước rốt cuộc muốn làm gì? Tôi có một kịch bản trên tay, chuẩn bị mở máy vào năm nay, ông có hứng thú không? Đóng vai nam chính.”

“Tôi không nhận nam chính.”

“Sao vậy?” Đường Duệ vô cùng đau đớn: “Ông xem, mặt này, chân này, eo thon này, dáng dấp này sinh ra là để làm nam chính. Ông sao cứ nhất định cứ diễn vai phụ trợ? Thích ngược đãi à?”

“Không hứng thú.”

“Tuỳ hứng!” Đường Duệ lên án.

Nguyên tắc nhận vai của Triền Dương, không nhận kịch vui, không nhận vai chính, trừ lúc mới ra nghề có nhận qua vai nam phụ tuyến hai, sau đó là tất cả các thành viên trong đoàn đều bị diệt. Lần nào anh cũng nói không có thời gian, nhân vật phụ trợ xuất hiện ngắn, bên ngoài đều nói rằng anh tuỳ hứng, luôn muốn chơi đùa. Thật ra Đường Duệ hiểu Triền Dương làm vậy thực sự là có lý do.

Anh không muốn bị làng giải trí trói buộc.

Người càng nổi danh, áp lực trên người càng nặng. Làng giải trí có bao nhiêu nghệ sĩ thân bất do kỷ, d.i.e.n.d.a.n.lqđ bối cảnh và tính tình của Triền Dương không thể nào gia nhập vào Làng giải trí quá sâu, giữ vững tình huống hiện tại, ít nhất nếu có vấn đề gì có thể toàn thân lui ra. Nhưng không phải ai cũng có thể khắc chế, vì danh, vì lợi, Triền Dương cũng là một đoá kỳ ba.

Đường Duệ buồn như đưa đám: “Thật ra thì bộ phim này tôi chưa tìm được diễn viên nào trong nước, vai nam chính trừ ông ra cũng chỉ có tôi mới đảm nhiệm được, mà tôi không thích diễn, ông không diễn thì tôi cũng không biết tìm ai diễn nữa.”

“Thế loại gì?” Triền Dương tò mò hỏi một câu.

“Hoàng tử hắc đạo, có tiền tuỳ hứng, hình tượng tươi sáng đẹp đẽ, hoàn mỹ.”“.....”

Đường Duệ vỗ vỗ vai: “Buổi họp báo còn chút nữa sẽ kết thúc, lát nữa cùng nhau đi ăn một bữa cơm với bảo bối được chứ?”

“Không được.” Triền Dương buông tay: “Đưa chìa khoá cho tôi, tôi về trước.”

Đường Duệ ném chìa khoá cho anh. Triền Dương nhận chìa khoá rồi đứng lên, đội mũ kéo áo che kín hơn nửa gương mặt, đeo kính mát lên chuẩn bị ra cửa liền bị Đường Duệ gọi lại.

Hắn nói: “Chắc là người kia vừa mới ra mắt, còn chưa bị đùa giỡn qua, Klaus, nếu ông thật sự coi trọng cô ta, tôi giúp ông một tay, thế nào? Không cần cảm ơn tôi.”

Triền Dương không nói lời nào, bước ngay ra cửa.

Chờ sau khi anh đi, Đường Duệ đứng trong nhà, sờ sờ cằm, tự nhủ: “Hình như là... Cố Tương?”

.....

Đương nhiên Cố Tương đang rất bận rộn.

Sau khi buổi họp báo kết thúc, tại cửa ra của khách mời là nơi truyền thông phỏng vấn, ngoài ra người đại diện dẫn cô đi xung quanh cuộc họp báo. Cơ hội của người mới thường ở lúc tình cờ đụng mặt bên ngoài. Biểu hiện của Cố Tương hôm nay không tệ, xuất sắc giảng hoà làm cho một vài khách mời chú ý đến cô, trong đó còn có ít đạo diễn.

Điền Lật là một trong số đó.

Đây xem như là một vị khách mời nổi tiếng nhất mà Hoa Sâm mời tới, nếu không tính đến việc xuất hiện bí ẩn của vị Triền Dương không lồ kia. Điền Lật là một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, đeo mắt kính, cao cao hơi gầy, nhìn sơ qua không giống phó đạo diễn mà giống một giáo sư nghiên cứu học thuật hơn.

Vài năm sau, vị phó đạo diễn này trở thành đạo diễn, ông đạo diễn phim tốt hơn. Những phim ông đạo diễn vốn đầu tư không cao, phòng bán vé không cao cũng không thấp nhưng danh tiếng trong xã hội lại tốt bất ngờ.

Đôi khi một bộ phim hay không thể đơn giản nhìn vào phòng vé, ví dụ như phim điện ảnh trước đây, ở phòng vé không đạt được bao nhiêu nhưng tương lai mấy chục năm sau lại trở thành kinh điển không cách nào vượt qua. Đại chúng mới chính là những giám khảo tốt nhất, không phải thấy cháy vé phòng vé, cũng không phải thấy phim có đầu tư cao mà phải quan tâm đến độ chú ý và quan tâm của đại chúng đồng thời cảm giác của họ đối với bộ phim.

Điền Lật am hiểu đạo diễn nên có đề tài có ý nghĩa thực sự, giống như việc nữ sinh đại học bị bán vào núi sâu, trẻ con trong gia đình bị lừa bòn, những

người đồng tính không được thừa nhận... Điện ảnh của ông luôn đưa ra đề tài kích thích dân mạng sau khi xem phim thảo luận, có thể từ trong đời sống của người dân thành phố nhìn ra điểm nóng xã hội.

Cố Tương đã từng được Điền Lật mời, nhưng bản thân cô khi đó không để ý loại đề tài này, thời điểm quay thử không tập trung nên cũng không thể thông qua.

Đời này sống lại, Điền Lật một lần nữa đứng trước mặt cô.

“Cô Cố,” giọng Điền Lật cứng ngắt trước sau như một nhưng Cố Tương nghe lại cảm thấy hết sức thân thiết, ông nói: “Tôi có một bộ phim đang quay, cô có hứng thú Chủ nhật này đến thử vai hay không?”

Văn Tĩnh tròn to hai mắt, nói: “Xin hỏi đạo diễn Điền, phim đó thuộc thể loại nào vậy?” Lời nói này thật ra có chút lỗ mãng, nhưng Văn Tĩnh chính là bị vui mừng làm cho choáng váng. Cố Tương từ một vai phụ diễn không có tên tuổi đã được một đạo diễn chủ động mời đến thử vai? Diendd@nleequydd0n_um_um Văn khí này đừng nói là đâm trúng cút chó, nói ăn cút chó cũng không phải là nói quá.

Điền Lật liếc nhìn Văn Tĩnh, nghiêm túc nói: “Phim điện ảnh chia phần, một phần nữ chính”

Nữ chính!

Cho dù chia làm bốn phần, mỗi phần có một nữ chính, vậy cũng được xem là một phần tư nữ chính, có thể bù đắp cho một nhân vật nữ tuyến số ba rồi.

Văn Tĩnh kích động không biết làm sao, ngược lại Cố Tương, cúi mình vái chào Điền Lật, cười nói: “Cám ơn đạo diễn, tôi rất hứng thú, ngại có thể cho tôi phương thức liên lạc với đoàn phim không?” Điền Lật nổi danh trong giới là người giữ quy củ, tính tình cứng ngắt giống như bẻ ngoài. Nói thật tính tình như một giáo sư kiệt xuất, lễ nghĩa đầy đủ dù sao cũng không hại gì.

Quả nhiên, cử chỉ của cô lập tức nhận được hảo cảm của Điền Lật. Tuổi trẻ ở làng giải trí bây giờ cũng thật quá đáng tào bạo, thành danh khi còn trẻ không khỏi sẽ tự cao tự đại, việc Cố Tương vừa rồi xử lý trên sân khấu xem ra cũng có chút năng lực nên mới có ý nghĩ này. Ít nhất cử chỉ bây giờ của Cố Tương để cho lòng ông cảm thấy vô cùng an ủi. Ông nói: “Lát nữa phụ tá sẽ liên lạc với cô để bàn việc này, nếu như cô có hứng thú, tốt nhất nên nghiên cứu kỹ về nhân vật.”

“Dạ, cám ơn đạo diễn.” Cố Tương cười híp mắt nói.

“Tương Tương!” Đến khi không còn nhìn thấy hình ảnh Điền Lật nữa, Văn Tĩnh nắm tay cô lắc mạnh: “Lên đời! Nữ chính!”

Cố Tương: “..... Còn phải thử vai nữa.”

“Chị tin tưởng em!” Văn Tĩnh vui đến choáng váng, lập tức hình như lại nghĩ đến việc gì, xụ mặt lầm bầm: “Dù gì cũng chỉ là một nhân vật, đề tài gì cũng không rõ, chưa xem kịch bản cũng không biết có hợp không.”

Cố Tương cười cười, không đáp.

Cô biết bộ phim này, giúp Điền Lật trong giới đạo diễn tăng lên một bậc, là bộ phim nhận được sự quan tâm trong “Hồ sơ xã hội”.

Sau nữa với nội dung chứa đề tài thực sự ý nghĩa, bộ phim được khen là một kiệt tác.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Nhân vật

Edit: Um-um

Về nhà, Cố Tương rửa mặt xong không vội mở máy vi tính mà lấy chiếc lap top trong ngăn kéo ra ngoài.

Trong buổi họp báo được gặp Điền Lật là một niềm vui ngoài ý muốn, cô chưa từng nghĩ tới Điền Lật lúc ấy lại cho cô một cơ hội quay thử. Dưới tình huống bình thường, đạo diễn đích thân đến mời thử vai đã là thành công một nửa. Bản thân Điền Lật lại là người hết sức bắt bẻ, kiếp trước sau khi cô nổi tiếng, Điền Lật mới liên lạc với người đại diện của cô nói muốn cô đóng phim.

Tiếc là Cố Tương một mực chú ý tạo hình xinh đẹp, cô không quan tâm lắm đến tạo hình dơ dáy bẩn thỉu trong phim ảnh của Điền Lật nên diễn không ra độ sâu trong đó. Cô thích đóng vai được chế tác hoàn mỹ, nay nghĩ lại, các tác phẩm có độ sâu đời trước thật là không có bao nhiêu. Mặc dù nhân vật đa dạng nhưng hình như thiếu một cái gì đó.

Nhưng bây giờ không phải như thế.

Thân là một người mới, dùng thực lực từng bước bò lên là bản lĩnh, một bước lên trời cũng là bản lĩnh. Người trước hao phí quá nhiều thời gian, đến lúc hết khổ cũng đã luống tuổi. Người sau leo cao nhanh quá hoá dở, khó có thể vượt qua nhân vật trước đó, ngược lại cũng không tốt. Xét kỹ thì bộ phim này của Điền Lật là vừa vặn, không phải tuyệt tác, lại có độ sâu, có cốt truyện, người mới đóng phim điện ảnh như vậy, tuy không nổi tiếng bằng những phim điện ảnh hút khách khác, nhưng lại có nhiều đất để diễn hơn.

Có xinh đẹp, có kỹ thuật diễn, xinh đẹp hút mắt, kỹ thuật diễn hút phần, không phải vẹn cả đôi đường sao?

Bộ phim của Điền Lật tên là “Trở Về”

Kiếp trước, Cô Tương tải bộ phim này từ trên mạng về. Lúc đó cô đã kết hôn với Lương Quý, ở nhà nhàm chán nên lúc thấy phim này định xem để giết thời gian, nào ngờ nó quá cuốn hút làm cô không thể kèm chế mà khóc lên.

Phim này hoàn toàn theo phong cách Điền Lật, miêu tả thập niên 90 có bốn chị em trong son thôn có khát vọng đi tìm cuộc sống mới nơi thành thị, nhưng cuộc sống ấy không hề giống như trong tưởng tượng tốt đẹp của họ. Bốn chị em tốt này, một người làm công nhân trong công trường bị vật nặng rơi xuống đập chết, một người làm gái bán hoa, một người thành tình nhân lãnh đạo, còn có một người mở tiệm uốn tóc. Ddlequydon.um-um

Kịch bản bộ phim này chính là một bi kịch xảy ra trong thực tế, miêu tả trong cuộc sống hiện thực thì lý tưởng có bao nhiêu nhỏ bé, cực hạn của con người rất vô tận, sau khi tuổi thơ và thời niên thiếu qua đi, còn lại chỉ là những nhân cách xấu xí. Nhưng trong cái xấu xí đó, Điền Lật lại cho họ một chút phẩm chất tốt đẹp, cuối phim, ba chị em còn lại không hận mà cùng mua vé xe lửa về quê, trong khoảnh khắc đó, bỗng nhớ lại mơ ước ban đầu muốn rời đi son thôn của họ.

Nên “Trở về” không chỉ là về nhà mà còn là tâm hồn được gột rửa. Trong phim cảnh bốn nhân vật chính gặp nhau, thực tế họ còn sống chính là hình ảnh thu nhỏ của xã hội thời điểm đó.

Phụ tá Điền Lật gửi đến nhân vật chính là người làm gái bán hoa.

Tên nhân vật là Phương Phương. Phương Phương trong tác phẩm này là nhân vật tương đối khổ vì tình, khi còn là thiếu nữ xinh đẹp, trong nhà muốn thu lễ hỏi để nuôi dưỡng em trai cô nên quyết định đem cô gả cho người mù ở thôn bên cạnh. Nhưng người Phương Phương thích lại là con trai cùng làng tên Đại Khuê. Vì thế lúc Phương Phương mười tám tuổi hai người cùng nhau bỏ trốn.

Cưới là vợ, chạy là tình nhân. Khi tuổi còn nhỏ cho là có tình thì có tất cả nhưng thực tế không phải như vậy. Sau khi hai người ở thành phố lớn ổn định, tiền gửi ngân hàng cũng mau chóng tiêu tán. Đại Khuê bắt đầu đánh chửi Phương Phương cho hả giận, cuối cùng đến lúc không chịu nổi cảnh khổ nữa, để lại căn phòng chưa trả tiền thuê, một mình trở về quê cũ.

Phương Phương ở lại thành phố, cô tìm một công việc phục vụ khách sạn. Lúc ấy cô quen biết một họa sĩ rất có tài. Họa sĩ này thường thức Phương Phương, cảm thấy cô có một phong cách độc nhất vô nhị nên thường xuyên tặng quà cho cô. Phương Phương trước giờ chưa bao giờ được đối xử như vậy, không bao lâu đã đầu hàng, ở chung một chỗ với họa sĩ.

Nhưng người họa sĩ này trừ tài hoa ra chỉ có hai bàn tay trắng, kể cả tiền cũng không có. Vào lúc hần túng thiếu đã lừa bán Phương Phương cho một ông chủ.

Thời khắc đó, Phương Phương là một cô gái không có địa vị giống như lục bình trôi trên sông, không chỗ nương tựa. Sau thời gian mới mẻ ngắn ngủi qua đi, ông chủ cảm thấy chán Phương Phương, Phương Phương lại quen với cuộc sống tiêu tiền như nước nên đành trở nên phong trần.

Từ một người có cuộc sống khó khăn rồi hăm hở phấn đấu cải thiện cuộc sống đến đắm chìm trong tình trạng hiện nay, tính tình Phương Phương xảy ra biến hoá nghiêng trời lệch đất. Cô sinh ra đã xinh đẹp lại thành thạo thao túng đàn ông nên cô mau chóng nổi danh ở khu này. Cô trở thành một gái hạng sang, mỗi ngày xã giao và giao dịch đêm không xuê, cuộc sống hết sức thoải mái.

Đột nhiên một ngày, Phương Phương phát hiện mình có thai.

Cô không tính bỏ đứa bé, trốn tránh sự giám sát của má mì, trốn ở kho hàng bỏ hoang sinh ra một đứa con gái.

Vì con gái, Phương Phương trong tháng lập tức trở về đi làm. Nhưng khi đã sinh con thì thân hình phụ nữ thay đổi rất nhanh, cô không còn được chuộng như trước, tiền kiếm không được nhiều nữa. d.d.lequydon.u.m.u.m Bản thân Phương Phương đành giảm chi tiêu bản thân, tất cả đều dành mua sữa bột cho đứa bé.

Nhân vật Phương Phương này nếu nói khổ vì tình còn chưa đủ tác động đến khán giả, thân là người mẹ thể hiện tình yêu thương con của mình chính là để nhân vật của cô gia tăng xúc động. Cô vì muốn có đủ sữa, mỗi lần khách mời ăn cơm đều liều mạng ăn thịt, nhìn hết sức nhếch nhác. Để nuôi lớn đứa con gái này, thậm chí cô đi chợ bán thức ăn nhặt những rau củ thối. Những cô gái khác chế giễu cô, cô không thêm để ý đến.

Cảnh cô ôm con gái cầu bác sĩ trong mưa càng làm lòng người thêm thương. Con gái của Phương Phương cuối cùng vẫn không còn, đứa con gái mà cô dốc hết lòng chăm sóc trong một đêm mưa gió cũng đã không chịu nổi mà ra đi. Vào lúc chôn cất, Phương Phương mặc áo đen toàn thân, vừa đốt vàng mã, ánh mắt vừa mờ dần nói với người kẻ bên: “Đời của tôi đã khổ, tôi chỉ mong đời nó tốt hơn, lớn lên xinh đẹp, không cần giống tôi, nhưng cuối cùng cũng không được...”

Câu nói này làm cho lòng người ta thật chua xót.

Ban đầu nhân vật này phân cho một diễn viên mới, nhưng thật ra phong cách của người này không hợp với nhân vật, đoạn thời kỳ thiếu nữ coi như được nhưng diễn đến lúc cuộc sống Phuong Phuong trải qua giai đoạn thăng trầm thì có vẻ hơn quá sức. Dù là vậy nhưng do nhân vật rất đa chiều, tính tình hết sức phức tạp nên diễn viên mới cũng nhờ bộ phim này mà nhẩy vọt lên thành ngôi sao mới.

Bây giờ danh hiệu của người mới này rơi xuống trên người Cố Tương.

Cô cẩn thận nhớ lại một số chi tiết ban đầu xem phim này, góc độ của khán giả xem phim và diễn viên xem phim cảm giác khác nhau. Ưu thế của Cố Tương là kiếp trước đã xem phim này với thân phận là một khán giả, biết phim này phân đoạn nào xúc động lòng người nhất cũng biết đoạn nào thử thách khả năng diễn xuất của diễn viên.

Chuyện phải làm bây giờ là phải đem những vấn đề cần chú ý và tính toán ghi xuống.

Nhân vật này, cô nhất định phải được.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Kỹ thuật diễn áp chế

Edit: Um-um

Sáng sớm chủ nhật, Văn Tĩnh tới dưới lầu đón Cố Tương, hai người cùng đi đến phim trường “Trở Về”

Cũng đúng lúc này, Cố Tương mới biết vì sao Điền Lật gọi cô đến thử vai.

Vốn dĩ nhân vật Phuong Phuong này đã có người diễn nhưng vì nghệ sĩ này đột nhiên nuốt lời, huỷ hợp đồng. Trước đây vì cô ấy thay đổi lịch trình, các vai diễn khác cũng đã chụp tạo hình xong, hiện nay chỉ còn lại vai của Phuong Phuong, cố tình lúc này cô ta lại bỏ gánh, vậy nên Điền Lật nóng lòng tìm một diễn viên khác thay thế.

Lúc này Cố Tương mới hiểu được, kiếp trước cô đã nói bộ phim này sao lại tìm một người mới không có danh tiếng gì diễn vai nữ chính, bây giờ nghĩ lại quả thật là hợp lý. Không ngờ sống lại đời này, người mới có vận dầm trúng cứt chó lại là cô.

Nhưng người tới thử vai cũng không phải có mình cô.

Bộ phim “Trở về” này dù không phải là siêu phẩm có kỹ xảo đặc biệt gì nhưng thắng ở chỗ kịch bản có chiều sâu. Phim điện ảnh miêu tả xã hội trong nước tương đối ít, hướng hồ bất ngờ lựa chọn diễn viên. Việc này đối với người mới mà nói không thể nghi ngờ là một cơ hội tốt. mà đến nay làng giải trí không thiếu nhất là người mới.

Cố Tương là người mới, tương tự, Trần Lôi cũng là người mới. Oan gia ngõ hẹp, ở phim trường thử vai cho “Trở Về”, Cố Tương thấy Trần Lôi.

Sau khi trải qua sự kiện ở microblog, Trần Lôi và Cố Tương xem như chính thức trở mặt. Lịch trình của Trần Hi sắp xếp không được, Trần Lôi trong “Mai Trang” dù phân diễn nhiều nhưng chỉ là một vai nhỏ, nhìn chung vẫn là vô ích. Bên này “Trở Về” vừa có cơ hội tất nhiên sẽ không bỏ qua.

Cô ta không nhờ Cố Tương cũng đến phim trường, dĩ3nd4n3quyđ0n sừng sốt một chút, từ xa cười lạnh với Cố Tương.

Cố Tương mặc xác cô nàng, ngược lại Văn Tĩnh nhìn thấy, bắt mắt tròn mắt liếc lại.

Hai bên trừng mắt khiến Trần Lôi nổi giận, cô ta đập mạnh giày cao gót “đùng đùng” đi tới, nhìn lên nhìn xuống đánh giá Cố Tương một lúc, che miệng cười nói: “Tôi thấy người nào quen mặt như vậy, hoá ra là Cố Tương. Thế nào, đến thử vai phụ à? Nếu biết trước, tôi sẽ nói chị tôi giúp cô nói với đạo diễn một tiếng, cần gì phiền vậy?”

“Cô Trần.” Cố Tương không mở miệng, Văn Tĩnh nhìn không nổi, Cô ấy nhìn Trần Lôi, cười: “Đạo diễn Điền muốn mời Tương Tương đến thử vai, cô Trần đây cũng được mời đến à?”

Cô ấy nhấn mạnh hai chữ “muốn mời”, Cố Tương nhếch khoé miệng. Kiếp trước Văn Tĩnh trừ lúc bảo vệ danh dự của cô, bình thường cô ấy là người hiền lành ba phải, có bao giờ hùng hổ dọa người như vậy đâu? Không biết có phải do sống lại một kiếp, tính tình dịu dàng ít nói cũng bị sửa lại, nhưng mà tính tình hiện tại làm Cố Tương hứng thú hơn.

Nghe hai chữ “muốn mời” của Văn Tĩnh, Trần Lôi cảm thấy nghi ngờ liếc Cố Tương, cao giọng hỏi: “Sao có thể?”

Cố Tương khẽ mỉm cười, không để ý tới cô ta, nói với Văn Tĩnh: “Đi thôi, đến phía trước điểm danh cái đã.”

“Cố Tương. Cô có nghe lời tôi nói hay không!” Thấy Cố Tương không để ý đến mình, Trần Lôi tức giận sầm mặt, dậm giân nói. Âm thanh cô ta dè dặt,

thoáng chốc người ở phim trường đều nhìn về phía này.

“Liên quan gì đến tôi!” Cố Tương quay đầu rồi đi. Cô không phải là cô gái hai mươi mốt tuổi có tâm tư ở chỗ này tranh cãi vô ích với Trần Lôi. Nếu là trước kia cô sẽ cãi nhau một trận nhưng bây giờ nhìn lại, hoàn toàn không cần thiết.

Trần Lôi bị câu nói của Cố Tương làm cho khựng lại. Cô ta không ngờ Cố Tương không nể mặt như thế. Lần trước ở sự kiện tranh chấp trên Microblog, nhìn qua là cô ta chiếm phần thắng nhưng hôm nay khi đối mặt với Cố Tương, Cố Tương không có chút nào nể mặt, giống như một quyền đâm trên bông, làm Trần Lôi bỗng nhiên thấy bức dọc.

Cố Tương không quan tâm trong lòng Trần Lôi đang nghĩ gì, cô đi phòng thử vai đăng ký, lấy sổ, bình tĩnh ngồi bên ngoài chờ gọi tên. Mới vừa nhận được sổ thử tự liền nghe thấy đạo diễn bên kia gọi người: “Tiếp theo, Trần Lôi.”

Trần Lôi đi giày cao gót vào, trên đường đi còn trừng mắt hăm dọa Cố Tương đang ngồi bên ngoài một cái.

Cảnh quay thử là đoạn Phuong Phuong vừa mới bước vào phong trần, đối với việc gió trăng không biết phải làm sao. Ngay cả quay thử cũng vì muốn tìm được diễn viên thay thế trong thời gian sớm nhất, muốn tiết kiệm thời gian nên không chuẩn bị người diễn phụ, đều dựa vào diễn viên tự tưởng tượng để diễn.

Trần Lôi trẻ tuổi, ngũ quan đáng đáp ngọt ngào, hình tượng thật ra rất phù hợp với nhân vật. Trong “Mai Trang” cũng diễn vai bạn của nữ chính, là một nữ tử phong trần, khả năng ứng phó chắc chắn sẽ vững vàng. Cô ta khẽ mỉm cười, đứng ở giữa, bắt đầu diễn theo lời thoại.

“Cầu xin chị, chị Thu. Chị thả em đi đi. Em thật sự không thể nào ở lại chỗ này. Em muốn về nhà.” Cô ta quỳ rạp người xuống, làm bộ ôm “chị Thu” tưởng tượng, tiếng nói buồn bã khóc thút thít.

Sau khi Phuong Phuong bị lừa vào phong trần, ban đầu đúng là không phải tự nguyện, má mị chính là “chị Thu”, đối với Phuong Phuong, giống với hàng ngàn hàng vạn cô gái trong lúc vô tình mà lưu lạc chốn ấy, phải trải qua quá trình phản kháng, giãy dụa, thuận theo, trầm luân. Lúc đầu phản kháng thật ra là lựa chọn diễn xuất tốt nhất, vì phải biểu hiện cô gái tức giận và không cam lòng, diễn tâm trạng này không cần phải diễn xuất nội tâm gì, chỉ cần vẻ mặt sống động, nhìn qua thoải mái là được.

Trần Lôi ở “Mai Trang” rèn luyện đã lâu, đối với gái phong trần vô cùng nắm chắc, bởi thể nhân vật này cũng nắm chắc. Chưa kể cô ta còn có một ưu thế, cô ta có thể khóc cười dễ như trở bàn tay.

Nói như vậy, người mới khóc cười rất khó, có khi để diễn viên diễn tốt một cảnh có cảm xúc, đạo diễn thậm chí còn chấp nhận chờ đợi nhiều tiếng. Đối với việc khóc cười trong điện ảnh, có một diễn viên diễn tốt phần này tiết kiệm rất nhiều công sức. lqddiend@n Bình tĩnh mà xem xét, Trần Lôi rất bản lĩnh, khóc cười dễ dàng, chỉ một tài này mà có thể nháy mắt đánh bại rất nhiều người mới.

Mặc dù Điền Lật cau mày nhưng vẫn để tư liệu của Trần Lôi riêng sang một bên, đang đạo diễn Từ Phong ngược lại không có nhiều quy tắc như vậy, rất hài lòng gật đầu.

Sau khi diễn xong, Trần Lôi đứng lên, phất bụi trên người. Cô ta mỉm cười gật đầu chào đạo diễn, nhận được sự tán thành rồi mới rời đi.

Ra cửa, thấy Cố Tương, Trần Lôi không tiếc rẻ cho Cố Tương một ánh mắt đắc ý, Văn Tĩnh tức giận muốn giơ chân.

“Người gì mà đáng ghét quá.” Văn Tĩnh cắn răng, ngược lại khuyên Cố Tương: “Tương Tương, chúng ta chỉ đến để tham dự, không cần đặt nặng chuyện được mất, thật, chủ yếu là gây ấn tượng cho đạo diễn, sau này lỡ có nhân vật thích hợp thì người ta có thể nhớ đến em là được rồi.”

Nói đi nói lại cũng là ý không coi trọng Cố Tương.

Ngược lại Cố Tương không hề cảm thấy lời nói của Văn Tĩnh là xúc phạm, thực tế, ở đời trước lúc mới ra mắt, hình tượng trong vai diễn của cô gần như cô định, đều là hình tượng tiểu tiên nữ thanh thuần khả ái, về sau chuyển đổi hình tượng rất khó khăn. Trong lúc thay đổi hình tượng phải nhận không ít phim kém chất lượng, cô hầu như đã trả giá bằng những tháng năm tuổi trẻ quý giá của người diễn viên.

Bây giờ cũng thế, ngoại hình và khí chất của cô không quá thích hợp với nhân vật phức tạp như Phuong Phuong. Thời gian thiếu nữ thì tạm được, về sau lúc chìm vào đời nữ tử phong trần, diễn xuất có chút khó khăn. Điền Lật muốn cô thử ống kính đoán chừng có thể là nhìn trúng gương mặt đẹp của cô thôi.

Nhưng mọi việc đều chỉ căn cứ vào “đời trước” mà nói.

Mãi suy nghĩ vu vơ không biết đã bao lâu, bỗng nhiên có tiếng người gọi: “Tiếp theo, Cố Tương.”

Cố Tương sửa sang lại váy, đi vào.

Điền Lật và Từ Phong ngồi sau bàn, xung quanh đứng không ít người, trong chớp mắt Cố Tương như trở lại cảnh tượng khó khăn lúc chưa có tên tuổi phải đi thử vai khắp nơi. Cô hít sâu một hơi, gật đầu với đạo diễn.

Cô chọn cảnh tượng hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của đạo diễn và những người xung quanh, cô chọn đoạn kịch bản sau khi Phuong Phuong trầm luân.

Phản diện khó nhất trong cả nhân vật chính là đoạn Phuong Phuong trầm luân và trở thành người mẹ. Hôm nay ở chỗ thử vai có không ít người nhưng

chọn diễn đoạn kịch này, Cố Tương là người đầu tiên.

Diễn xuất của đoạn này nếu chỉ dựa vào động tác và lời thoại là chưa được, muốn lột tả được nội tâm của nhân vật, một ánh mắt, một nét mặt đều phải đến nơi. Chỉ cần một điểm không tốt, toàn bộ phần diễn xem như xôi hỏng bống không.

Đạo diễn cũng không nghĩ đến sẽ có người chọn đoạn này mà diễn, nếu như diễn viên mới đang đóng, đã tiếp xúc với nhân vật một thời gian ngắn, diễn đoạn này nếu không tốt lắm thì cũng có thể tạm chấp nhận được. Nhưng vừa bắt đầu liền diễn, nói thật cũng không mấy khả quan.

Về mặt Từ Phong không tốt lắm, liếc mắt với Điền Lật, khề lác đầu.

Cố Tương mỉm cười, hôm nay cô mặc một chiếc váy len cao đồ đen nhánh, sau khi cởi áo khoác ra, hiện lên vóc người yếu điệu. Nơi cài nút váy hơi giống với sườn xám có màu đậu đỏ, màu đen và màu đỏ tương phản rất rõ nét. Mà cô hôm nay chỉ bôi chút phấn, không trang điểm, thoa một lớp son môi đỏ tươi.

Cô gỡ dây buộc tóc xuống, mớ tóc dài rơi tán loạn trên bờ vai thon thả, quay người ngồi xuống ghế trống giữa phòng.

Tư thế ngồi của cô rất quyến rũ.

Thân mình khẽ nghiêng, chân thon dài thẳng tắp, chân trái gác lên đùi phải, có vẻ thong dong, mũi chân khẽ co lại, hiện lên một tia dụ dỗ.

Váy đen, chân trắng, trên chân là một đôi giày cao gót đen. Từ vòng eo mảnh khảnh nhìn lên, ngực đầy vun, cổ trắng ngần, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp động lòng người.

Da trắng như tuyết, mặt đẹp như hoa, lông mi cong mềm, diện mạo cực kỳ thuần khiết, môi hồng răng trắng, không biết từ khi nào trên tay đã xuất hiện một dấu thuốc, cô lấy ra một cái bật lửa đốt, ngậm trong miệng hít vào một hơi, thổi ra một vòng khói, tư thế vô cùng thành thạo.

Một bàn tay băng quơ nghịch tóc, cô nghiêng đầu, khẽ mở miệng: “Chị Thu, hôm nay không có khách sao?”

Lúc cô nói câu này, đôi môi khẽ cong lên cảm dỗ, đôi mắt khẽ chớp, sáng ngời lay động làm nao lòng người.

Cô giống như không diễn nhưng tất cả đều là diễn. ddlequydon.um-um

Không có nhiều lời thoại, không nhiều động tác, cô chỉ dùng một dấu thuốc, một câu nói, một tư thế ngồi, gương mặt liền thành công diễn tả sự trầm luân của một nữ tử phong trần.

Xinh đẹp không gì sánh được lại rơi xuống trong bóng đêm nặng trĩu, giống như theo một câu nói của cô, phòng làm việc không còn là phòng làm việc, ngược lại trở thành một góc đường lớn thập niên 90, có một tiệm rượu xa hoa trong hẻm nhỏ, một mỹ nhân đang bắt chéo chân vô tình quyến rũ người.

Không có ai lên tiếng, tất cả đều đang nhìn cô.

Cố Tương chống cằm, cười.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 12: Thất vọng

Edit: Um-um

Cố Tương hai mươi tuổi ngoại trừ vẻ trẻ trung xinh đẹp thì không hề có sở trường, không thể diễn được vai người con gái mang tâm sự. Cô chỉ có thể dựa vào hành động hoặc biểu cảm gương mặt để diễn gần giống với vai diễn. Hơn nữa trong thời gian rất ngắn, muốn diễn được chính xác từng góc ngách tính cách phức tạp của nhân vật hoàn toàn không thể. Có diễn viên chụp tạo hình xong lại không thể diễn ra được linh hồn nhân vật, khán giả đánh giá diễn xuất vô cảm chính là vì vậy.

Nhưng Cố Tương đã phá vỡ thành công nhận thức của người ở đó.

Cố Tương 30 tuổi đã trải qua sự nghiệp lên voi xuống chó, tình cảm bị phản bội, bị công chúng chửi rủa, đi đến bước đường cùng thì làm sao không hiểu được cảm giác đắm mình trong tuyệt vọng? Kịp trước sau khi ly hôn với Lương Quý, cô không thể gượng dậy nổi. Cô vốn là người phụ nữ sống dựa vào tình yêu, mất đi tình yêu giống như một đoá hoa mau chóng tàn phai, hút thuốc lá, say rượu, mất ngủ, thức đêm, tự biến mình thành người không ra người, quỷ không ra quỷ, hận không thể biến cuộc sống thành một giấc mơ, mơ mãi không tỉnh, không cần đối mặt tương lai, cuộc sống của Phương Phương và cô khi ấy có khác gì nhau đâu?

Huống chi, cô từng lấy góc độ “khán giả” để xem bộ phim này.

Tay Điền Lật không tự chủ vô lấy bút máy, cầm tư liệu của Cố Tương, mắt nhìn chăm chăm không nháy một cái. Cố Tương vừa diễn xong, trong khoảnh khắc cảm giác mấy mươi năm giao thoa giữa mực nát và phù hoa bỗng chốc biến mất. Cô cúi đầu chào đạo diễn, mái tóc dài vén sau tai, trở lại với bộ dạng một cô gái ngoan ngoãn, yên tĩnh.

Từ Phong nhìn cô, hỏi: “Trước khi đã từng đóng phim chưa?”

Câu này cất lên biểu hiện ý tứ hết sức coi trọng của ông.

Cố Tương mỉm cười trả lời: “Từng đóng qua một vai làm nền.”

Ánh mắt Điền Lật không giấu được kích động, d.d.lequydon.u.m.u.m kịch bản lần này do ông và biên kịch cùng nghiên cứu sửa đổi, bao gồm nhiều cảnh diễn nội tâm. Phương Phương là nhân vật có độ phức tạp tương đối cao, cần một nghệ sĩ có kinh nghiệm diễn xuất, đáng về không tệ, nhưng vừa rồi khi Cố Tương diễn thử so với yêu cầu không thể nói là không vừa sức.

Giống như dự định ban đầu diễn viên mới phải là diễn viên phụ, nhưng nhân vật này được sinh ra là dành cho Cố Tương. Đây không phải vì là diễn xuất cơ bản của Cố Tương nên cô mới diễn tốt đến thế, khi cô cúi đầu chào, phong cách cả người so với khi diễn thử hoàn toàn khác biệt, có thể thấy được, diễn xuất của cô rất xuất sắc, là người trời sinh để làm diễn viên.

Kỹ thuật diễn tốt, người xinh đẹp, thái độ thành khẩn, trở thành nữ hoàng thâm đồ chỉ là vấn đề thời gian, chỉ là cô còn thiếu một cơ hội.

Điền Lật muốn cho người mới xinh đẹp trước mặt mình một cơ hội.

Ông và Từ Phong nhìn thoáng qua nhau, rồi nói với Cố Tương: “Cô đi ra ngoài trước, chờ chúng tôi thông báo.”

Cố Tương cười bước ra ngoài.

Bên ngoài, Văn Tĩnh thấy cô vừa ra, vội đến gần hỏi: “Tương Tương, sao rồi?”

“Cũng được.” Cố Tương đáp qua loa. Trong lòng hết sức chần chẫn, trong lớp người mới không ai có kỹ thuật diễn tốt hơn cô, nếu cô thua trong tay những người đó, đúng là uổng phí bao nhiêu năm diễn xuất.

Văn Tĩnh thấy tâm trạng cô không tệ, thở phào nhẹ nhõm, nói thêm mấy câu, chờ nhân viên công tác đến sẽ đưa Cố Tương về nhà. Mấy hôm nay công ty tạm thời không sắp xếp việc, thời gian này Cố Tương rất rảnh rỗi.

Bên kia, sau khi tất cả đều thử vai xong, Điền Lật và Từ Phong thương lượng.

“Cố Tương rất tốt.” Điền Lật đẩy mắt kiếng, nhìn tài liệu trong tay: “Là người mới ra mắt năm nay của Hoa Sâm, là người nổi bật nhất trong lần ra mắt này, chỉ là tạm thời không có vai diễn. Nếu như đóng, cát sẽ cũng không quá cao, với chúng ta cũng là việc tốt.” Là một đạo diễn mang chủ nghĩa thực dụng, Điền Lật suy tính vẹn toàn trên mọi phương diện.

“Nhưng một người mới sẽ không có nhiều người hâm mộ.” Từ Phong lắc đầu.

“Bộ phim này của chúng ta không phải dựa vào người hâm mộ của diễn viên mà tăng tỉ lệ người xem.”. Điền Lật phân tích mạch lạc: “Không nhất thiết mỗi bộ phim đều phải có chiêu trò. Các vai chính khác đều có chút ít tiếng tăm, vai chính này có thể danh tiếng thấp một chút nhưng vượt trội ở tình tiết và kỹ thuật diễn.”

Thấy Điền Lật một mực phản đối, Từ Phong có chút bất mãn: “Cô ta chỉ là một người mới, làm gì có cái gì gọi là kỹ thuật biểu diễn?”

“Hành động của cô ta, ông không phải mới xem sao?”

Điền Lật trả lời qua quýt.

Từ Phong và Điền Lật vẫn luôn có chút bất đồng, Điền Lật chỉ là một phó đạo diễn nhưng ý tưởng và ý nghĩ bản thân quá nhiều, có khi giọng khách lấn át cả giọng chủ. Điền Lật cũng là một cái tên khá thu hút giới truyền thông, giống như phim “Trở về” lần này, đạo diễn rõ ràng là Từ Phong nhưng bên ngoài lại nhắc đến Điền Lật trước. Trong lòng Từ Phong tự nhiên cũng cảm thấy không thoải mái mà Điền Lật lại là người ý có tài càng thêm kiêu ngạo, phần kiêu ngạo này trong mắt Từ Phong chính là một sự khiêu khích.

Lời Điền Lật nói làm cho Từ Phong không cách nào phản bác. Lúc Cố Tương thử vai biểu diễn đã khiến cho từng đạo diễn kinh ngạc, nói thật lòng, nhân vật này Cố Tương tuyệt đối có thể không chế hơn nữa còn có thể làm tương đối khá.

“Cô ấy có thể đóng thành công bộ phim này.” Điền Lật nói. Làm đạo diễn, gặp diễn viên có thể hoá thân vai diễn của mình đều không cam lòng bỏ qua. Ddlqd-unum Điền Lật có một dự cảm nếu để Cố Tương tham gia diễn xuất, đối với Cố Tương, đối với bộ phim sẽ tiến xa hơn một bước.

“Tôi không đồng ý lời nói của ông.” Từ Phong ngắt lời: “Tôi thấy phong cách cô ta rất đơn thuần, không phù hợp với yêu cầu vai diễn.”

Điền Lật hừ nhẹ: “Nói nhảm.”

“Điền Lật!” Từ Phong tức giận.

“Ông muốn cho diễn viên sắp sẵn đóng, cần gì phải thử vai?” Điền Lật mặc kệ vẻ mặt khó coi của Từ Phong, làm bầm: “Đối trá.”

“Ông đừng có mà quá đáng.” Từ Phong xiết chặt nắm đấm. “Tôi mới là đạo diễn.”

“Đúng rồi, ông mới là đạo diễn.” Điền Lật liếc Từ Phong, giọng nói toát lên vẻ cổ quái: “Ông muốn làm gì cứ làm, chỉ là tôi nhắc nhở ông một câu, ông sẽ phải hối hận.”

Ông sẽ phải hối hận.

Nói xong câu đó, Điền Lật cầm toàn bộ tư liệu của Cố Tương ở trên bàn, quay người ra cửa.

Bỏ lại một mình Từ Phong với vẻ mặt khó coi khác thường.

Cố Tương về nhà, rót cho mình một ly sữa bò, định nấu mì ăn thì điện thoại di động bỗng reng lên, là Văn Tĩnh gọi điện thoại đến. Cô bắt máy, đầu dây bên kia vang lên tiếng Văn Tĩnh ngập ngừng: “Tương Tương...”

“Chuyện gì?” Cố Tương lấy mặt nạ trong tủ lạnh ra, nghe Văn Tĩnh nói: “Đã có kết quả của buổi thử vai.”

“Sao? Nhanh thế à?” Cố Tương hỏi tiếp: “Kết quả thế nào?”

“Xác định người đóng... Đừng nản lòng, lần sau chúng ta có thể kiếm được một nhân vật tốt hơn. Chưa kể đạo diễn chủ động mời thử vai cũng đã là thành công một nửa!” Nói đến đoạn sau, giọng Văn Tĩnh trở nên dòn dập, hiển nhiên là sợ Cố Tương đau lòng nên khuyên bảo một hơi.

Cái muỗng trong tay Cố Tương run rẩy, thiếu chút nữa rơi xuống. Cô cầm chặt di động, hỏi: “Xác định người đó là ai?”

Nghe được giọng Cố Tương khác thường, Văn Tĩnh vội vàng đáp: “Đừng lo, không phải Trần Lôi, là Vương Đan, cũng là người mới. Có thể phong cách tương đối phù hợp hình tượng nhân vật, không sao...”

Cố Tương không còn nghe rõ Văn Tĩnh đang thao thao bất tuyệt những gì, trong đầu thoáng qua một vài hình ảnh mơ hồ. Vương Đan, đó không phải là diễn viên diễn Phương Phương trong “Trở Về” ở kiếp trước sao? Diễn xuất của cô ấy trẻ trung, chỉ cần không phải bị mù sẽ không chọn Vương Đan. D.i.e.n.d.a.n.lqđ Nét mặt của Từ Phong và Điền Lật hôm nay không phải là rất hài lòng với cô sao?

Tâm tình Cố Tương cơ hồ suy sụp, đã nói rồi đâu phải sống lại là có hào quang nhân vật chính đâu? Đã nói rồi đâu phải xinh đẹp, diễn xuất tốt là có thể khuấy đảo làng giải trí đâu? Vì sao sống lại một đời mà việc này vẫn không đổi? Chẳng lẽ đời của cô vẫn như cũ, dù đã rất nỗ lực nhưng vẫn phải nhận lấy định mệnh như trước ư?

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Trợ giúp

Edit: Um-um

Giữa đêm, Điền Lật tìm một quán thịt nướng bên đường để uống rượu.

Ông chủ quán thịt vừa mới dọn dẹp quán, không để ý đến việc nấu nướng, gấp dài trông chờ hai vị khách mau chóng ra về.

Phụ tá của Điền Lật ngồi đối diện, khuyên nhủ: “Điền đạo diễn uống ít thôi, đừng tức giận làm hại thân.”

“Tôi không phục, người mới lúc này thế nào em cũng thấy rồi. Từ Phong đúng là không có mắt nhìn.” Mắt kiếng Điền Lật không biết đã lạc nơi nào, mùi rượu toả ra nồng nặc khiến phụ tá không nhịn được mà nhăn mũi.

Hắn nói: “Điền đạo diễn à, không sao đâu. Sau khi quay xong bộ này chúng ta sẽ tự làm riêng. Làm chung với loại đạo diễn không có mắt này thì sao có tương lai được.” Phụ tá cũng là người chuyện bé xé ra to, không chỉ không khuyên can mà còn châm dầu vào lửa.

“Không có tương lai!” Điền Lật khua khua tay.

“Đúng, không có tương lai!” Phụ tá phụ họa.

Ông chủ quán nhìn một già một trẻ say khướt rất nhức đầu, suy nghĩ có nên khuyên hai người này đi về, trời cũng gần sáng, ông còn phải về ngủ nữa.

Đang định bước đến bỗng thấy đối diện xuất hiện một chàng trai trẻ, ăn mặc sắc sỡ nhưng diện mạo tuần lã, xăm xăm đi tới quán thịt nướng.

“Còn không phải là Điền đạo diễn đây sao? Tôi còn tưởng mình nhìn nhầm ai chứ?” Sau khi đến gần, chàng trai cất tiếng chào hỏi hai người.

Phụ tá quay lại thấy người đàn ông liền giật mình, run giọng nói: “Đường, Đường thiếu.”

Đường Duệ nhú mày, tự động đến ghế dựa trống kế bên hai người ngồi xuống.

Hắn dừng xe lại định đến cửa hàng tiện lợi mua ít thức ăn, nào ngờ gặp người quen ở đây. Điền Lật và Đường Duệ mặc dù không quen thân nhưng cũng xem như thường thức lẫn nhau, người có tài luôn tìm thấy được điểm chung.

“Sao Điền đạo diễn lại say thế này?” Đường Duệ thấy Điền Lật say bất tỉnh nhân sự “chắc” một tiếng: “Tâm trạng không vui à? Không phải là bị phụ nữ vắt bò chứ?”

“Không có tương lai!” dĩ nhiên Điền Lật hét lớn.

Đường Duệ: “.....”

“Không phải đâu.” Phụ tá thoáng nghĩ, định nói thẳng: “Lúc ở phim trường vì một người mới mà tranh cãi với Từ đạo diễn, Điền đạo diễn bức tức nên mới ra ngoài uống rượu giải sầu.”

Bộ phim vừa mới khởi động lại truyền ra tin đồn Từ Phong và Điền Lật không hợp nhau, Điền Lật là một người theo đuổi nghệ thuật, Từ Phong lại là người coi trọng giá trị thương mại. Hai loại người không hợp nhau lại cộng tác, tự nhiên mâu thuẫn không ngừng. Vì một người mới mà tranh cãi, dùng đầu ngón chân cũng đoán được đã xảy ra chuyện gì.

Đường Duệ thở dài: “Tính tình đạo diễn của em đúng là rất thẳng thắn, một người mới mà thôi, việc gì phải cãi nhau với Từ Phong, cãi cũng đâu thể thắng được.”

“Đúng vậy, Điền đạo diễn tiếc người mới kia.” Phụ tá nói: “Nói thật, kỹ thuật diễn của người này rất tốt, nếu không phải biết cô ấy là người mới, em cảm thấy diễn viên gạo cội diễn không hay bằng cô. Tính tình Điền đạo diễn không phải anh không biết, rất tiếc người tài. Cái cô người mới Cố Tương miêu tả nhân vật quá tốt...”

“Cố Tương?” Đường Duệ cắt đứt lời hắn, nhú mày: “Em nói là Cố Tương? Không phải là Cố Tương của bên Hoa Sâm đấy chứ?”

Phụ tá sững sốt, cẩn thận nhớ lại: “Hình như đúng là người mới của Hoa Sâm... Đường thiếu, anh cũng biết ư?”

“A.” Dĩ nhiên Đường Duệ khẽ cười, giống như phát hiện ra chuyện gì thú vị, nhìn Điền Lật: “Điền đạo diễn cãi nhau với Từ Phong vì chuyện này à?”

“Đúng, đúng.”

“Cuối cùng nhân vật này ai diễn?”

“Một người mới tên Vương Đan... Nghe đồn Từ đạo diễn chỉ đích danh muốn cô ta diễn vai này.” Phụ tá quan sát nét mặt Đường Duệ: “Đường thiếu, anh cũng biết Cố Tương hả?” Hắn nghĩ, Đường Duệ chưa bao giờ hỏi thăm người không quan trọng, nếu Cố Tương có quen biết Đường Duệ, vậy dựa vào mối quan hệ với Đường Duệ, cô ấy có thể giành được vai diễn Phương Phương này không? Dù cho Từ Phong là một đạo diễn lâu năm nhưng đối với kim bài người chế tác Đường Duệ thì lực ảnh hưởng sẽ bị giảm sút ít nhiều. Lòng hắn mừng rơn, chẳng lẽ lần này mình đứng đúng phe rồi? Ủng hộ người của Đường Duệ không phải là ủng hộ Đường Duệ sao? Chỉ là... một người mới sao có thể có quan hệ với Đường Duệ được? Chẳng lẽ là người tình?

“Em kể thử xem người mới này diễn xuất thế nào?” Đường Duệ bỗng hỏi.

Phụ tá hơi mơ hồ, không hiểu ý của đối phương, theo bản năng trả lời: “Rất tốt, lúc đó người ở phim trường cũng bị cô ấy dẫn dắt, hơn nữa còn rất tự nhiên, không có cảm giác không lưu loát.”

“Cô ta thử vai nhân vật gì?”

“Là một cô gái phong trần, một nhân vật có độ phức tạp rất cao, cô ấy diễn đoạn sau khi đã lạc bước, rất có cảm xúc.”

“Ok.” Đường Duệ vỗ mạnh tay, đứng dậy: “Anh biết rồi. Cảm ơn em. Có tí việc nên đi trước nhé.”

Phụ tá không ngờ hắn nói đi là đi, lập tức đứng dienddanleequyddon dậy gọi hắn lại: “Đường thiếu?”

Đường Duệ: “Có chuyện gì?”

“Về việc... cô Cố...” Phụ tá đổi cách gọi với Cố Tương: “Anh sẽ giúp Cố Tương lấy vai diễn này sao?”

“Dĩ nhiên... không biết.” Đường Duệ cười cười.

Trong lúc đó tại một căn nhà cao cấp, trên một chiếc giường to chứa được hai người, cô gái mở mắt, không nhìn được khuôn người bên cạnh: “Lão Ôn, có điện thoại.”

Người bên cạnh từ từ xoay người, lâu lâu nắm bắt: “Ai vậy, trễ còn gọi.” Vừa nói vừa cầm di động ở đầu giường lên bắt máy.

“Lão Ôn đây à? Tôi Đường Duệ đây.”

“Đường thiếu?” Hình như người trên giường tỉnh táo một chút, hỏi: “Đã trễ vậy rồi, anh kiểm tra tôi có chuyện gì không?”

“A.” Âm thanh bên đầu dây bên kia có chút vui vẻ, biểu hiện tâm trạng không tệ: “Tê hậu truyện” của anh chuẩn bị mở máy đúng không?”

“Đúng vậy.” Ôn Lâm Dự đáp: “Đường thiếu có gì phân phó?”

“Nể tình tôi, an bài người.”

“Đường thiếu, anh đừng đùa chứ.” Ôn Lâm Dự kéo chần: “Vai chính đã chọn từ một năm trước, bây giờ anh nói tôi an bài người, đùa như vậy không hay đâu.”

“Không phải anh nên nghe thử xem tôi an bài ai sao?”

“Ai cũng không...”

“Triển Dương.”

Một hồi im lặng, âm thanh Đường Duệ chậm rãi cất lên: “Lão Ôn, vẫn còn chứ?”

Ôn Lâm Dự từ trên giường đứng dậy, con buồn ngủ lúc này đã biến mất, hắn quần chặt áo ngủ, nhanh chóng bật đèn ngủ đầu giường lên, nói: “Đường thiếu à, anh lại đùa gì vậy?”

“Tôi không nói đùa. Tôi có thể mời Triển Dương ra nhưng với điều kiện phải kèm theo một vai diễn khác.”

“Là ai?” Ôn Lâm Dự hoang mang.

“Một người mới. Tôi cũng xem qua kịch bản, nhân vật Quận vương phi không phải chưa có người đóng sao? Tôi cũng biết trong lòng anh đã chọn được người chẳng qua người của tôi có vẻ phù hợp hơn. Tôi thấy anh quen biết đã lâu nên mới giới thiệu cho anh đây.” Đường Duệ nói.

“Đại ca, một người mới đó!” Giọng Ôn Lâm Dự không tự chủ hơi lớn, diendd@nleequydd0n_um_um bị vợ hắn đập một cái gối vào đầu, vội giảm âm lượng: “Đất diễn của Quận vương phi không ít đâu, vai này trong kịch bản là một vai kẻ chính, nhiều phân cảnh mà lại để cho một người mới diễn, không được đâu.”

“Anh có ngôi sao tới đóng sao?”

“Không có.”

“Quyết định vậy đi, anh không có ngôi sao đến diễn, chúng ta cũng chỉ cần diễn kẻ chính. Chưa kể còn tặng thêm một Triển Dương. Triển Dương chưa từng đóng qua phim cổ trang, có Triển Dương, chi phí quảng cáo có thể tiết kiệm được một khoản, anh là người làm ăn, đừng nói với tôi là không biết tính những thứ này.”

Ôn Lâm Dự sờ sờ đầu trục, cắn răng nói: “Triển Dương nhận vai gì?”

“Tính tình của vị này không phải anh không rõ, vai diễn càng ít càng tốt, anh cứ tự chọn đi.”

“Không được.” Ôn Lâm Dự phát huy bản sắc thương nhân: “Vai diễn quá nhỏ chẳng phải tôi sẽ không có lời sao, cát sẽ nhiều chút cũng không sao, bộ phim này tôi rất coi trọng, nếu Triển Dương đóng cũng không thể qua loa cho có.”

“Tùy anh.” Đường Duệ nói: “Tóm lại chỉ đóng nhân vật khách mời, nếu anh muốn thêm phân cảnh thì phải thêm cảnh Quận vương phi và đối thủ của hắn.”

Ôn Lâm Dự không hiểu được, hỏi: “Lại lịch người mới này là gì? Đáng giá cho anh phải cố ý chăm sóc sao?” Chuyện Đường Duệ thích chơi mọi người trong giới ai cũng biết, quan hệ giữa Đường Duệ và Triển Dương tốt cũng là sự thật không thể chối cãi. Chỉ là Đường Duệ chơi thì chơi, bình thường không đem chuyện tình cảm lẫn vào công việc. Lão Ôn và Đường Duệ quen biết nhiều năm nhưng đây vẫn là lần đầu thấy Đường Duệ lợi dụng chức vụ để an bài vai diễn cho người khác. D.d.l.q.d.u.m.u.m Hắn suy đoán: “Đường thiếu, anh tìm được tình yêu đích thực rồi hả?”

“Biến.” Đường Duệ nói: “Nếu tôi yêu thật thì phải phiền phức vậy à? Tóm lại chuyện này giao cho anh. Anh an bài giùm tôi, thông báo cho Hoa Sâm. Ngày mai sẽ gửi tư liệu của cô ấy cho anh, không cần thử vai, trực tiếp chọn luôn.”

Sau khi cúp máy, hai tay Đường Duệ ôm đầu, dựa vào tường, càng nghĩ càng thấy thú vị, hắn ngăn người một lúc, lấy điện thoại ra, soạn một tin nhắn.

“Giúp tôi đóng một vai khách mời, nhất định phải đóng, có tin vui [mỉm cười].”

Người nhận tin: Klaus, đã gửi.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Nhân vật mới

Edit: Um-um

Cố Tương bị cú điện thoại của Văn Tĩnh đánh thức.

Kiếp trước sau khi ly hôn với Lương Quý, cô mắc bệnh stress nhẹ, mất ngủ cả đêm, phải uống thuốc mới có thể ngủ được. Sau khi sống lại cô vẫn giữ thói quen đó, trước khi ngủ vẫn bỏ một viên thuốc vào trong sữa bò.

Dù như vậy nhưng vẫn gặp ác mộng. Gương mặt của Lương Quý và Kiều Ánh Tĩnh luân phiên xuất hiện trước mắt cô, những đêm không gọi điện thoại được, những tin tức ác ý trên tạp chí, giấy thả thuận ly hôn của Lương Quý, nhẫn cưới trên ngón tay Kiều Ánh Tĩnh, từng cái từng cái như một chiếc gông khổng lồ xiết chặt khiến cô không thở nổi.

Cô nặng nhọc mở hai mắt, bắt máy điện thoại, tiếng Văn Tĩnh vang bên tai với tâm trạng vui mừng không thể kềm chế.

“Trung Tương, tốt rồi! Có một bộ phim truyền hình chỉ đích danh muốn em đóng, là nhân vật nữ tuyến ba, phần diễn so với nữ tuyến hai không xê xích nhiều, công ty cũng cố gắng lên, hỏi chị có phải em quen biết với đạo diễn kia không nữa.”

Cố Tương mơ mơ màng màng nghe lời nói của Văn Tĩnh, cảm xúc trong lòng hỗn loạn. Cô cho là vai Phương Phương đã nắm chắc trong tay chín phần mười lại chạy đi, đã kích không phải không lớn. Việc này để cho cô hiểu được, bất kể quá khứ hay hiện tại, làng giải trí dùng thực lực nói chuyện là rất khó khăn. Sống lại không có nghĩa là vô địch, ít nhất trước khi cô thành công trên màn ảnh sẽ phải vượt qua vô số vật cản trước mắt.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Cô vò vò đầu, giọng còn đang ngái ngủ.

“Chi tiết thì chị cũng không rõ, chỉ biết có người nói là cái ngày em đi thử vai ở “Trở về” kỹ thuật diễn cũng không tệ nên được người khác đề cử với đạo diễn phim này. Cơ hội đến đúng là khéo. Công ty còn đang muốn cho em nhận vài phim thần tượng đơn giản trước, bây giờ có bộ phim đầu tiên này đầu còn cần những thứ kia nữa, vai diễn cũng tốt hơn nhiều.”

Cố Tương trở mắt, biểu hiện ở phim trường “Trở về” tốt, có tâm trồng hoa hoa không nở, vô tâm cảm liễu liễu thành rừng, điều này vậy mà cũng có. D.i.e.n.d.a.n.lqđ Cô hỏi: “Phim gì vậy? Sắp mở máy sao? Sao vẫn còn chưa quyết định vai nữ số ba?”

“Cổ trang lịch sử, tháng sau mới mở máy, nghe nói trước đây cũng chọn nữ số ba xong rồi, có thể cảm thấy em phù hợp hơn, chị cũng không rõ lắm. Quan tâm nhiều làm gì? Chúng ta nhanh nhanh đi ký hợp đồng, điều khoản chị đã báo người ta fax qua để kiểm tra, cơ bản không thành vấn đề. Về phần chi tiết, nếu em có yêu cầu đặc biệt nào chị sẽ báo cho họ.” Văn Tĩnh nói một hơi lưu loát không ngừng nghỉ.

Cố Tương vẫn còn đang ngái ngủ, đầu óc chậm chạp, theo bản năng tiếp thu tin tức của Văn Tĩnh báo. Tháng sau mở máy, tin này khiến cô tỉnh táo không ít. Kiếp trước thời điểm này, sau buổi họp báo bị lộ hàng, cô trực tiếp bị đóng băng lại cố chấp không chịu dọn nhà, ở chỗ nhà trọ này hơn nửa năm, ngoại trừ Văn Tĩnh đến thăm cô, thỉnh thoảng Cố Nam đến quấy rầy, căn bản không giao tiếp với bên ngoài. Không có công việc, không có thu nhập, ngày tháng trôi qua rất tẻ nhạt. Hiện tại nhanh như vậy đã có hợp đồng, ít nhất thời gian tới cô sẽ không phải lo lắng về phí sinh hoạt nữa.

“Em hiểu rồi.” Cố Tương nói, tháng sau mở máy, nói cách khác công việc của cô được sắp xếp dày đặc, không có thời gian suy nghĩ vẩn vơ.

“Vậy lát nữa chúng ta gặp nhau, thôi, hay là chị đến chỗ em. Ở nhà chờ chị.”

“Được.” Cố Tương đang muốn cúp máy, bỗng nhiên nghĩ đến chuyện gì, hỏi: “À chị, phim này tên gì vậy?”

“Là phim chuyển thể từ tiểu thuyết, nội dung cung đấu, tên “Tề hậu truyện”.

Điện thoại Cố Tương rơi “bộp” xuống đất.

Trong phòng, Triển Dương nhìn người đàn ông đối diện, hỏi: “Cuối cùng là ông muốn sao?”

Thân trên người đàn ông mặc một chiếc áo sơ mi trắng, thân dưới mặc một chiếc quần in hoa, hần mặc màu hoa sắc sỡ nhưng không có vẻ yếu ớt ngược lại làm cho hần toát lên một vẻ phong lưu nổi bật. Nghe hỏi khoẻ miệng nhếch lên: “Tôi chỉ nhận vai giùm ông thôi.” Đường Duệ nói: “Bộ phim này tôi

thấy hay đó, vai tôi tìm cho ông cũng chỉ là khách mời, nề mặt tôi, đừng từ chối.”

“Giờ trò quý gì đây?” Triền Dương không tin Đường Duệ nhận vai giùm mình mà không hề có lý do gì, trước đây Đường Duệ cho anh xem qua kịch bản nhưng vì thời gian và lý do cá nhân, anh chọn phim truyền hình thật ít cảnh, hoặc là vai diễn chỉ xuất hiện hai tập rồi chết. dienddanleequyddon Lần này không chỉ là phim truyền hình mà còn là một phim cổ trang, đó giờ anh chưa từng đóng phim cổ trang, nguyên nhân rất đơn giản, phim cổ trang thường rất dài.

“Klaus, ông nghĩ kỹ đi, cả đời chỉ đạo chơi ở làng giải trí là không thể.” Đường Duệ thu hồi lại nụ cười trên mặt: “Ông không thể giữ mãi một khoảng cách tốt như vậy, hoặc là ông phải về Canada, nhưng mà ông cam lòng ư?”

Triền Dương mặc bộ quần áo thể thao ở nhà màu nhạt, phong cách hưu nhân làm anh nhìn qua có nét ôn hoà lại ưu nhã, đang dùng khăn lông lau mái tóc vừa tắm còn sũng nước, nghe vậy ánh mắt trở nên sắc bén: “Ý ông là sao?”

“Nhận phim này biểu đạt thái độ của ông, làm cho người trong giới nhận định vị trí của ông và phương hướng phát triển trong tương lai. Ông là nghệ sĩ, ít nhất hiện tại ông chưa có ý định đổi nghề.”

“Ông đi tìm ông?” Sau một hồi trầm mặc, Triền Dương hỏi.

“No.” Đường Duệ khoát khoát tay: “Là ý nghĩ của tôi. Klaus, ông phải thay đổi.”

Triền Dương đặt khăn lông xuống, lấy gói thuốc trên bàn rút ra một điếu, đốt, hít một hơi thật sâu, nhìn Đường Duệ: “Ông nói đúng.”

“Quyết định vậy nhé.” Đường Duệ rút điện thoại di động ra: “Để tôi hẹn thời gian ký hợp đồng với họ.”

“Sao ông lại vui mừng quá vậy?” Bỗng nhiên Triền Dương hỏi. Anh nhận thấy trong lời nói của Đường Duệ có một chút vui mừng.

“À, mở máy đến phim trường ông sẽ biết.” Đường Duệ cười cười.

Cố Tương ngăn người nhìn kịch bản trên tay.

Văn Tĩnh mang bản photo hợp đồng và kịch bản đến cho cô, đạo diễn rất quan tâm, tháng sau mở máy, bây giờ Cố Tương phải làm quen với nhân vật. Thậm chí Văn Tĩnh còn đi tìm quyền tiểu thuyết lịch sử gốc để cho cô để lúc rảnh rồi Cố Tương sẽ đọc qua một chút, hiểu nhân vật nhiều hơn.

Trong nhà chỉ còn lại mình Cố Tương, sau khi Văn Tĩnh đi, Cố Tương ngồi trên ghế salon không nhúc nhích.

Quyển tiểu thuyết màu xanh lá cây mới cứng là do Văn Tĩnh đi ngang tiệm sách tiện tay mua. “Tề hậu truyện” sắp mở máy, bộ sách này trở nên nóng sốt trở lại, được trưng bày trong khu vực nổi bật nhất tiệm sách.

Cố Tương nhìn kịch bản, đạo diễn phim này là Ôn Lâm Dự, một nhà sản xuất phim trong nước tương đối có tiếng, nhưng Cố Tương còn biết về sau ông trở thành một nhà sản xuất phim trong nước cực kỳ nổi danh vì ông là người khai sáng ra dòng phim chuyển thể từ tiểu thuyết, là người khơi dòng cho phim lịch sử cổ trang và đồng nhân trên truyền hình.

“Tề hậu truyện” chính là bộ phim làm nên tên tuổi của ông.

Bộ phim truyền hình này không chỉ giành được khen ngợi của khán giả trong nước mà còn được mua bản quyền quay lại tại Nhật, Hàn, Mỹ... đoạt được nhiều giải thưởng trong và ngoài nước, từ đó về sau, đề tài phim cổ trang “xx truyện” trong nước lan tràn như cỏ dại, nhưng “Tề hậu truyện” luôn là kinh điển không thể vượt qua. Dù cho mười năm, hai mươi năm sau, danh tiếng vẫn không hề suy giảm. d.d.lequydon.u.m.u.m Nhắc tới phim lịch sử cổ trang, đầu tiên vẫn phải nghĩ đến nó.

Một tác phẩm kiệt tác có thể cho ra lò vô số diễn viên kiệt tác, vai chính trong “Tề hậu truyện” là nhân vật nữ, trừ nữ chính mạnh mẽ, nữ phụ phong phú cũng có hình tượng rõ nét, bởi vì phim này gây ra không ít tiếng vang, thổi không ít người thành siêu sao. Có người từng nói: chỉ cần dựa vào phim này sẽ có thể được ăn cơm diễn viên mấy chục năm.

Cố Tương hết sức chú ý vai diễn của bộ này, cô đã đọc qua tiểu thuyết, cũng xem qua phim truyền hình, kể cả phỏng vấn hậu trường cũng không hề bỏ sót. Cô rất mê bộ phim này.

Vì sao ư?

Bởi vì phim này nam nữ chính là Lương Quý và Kiều Ánh Tinh.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Phim cung đấu

Edit: Um-um

Kiều Ánh Tinh là nữ chính của phim “Tề hậu truyện”.

Nhờ nó giá trị con người cô ta tăng lên gấp đôi, ban đầu chỉ là một diễn viên có diễn xuất tốt, kỹ thuật diễn trong phim này làm cho cô ta như mẹ một lớp vàng, nhảy vọt trở thành diễn viên hàng đầu trong nước.

Bản thân tiểu thuyết "Tề hậu truyện" là một bộ văn nữ cường, miêu tả một quan viên đưa nữ dòng chính Thanh Hoan vào cung, hi vọng có thể đạt được tương lai sán lạn. Vốn Thanh Hoan ái mộ hoàng đế nhưng vô tình nhất cũng là bậc đế vương, vì Thanh Hoan quá giống hoàng hậu trước nên hoàng đế cung chiều nàng, nhưng lại bị Tần phi trong hậu cung hãm hại biếm nàng vào lãnh cung. Thanh Hoan mất lòng tin vào hoàng đế, lúc này lại xuất hiện một Minh Quận vương.

Vai của Lương Quý chính là Minh Quận vương.

Minh Quận vương và Hoàng đế là anh em ruột, trong hoàng gia, loại tình cảm thân như thủ túc rất hiếm có và đáng quý. Minh Quận vương yêu Thanh Hoan thông tuệ kiên cường, cuối cùng hai người qua lại lén lút. Tuy nhiên trong tiểu thuyết sẽ dùng mọi phương pháp tẩy trắng cho nam nữ chính, nên dưới ánh mắt của độc giả, họ cũng chỉ là bày tỏ nỗi lòng cho nhau.

Nhưng mà Minh Quận vương đã có thể thất còn là do tiên hoàng ban hôn, nữ nhi của Trần Viễn tướng quân, Thẩm Diệu.

Thẩm Diệu là một người ngang ngược, là một nữ nhân chuyên quyền độc đoán, nàng ái mộ Minh Quận vương đã lâu, lòng ghen tị rất lớn, thiếp thất trong nhà cũng bị nàng ép buộc gắt gao, biết Minh Quận vương ái mộ Thanh Hoan, bắt đầu nghĩ mọi biện pháp ngăn chân Thanh Hoan. Nhưng tính tình nàng phách lối lại không có não, tự nhiên không phải là đối thủ của Thanh Hoan, sau khi lớn lối mướn mấy tập, cuối cùng tự nhận quả báo, rơi vào kết cục tự tử trong ngục.

Dù Thẩm Diệu đã chết, Minh Quận vương vẫn không thể kết duyên với Thanh Hoan. Hoàng đế nghi ngờ đệ mình và phi tử mình có dan díu, ra sức dò xét. Cuối cùng Minh Quận vương chết bởi tay hoàng đế. Ddlequydon.um-um Từ đó về sau, Thanh Hoan mất đi chút dịu dàng còn sót lại, trở nên vô cùng phúc hắc, hậu cung càng đấu về sau chỉ còn mình nàng, hại chết hoàng hậu, đầu chết Thái hậu. Cuối cùng hoàng đế cũng chết, nàng trở thành Hoàng thái hậu, nhi tử trở thành thái tử.

Phần lớn bộ phim này miêu tả cung đấu, tuyến tình cảm trừ đoạn đầu mấy tập nữ chính yêu đương nồng cháy với hoàng đế, phần sau căn bản chỉ có Minh Quận vương và nữ chính trong cung nhìn nhau không thân cận ngược luyến. Nhằm nổi bật chủ đề “Nữ nhân trong cung đều rất tội nghiệp”, không có ý bôi đen mỗi nhân vật nhưng riêng nhân vật Thẩm Diệu này có thể thấy được tác giả có ác ý thật sâu.

Bởi vì Thẩm Diệu đúng là không có đầu óc, chuyện gì cũng làm được. Vốn là dòng nữ chính của Trần Viễn tướng quân, điều kiện tốt như vậy cuối cùng lại rơi vào cảnh cửa nát nhà tan. Dĩ nhiên kết quả này cũng có bàn tay cố ý chèn ép của hoàng đế giết người sau khi đã giúp mình, nhưng Thẩm Diệu là một nữ nhân đã gả ra ngoài, nếu như thật thà mà sống cũng không đến nỗi bị liên lụy.

Kết quả trở thành một khối đá kê chân trên đường nữ chính xưng bá hậu cung mà không có lý do.

Nhân vật Minh Quận vương đặt ra là cực kỳ thâm tình. Trong giới, bề ngoài Lương Quý là số một số hai, phong cách cũng rất đặc biệt, cổ trang hoá trang phong lưu tự nhiên, vì bộ phim này thu hút không ít sự quan tâm. Lúc Cố Tương mới bắt đầu xem phim này, ở làng giải trí cũng chỉ là một người mới, bị Lương Quý thu hút. Thậm chí cô thấy Kiều Ánh Tinh và Lương Quý trong phim yêu nhau, cảm thấy hai người này cực kỳ xứng đôi. Sau truyền ra chuyện họ yêu nhau thật, Cố Tương còn thật hạnh phúc.

Bây giờ nhìn lại, lúc đó cô thật ngu ghê gớm.

Sau khi kết hôn Kiều Ánh Tinh nhanh chóng ly dị Lương Quý, cô rất là tiếc hận, về sau cô hợp tác với Lương Quý, yêu Lương Quý, hẹn hò kết hôn, tất cả đều thuận theo tự nhiên. Trong lòng Cố Tương, Kiều Ánh Tinh là chuyện của quá khứ, dù sao mạnh ai cũng đều tự kết hôn rồi. Cô ngàn lần không ngờ, lúc đầu chia tay như thế nhưng có thể gương vỡ lại lành.

Trên web đều chửi rủa cô phá hoại hạnh phúc người khác, cô tức giận ngồi trước máy tính đến bệnh bao tử, đau đến chết đi sống lại.

Sống lại đời này, không ngờ thời gian diễn ra trước không ít, cô và Lương Quý lại hợp tác một lần nữa.

Mà vai diễn cũng mười phần châm chọc, Thẩm Diệu.

Nhân vật mà Cố Tương nhận, là Thẩm Diệu.

Vợ cả bị lợi dụng, cô gái thật lòng yêu thành vợ người khác, vì tình yêu mọi người đều có thể thành vật hi sinh, vợ cả độc ác như vậy nên là người tiền phong. Vì tôn lên sự vô tư của nữ chính, vai phụ nhất định phải ngược lớn nhưng không có não, tuy hững hờ ác độc.

Mẹ nó, đây nhất định là phiên bản cổ trang chuyện của cô và Lương Quý, Kiều Ánh Tinh.

Chỉ là đôi lại khi mình là nữ phụ ác độc thì mới phát hiện chẳng phải nữ phụ là người vô tội nhất sao? Vợ chính thế nào? Vợ chính nên bị tình yêu thật sự

đọc khoét? Lúc bạn lập gia đình sao không nói? Lúc bạn mang nhần cười sao không nói? Nếu đúng yêu nhau thật lòng thì phải đi tranh đoạt giang sơn, cướp đoạt ngôi hoàng đế, ôm nữ chính đứng trên nóc nhà nói và nói: “Nàng xem, trăm vì nàng mà giành cả giang sơn.” Dđlqd-umum Lúc này mới giống lời nên nói được không? Chỉ dám thừa lúc Hoàng đế không có mặt lặng lẽ thổi địch quân quít buồn thương trong cung. Viết mấy bài thơ liên cho mình là thanh niên văn nghệ? Còn nhớ không đây là phim cổ trang lịch sử chứ không phải hệ liệt tuổi trẻ u sầu đâu.

Minh Quận vương đúng là một nam nhân hèn mọn không hơn không kém.

Còn nữ chính tiểu bạch liên, rõ ràng khúc sau chính là một hoa thược được đen, đoạn đầu có gì là thủy tiên? Nếu đúng là tiểu bạch liên sao lại chen vào hôn nhân của người khác? Tốt nhất là chen lẩn trong cung để hoàn thành sự nghiệp nữ vương của mình, sao lại còn phát triển chuyện tình cảm? Sử dụng câu nói của Thẩm Diệu: “h!”

Cố Tương bị kịch bản làm cho tức giận. Lần đầu tiên cô và Lương Quý hợp tác là trong một bộ phim hài. Trong phim ấy cô diễn vai cô bé lọ lem, tự bản thân Lương Quý là người có sức quyến rũ điện ảnh, ban đầu cô tỏ lộ tình cảm mới có thể trong phim diễn sủng bá Lương Quý vô cùng tự nhiên. Vì bộ phim này, cô tức giận, có liên quan với tình cảm của Lương Quý. D3nd4nl3quyd0n Làm lại một đời, Cố Tương tất nhiên mất đi cơ hội to lớn này, không phải vì cô cách xa Lương Quý mà bởi vì cô không thể thoát ra về ái mộ và sủng bá, thương thức và lưu luyến Lương Quý được nữa.

Kỹ thuật diễn có tốt hơn cũng không thể bù được tình cảm thật sự.

Cô không thể diễn ra được thiếu nữ ái mộ Lương Quý.

Cô cho rằng đời này sẽ không có cơ hội hợp tác với Lương Quý, không ngờ số mạng giống như duyên phận lại để cho họ một lần nữa gặp lại, chỉ là nhân vật lần này, cô rất tự tin nắm chắc.

Là một oán phụ, hận một cặp nam hèn mọn nữ ti tiện, ba người họ phối hợp cũng tốt, biểu diễn bản chất của mình, có khả năng phim này rất kịch tính.

Cố Tương gặm quả táo, suy nghĩ một lát, bắt đầu mở kịch bản lại.

Bộ phim này cô nhớ rất nhiều chi tiết, ban đầu người diễn Thẩm Diệu là một diễn viên hạng hai, diễn Thẩm Diệu lập luận sắc sảo, chính vì vậy nên quá mức nhập vai, khán giả không thể thoát khỏi nhân vật, thậm chí gây ra không ít phiền phức trong đời sống sinh hoạt của diễn viên.

Cố Tương không hiểu vì sao Ôn Lâm Dự chỉ đích danh mình nhận vai này, nhưng cô chắc chắn không muốn diễn một nhân vật bị tô đen, nhất là vì chuyện cặp đôi cận bã Lương Quý và Kiều Ánh Tinh.

Lqddiend@n Cái duy nhất cô có là kỹ thuật diễn, Kiều Ánh Tinh dựa vào bộ phim này mà trở thành diễn viên hàng đầu, nhưng đời trước cô còn nhận giải ảnh hậu, ai kém hơn ai?

Nếu kỹ thuật diễn là vũ khí, cô hi vọng có thể dựa vào phim này khiến cặp đôi cận bã đó ném thù một chút hương vị bị ngược đãi.

Trước tiên phải nghiên cứu một chút tính cách của nhân vật.

Một diễn viên giỏi có thể diễn cho nhân vật sống dậy. Trong tiểu thuyết thật ra Thẩm Diệu là một nhân vật có trình độ, nhưng vì diễn viên quá muốn theo đuổi hiệu quả phản diện nên giống như biến trắng thành đen.

Làm cách nào lợi dụng nhân vật vai phụ phản diện thiếu não thu hút khán giả, không dùng cách có sẵn, cô biết rõ.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Tiểu bạch liên Kiều

Edit: Um-um

(tiểu bạch liên ý chỉ cô gái nhỏ trong sáng, vô tội, thuần khiết - ở truyện này mang nghĩa bóng là người giả vờ ngây thơ thánh thiện)

Nửa tháng trôi qua, mỗi ngày Cố Tương chẳng làm việc gì ngoài chuyện nghiên cứu tiểu thuyết "Tề hậu truyện" và kịch bản.

Cố Nam đã đến mấy lần thấy Cố Tương không để ý đến cậu, cảm thấy tự ái của mình bị tổn thương, dứt khoát không đến nữa. Ngược lại Văn Tĩnh thấy Cố Tương bỗng nhiên trở nên cố gắng trong lòng thấy vui mừng. Trước kia, trong đám người mới ở công ty thì Cố Tương là người không có chí cầu tiến nhất, đúng là bề ngoài của cô khá bắt mắt nhưng trong lòng giải trí không phải cứ đẹp là có thể ra mặt. Hiện nay Cố Tương nỗ lực, chưa nói đến kết quả, ít nhất thái độ cũng rất nghiêm túc nên khi ở công ty, Văn Tĩnh ngày càng cố gắng tranh thủ cơ hội cho cô.

Thời gian trôi qua nhanh như chớp, chẳng mấy chốc đã đến ngày tiến hành nghi thức mở máy.

Lúc Văn Tĩnh tới đón Cố Tương thấy giật mình, nói: “Tương Tương, sao hôm nay đẹp quá vậy?”

Tham gia nghi thức mở máy không nên trang điểm quá lộ liễu, nhất là mở máy phim truyền hình. Ngôi sao có khi còn đeo kính mát xuất hiện, chỉ là tham dự cho có. Hôm nay Cố Tương mang trang sức thanh nhã, bộ dạng môi hồng răng trắng, tóc dài cột cao, mặc một áo khoác len màu hồng, sơ mi trắng, đôi chân thon dài được bao bọc trong chiếc quần jean túi đường cong rõ ràng, chân mang một đôi giày thể thao. Vốn cô chỉ mới hai mươi tuổi, phong cách cực kỳ thanh thuần, chỉ qua một ít trang điểm cô như biến thành một người khác, giống như một sinh viên vừa mới bước vào đại học.

Trong giới nghệ sĩ, vì tôn trọng trường bối, phần lớn những người mới đều trang điểm đậm. Ngoại trừ người hết sức tự tin với ngoại hình của mình mới trang điểm nhã nhặn như thế. Cố Tương đương nhiên là người rất có tư cách tự tin. Cô cười nói với Văn Tĩnh: “Đây là lần đầu tiên, ở đó cũng có phóng viên, em chuẩn bị tươm tất một chút đỡ hơn mặt mày xấu xí mà đến.”

Văn Tĩnh thoáng suy nghĩ, Cố Tương cũng không phải là những ngôi sao kia, d.d.lequydon.u.m.u.m có thể tùy tiện một chút, để ống kính bắt được hình ảnh xinh đẹp của cô cũng tốt, nên đồng tình với lời nói của Cố Tương.

Thật ra Cố Tương không muốn nhiều như vậy, cô chỉ biết, hôm nay là nghi thức mở máy, những người khác không nói, ít nhất nam nữ chính, Lương Quý và Kiều Ánh Tĩnh cô chắc chắn sẽ gặp. Cô không thể buông xuống oán hận trước kia, hình ảnh không cam lòng trước khi chết hiện ra rõ mồn một trước mặt cô, cô nhất định phải xuất hiện xinh đẹp trước mặt cặp đôi cận kề đó, sống thật tốt.

Văn Tĩnh lái xe chở Cố Tương đi hội trường.

Trên đường đi, Cố Tương không nói không rằng, Văn Tĩnh cho là cô đang hồi hộp, thỉnh thoảng nghiêng đầu quan sát Cố Tương, nhìn thấy người nghệ sĩ bên cạnh mình nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ xe, ánh mắt không có tiêu cự, phảng phất như đang nhìn khung cảnh thành phố nhiều năm trước, một chút thần thờ, một chút bi thương.

Văn Tĩnh hơi mê mẩn, nhưng không biết vì sao, cô cũng không dám hỏi, vừa hỏi sợ Cố Tương lại kích động, xem như chuyện này là chuyện đương nhiên.

Không khí bi thương cứ thế kéo dài đến khi xuống xe.

Nhân viên hội trường đứng ở khu đỗ xe tiếp đãi, sau khi Văn Tĩnh dừng xe thì đi với Cố Tương vào hội trường.

Truyền thông đã tới lúc đắc nhưng bây giờ vẫn chưa phải là lúc chụp hình, người mới như Cố Tương lại không có mấy người nghe nói đến, vì vậy khi cô và Văn Tĩnh đến không gây ra bất kì sự chú ý nào đến ký giả, cứ thế mà từ tốn đi vào.

Vào phòng nghỉ ngơi đã có mấy diễn viên vào trước đó.

Cô gái ngồi trên ghế sa lon, tay bưng tách cà phê nóng nghe thấy âm thanh, ngẩng đầu lên sững sờ nhìn Cố Tương, cất tiếng: “Cô là người mới đúng không? Diễn quần vương phi gì đó, tôi có nghe Ôn đạo diễn nhắc qua cô, không ngờ trẻ thế, cũng thật đẹp.”

Cố Tương nhìn cô gái đối diện, ngăn người một lát mới nhớ ra cô ta là ai, là một diễn viên hàng đầu trong nước, Tường Lily.

Năm nay Tường Lily đã ba mươi tuổi, tiết tháng tư, mặc một bộ áo da cao cấp với váy ngắn giày boots, dáng người là đường cong chữ S, làn da màu lúa mạch sáng bóng tròn mịn, đôi mắt nhướn lên mang theo cảm giác hấp dẫn câu hồn. -umum Nếu như nói Cố Tương là xinh đẹp ngây thơ, Kiều Ánh Tĩnh là đoan trang nhã nhặn thì Tường Lily tuyệt đối là một báu vật quyền rũ chọc người.

Cô ấy xuất thân từ người mẫu, diện mạo không tầm thường, kỹ thuật diễn không tệ, ở trong nước cũng là diễn viên hàng đầu, nhưng sau lại gả cho thương nhân, dần dần rút lui khỏi làng giải trí, sau đó ly hôn với người ấy, tuyên bố quay lại. Chỉ là khán giả vốn dĩ mau quên, làng giải trí có nhiều người mới như vậy, sau khi Tường Lily quay lại cũng không thể như trước đây, đã rơi xuống hạng hai.

Nhưng Cố Tương biết, nhờ bộ "Tề hậu truyện", Tường Lily trong phim này diễn vai hoàng hậu ác độc, một lần nữa trở nên nổi tiếng. Mặc dù không bằng Kiều Ánh Tĩnh nhưng dần dần có thể phơi bày thực lực để củng cố vững chắc vị trí của mình.

Cố Tương có ấn tượng với Tường Lily vì kiếp trước, sau khi Cố Tương ly hôn với Lương Quý, trong đám người tiêu ít chúc phúc cho Lương Quý và Kiều Ánh Tĩnh thì Tường Lily lại lên Weibo chế giễu, trên đó còn viết một bài đồng tình Cố Tương, bày tỏ ủng hộ Cố Tương công khai.

Cố Tương không biết vì sao Tường Lily làm như vậy, cô và Tường Lily chưa từng hợp tác trên công việc, cũng không có giao tình bí mật. Bây giờ nghĩ lại có lẽ vì Tường Lily cũng có một đoạn hôn nhân không hạnh phúc, đối với “kẻ thứ ba” cũng hiểu rõ, suy bụng ta ra bụng người nên cảm thông với cô?

“Chị Lily mới đúng là đẹp.” Cố Tương cười nhìn cô ấy.

Trong mắt Tường Lily loé lên một tia kinh ngạc, Cố Tương chỉ là một người mới, đối với sự khích lệ của cô lại không thừa dịp đáp trả để tạo mối quan hệ. dĩ3nd@n33quyd0n Mặc dù cũng khen ngược lại cô nhưng Tường Lily nghe được chỉ là khách sáo. Cô nhìn Cố Tương, cảm thấy Cố Tương không có dáng vẻ cao ngạo.

Tường Lily hơi ngạc nhiên.

Cố Tương nhìn cô gái đối diện, trong ngành giải trí Tường Lily duy trì được một vẻ ngây thơ hiếm có, còn thêm tính tình sáng khoái. Cố Tương từng xem tiết mục giải trí của Tường Lily, là một người thẳng thắn. Nhưng cách màn ảnh, ai cũng không biết được đó có phải là sự thật hay không, bây giờ gặp

mặt, Tường Lily có thể đúng là một người ngây thơ.

Tường Lily nói với Cố Tương: “Nhân vật của cô là loại người bị ghét bỏ, rất nhiều người mới nhận nhân vật phản diện, cuối cùng hiệu quả quá tốt, khán giả mắng chửi cả người nhà, không biết cô có chịu nổi không?”

“Nhân vật của chị Lily cũng là phản diện mà.” Cố Tương đón ánh mắt Lily trừng mình: “Chúng ta chung một phe đó.”

Thái độ của cô không được xem là thân thiện nhưng cũng không phải lạnh lùng, vừa vặn duy trì trong phạm vi thân thiết có lẽ phép. Tường Lily là một người rất quan tâm công việc, nghe vậy biết Cố Tương đã xem qua kịch bản một cách nghiêm túc, lập tức hào hứng bàn luận kịch bản với Cố Tương. Trong phòng nghỉ, mấy diễn viên khác thấy thái độ Cố Tương và Tường Lily không tệ nên cũng tham gia thảo luận. Thoảng chốc cả phòng đều vui vẻ hoà thuận, không khí rất sôi nổi.

“Đi từ xa đã nghe thấy tiếng mọi người nói chuyện vui vẻ, đang nói gì vậy?” Một giọng nữ dễ nghe bỗng cất lên.

Thân thể Cố Tương cứng ngắc, tay ở trong túi áo từ từ nắm lại thành nắm, môi mím chặt, từ từ quay người nhìn người đang đến.

Người tới có bề ngoài chừng hai sáu hai bảy tuổi, mái tóc dài quấn màu nâu sậm thả rũ trên vai, áo len màu trắng gạo, quần dài chiffon xanh đen, ăn mặc ưu nhã thoải mái, miệng nở một nụ cười dịu dàng, đôi mắt cười cong cong trời sinh, hết sức thân thiện.

Giống như một đoá hoa đào mình trong ánh nắng mai, tiểu, bạch, liên.

Bên tai thoảng vang âm thanh dễ nghe trong điện thoại:

“Thật ra tôi vừa bắt đầu yêu chính là Lương Quý, chưa bao giờ thay đổi.”

“Là Lương Quý xin lỗi cô, nhưng chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, chúng ta đều là người trưởng thành, không nên làm phức tạp vấn đề.”

“Tại sao không ký hoà thuận ly hôn? Lương Quý không có cô.... Cô là người cản trở tương lai của anh.”

“Cố Tương, tôi cảnh cáo cô lần cuối. Về mặt tình cảm, cô mới là người thứ ba. Đừng ép tôi.”

Vì sao muốn dùng giọng điệu tiểu bạch liên đàm phán? Câu nào câu nấy cũng là mình cản trở tương lai của họ, đều là mình sống chết níu kéo, vậy sao lúc gạt cười không nói? Lúc lợi dụng kết hôn để lãng xê cho Lương Quý sao không nói? Trên thế giới sao có chuyện tốt như vậy, chuyện xấu cũng không chừa, cuối cùng còn được danh tiếng người tốt?

Cô chưa từng gặp được người vô sỉ mặt dày như vậy.

Cách một đời, lqđ.d.i.e.n.d.a.n đoá hoa cao quý điển nhã tiểu bạch liên Kiều Ánh Tinh một lần nữa lấy tư thế dịu dàng hào phóng xuất hiện trước mặt cô. Nhưng lần này cô không còn cảm thấy bạch liên hoa dịu dàng đáng yêu nữa.

Cô hận không thể lột da đoá tiểu bạch liên này.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Tất cả vào vị trí

Edit: Um-um

Kiều Ánh Tinh là một ngôi sao nhưng chưa bao giờ kênh kiệu, dịu dàng dễ gần, sẵn sàng thiện lương, danh tiếng trong và ngoài giới đều rất tốt.

Nói thật nếu không phải cuối cùng ở kiếp trước cô và Lương Quý xảy ra chuyện, Cố Tương vẫn sẽ giữ vững ấn tượng tốt với Kiều Ánh Tinh nhưng bây giờ cô cảm thấy, Kiều Ánh Tinh đơn giản là người thiếu não. Người bình thường sẽ nói với vợ chính thức câu nói ngang ngược thế này sao: “Về tình cảm, cô mới là người thứ ba.”? Kiều Ánh Tinh là Mary Sue thánh thiện ngây thơ ư? Chẳng lẽ cuối cùng chiến thắng là nhờ vào bản tính ngu ngơ ngọt ngào? Thật đúng là làm mù mắt của đại đa số khán giả.

Tường Lily nói: “Cô đến muộn rồi. Ngôi sao nên muốn làm gì cũng được mà. Nào như chúng ta... haizz.” Câu này chỉ là nói đùa, Tường Lily nói xong cũng không có vẻ cười nhạo, tự nhiên Kiều Ánh Tinh cũng không quan tâm, cười nói: “Em nào dám xưng ngôi sao trước mặt chị.” Cô ta nhìn Cố Tương: “Người này là....”

Từ lúc bước vào Kiều Ánh Tinh đã để ý Cố Tương, nữ nhân đều có thị giác của động vật, lần đầu tiên nhìn thấy người xinh đẹp sẽ tò mò. Trong đội hình diễn viên bị gọi đến chụp "Tề hậu truyện" ngoại hình không tệ, d.i.e.n.d.a.n.lqđ trước có Kiều Ánh Tinh với hình tượng khuê tú, sau có Tường Lily như một báu vật, dù vậy cũng không che mờ được vẻ đẹp của Cố Tương, vốn phong cách là một thiếu nữ lại bị cô ép buộc bộc lộ ra khí thế bức người.

Tóc đen dài, da trắng, mũi thanh tú, ăn mặc tươi trẻ, đứng trong phòng vẫn toát lên cảm giác duyên dáng, nhưng thứ Kiều Ánh Tinh để ý không phải là sự xinh đẹp này.

Mà là ánh mắt của đối phương.

Cô gái trẻ tuổi cao gầy có một đôi mắt trắng đen rõ ràng, đuôi mắt cong cong, ánh mắt nhếch lên là mỉa mai, cúi xuống là ngây thơ, cô nhìn chăm chăm vào Kiều Ánh Tinh, ánh mắt vô cùng tinh mịch, hình như đang chứa đựng cảm xúc khác lạ làm cho nhiệt độ trong phòng nghỉ vốn không cao nhưng Kiều Ánh Tinh vẫn thấy lạnh sống lưng.

“Đó là Cố Tương?” Tường Lily cắt đứt suy nghĩ của cô ta: “Lần này diễn vai Quận vương phi, vẫn là người mới, rất đẹp đúng không? Tôi thấy có thể đi làm người mẫu được đấy.”

Kiều Ánh Tinh cười gượng gạo, thấy cô gái đối diện khẽ nhếch môi, một nụ cười xuất hiện, tự nhiên lưu loát khiến cô ta cảm thấy kì lạ không thể diễn tả.

“Chị Kiều”. Cố Tương chào hỏi.

Kiều Ánh Tinh gật đầu, không hiểu vì sao đàn chị như cô bỗng dưng không có hứng thú giao tiếp với người mới này, ngay cả việc xã giao qua loa cô cũng không muốn. Cô hỏi: “Tôi nhớ trước đây là một người khác mà, cô và Ôn đạo diễn chắc là có quen biết, cô đi thử vai chưa?”

“Chưa thử.” Cố Tương cười khách khí: “Nghe nói là Điền đạo diễn đề cử cho tôi nhận được vai này. Tôi cũng rất bất ngờ. Lúc trước tôi thử vai trong phim của Điền đạo diễn không đạt, chắc có lẽ ông thấy nhân vật này thích hợp với tôi hơn.”

Kiều Ánh Tinh không hồ là người đã lăn lộn nhiều năm ở làng giải trí, chỉ hỏi một câu đơn giản cũng có thể giấu cạm bẫy. Nói cô và Ôn đạo diễn có quen biết, lại hỏi xem cô có đi thử vai hay không, không phải ngầm hoài nghi cô được nhận vai là nhờ dựa vào quy tắc ngầm chứ là gì?

Nghe câu trả lời của Cố Tương, Văn Tinh thờ phào nhẹ nhõm. Ddlequydon.um-um Cô tự nhiên hiểu được ý nghĩa ác độc trong lời nói của Kiều Ánh Tinh, cũng may Cố Tương trả lời không hề có sơ sót. Cô cảnh giác liếc nhìn Kiều Ánh Tinh, cô diễn viên này vừa bắt đầu lại có ý hại Cố Tương, thật không phải là người tốt.

Tường Lily cũng nhận thấy lời nói của Kiều Ánh Tinh đối với Cố Tương có chứa đao kiếm sắc bén, cô không hiểu vì sao Kiều Ánh Tinh lại làm khó một người mới vừa gặp mặt lần đầu như thế. Chỉ là sự bình tĩnh của Cố Tương làm tăng lên thiện cảm trong lòng cô.

Lời vừa ra khỏi miệng, Kiều Ánh Tinh âm thầm ân hận. Cô là người luôn che giấu tâm tình rất tốt, không biết vì sao đối diện với Cố Tương lại luống cuống. Câu trả lời của Cố Tương khiến cô trở nên ngớ ngẩn, nhìn lại dáng vẻ mỉm cười của đối phương, trong lòng cô không ngăn được sự bức dọc.

Tường Lily chuyển chủ đề câu chuyện, mấy người mỗi người nói một câu cho đến khi nhân viên công tác vào thông báo, yêu cầu ra sau hậu đài chuẩn bị.

Bản thân Ôn Lâm Dự không phải là người coi trọng hình thức, nghi thức mở máy làm tương đối đơn giản, chỉ là nhóm diễn viên chính và nhân viên phụ trách chính cùng cất băng đảng hương.

Vào trong hội trường, phần lớn ký giả cũng đã chờ đợi từ sớm, nhiều phóng viên đã mở máy trước để chuẩn bị lấy hình. Vì có sự xuất hiện của Tường Lily và Kiều Ánh Tinh, xung quanh Cố Tương đèn flash chớp nháy cũng không ít.

Nhưng vẫn không nhiều bằng bên kia.

Xa xa, một chàng trai mặc áo da màu nâu, quần đen, giày boots ngắn bị một camera bám theo đang bước nhanh đến bên này. Di3nd4n3quyd0n Cho dù cách rất xa Cố Tương vẫn liếc một cái là nhận ra người đó.

Lương Quý.

Ánh mắt Cố Tương có chút hoảng hốt.

Chàng trai đang bước nhanh hơi mất kiên nhẫn đưa tay cầm ống kính, vẻ mặt duy trì nét lạnh lùng.

Mọi cô gái đều có một ước mơ thiếu nữ, người yêu của mình phải là anh hùng cái thế, một ngày nào đó sẽ khoác áo giáp vàng, chân đạp mây lành bay màu đến cưới mình.

Nhưng giấc mộng thiếu nữ thường chỉ có đoạn mở đầu, không thể có được kết cục.

Cố Tương cũng vậy, cô cho là mình tìm được anh hùng, thành vợ một anh hùng, đứng ra nên có một cái kết vui vẻ, dù trong quá trình gặp bất công và uất ức cũng chỉ là những thử thách nhỏ nhỏ trên đường đi tìm hạnh phúc mà thôi. Cô chìm đắm trong hạnh phúc, lại bỏ quên sự thật đáng sợ.

Nếu người đến cưới cô không phải anh hùng của cô thì sao? Nếu như người cưới cô là một tên hèn hạ vô sỉ, tiểu nhân âm hiểm lợi dụng người khác thì làm thế nào?

So với tiểu bạch liên Kiều Ánh Tinh, nỗi hận của Cố Tương với Lương Quý càng sâu sắc hơn. Ít nhất cô chưa từng hi sinh gì cho Kiều Ánh Tinh, nhưng

đôi với Lương Quý cô tự nhận chưa từng làm gì có lỗi với hắn.

Lương Quý là người thế nào?

Phát biểu trong một tiết mục giải trí: “Tôi rất yêu vợ mình. Cố Tương là một phụ nữ thiếu hụt cảm giác an toàn, may mắn của tôi là gặp được cô ấy.” là hắn. Lúc ly hôn nói: “Tôi chưa từng yêu cô” cũng vẫn là hắn.

Quý xuống cầu hôn khi truyền hình trực tiếp, nói với cô: “Anh sẽ che chở cho em suốt cuộc đời” chính là hắn, khi cô nằm viện gọi đến một cuộc điện thoại, lạnh lùng cảnh cáo: “Không được quấy rầy Ánh Tinh.” cũng là hắn.

Vào lúc cô đang mang thai, hắn công bố với bên ngoài: “Anh rất mong chờ con cùng ra đời, em vất vả rồi.” chính là hắn, khi cô sanh non, người ở nhà Kiều Ánh Tinh một chữ cũng không hỏi han cô cũng là hắn.

Trong quá khứ hắn sẵn sàng bao nhiêu thì về sau lại càng tàn nhẫn bấy nhiêu. Cố Tương kết hôn với Lương Quý mấy năm, Cố Tương rút khỏi ngành giải trí, Lương Quý trở nên cực kỳ nổi tiếng nhờ chuyển đổi hình tượng lãng tử thành người chồng dịu dàng. Danh tiếng ngày càng tốt.

Tin tức về cô rất tệ, ngôi sao lớn, không thích làm việc nhà, gây nhau với cha mẹ chồng, tính tình hư hỏng, kèm theo là Lương Quý ân cần, có lòng trách nhiệm, là người chồng quốc dân, nhận được toàn tiếng tốt.

Sợ rằng những năm kia trong mắt người hâm mộ, cô và Lương Quý đã sớm là một đôi dưa lệch, sợ rằng, hôn nhân của họ cũng chỉ là một cuộc lãng xê. Những ngày tháng sau khi cưới trở thành công cụ điểm tô cho hình tượng bản thân hắn, mà cô trở thành vai hề làm nền cho màn kịch đó.

Cố Tương nhắm mắt lại.

Lương Quý đến đối diện Kiều Ánh Tinh, chào hỏi mọi người.

Thật ra lúc này hắn đã bí mật hẹn hò với Kiều Ánh Tinh, cho đến sau này bị paparazzi chụp được mới công bố. Kiều Ánh Tinh gật đầu cười với Lương Quý, Lương Quý thấy Cố Tương, không khỏi hơi ngẩn người.

Cô gái rất trẻ, vóc dáng cũng phát triển, diện mạo này trong ngành giải trí tuyệt đối có thể đứng đầu. Nhưng cặp mắt kia đen như mực, khoé miệng rõ ràng đang cười, ánh mắt lại không giống với nét mặt, nhìn làm cho người ta cảm thấy bị nhìn thấu.

Lương Quý nhíu nhíu mày, nhìn chằm chằm Cố Tương không nói. D.d.lequydon.u.m.u.m Tương Lily và Kiều Ánh Tinh phát hiện không đúng, ánh mắt Kiều Ánh Tinh nhìn quanh trên người Lương Quý và Cố Tương một lượt, cắn cắn môi, định nói.

“A... thật xin lỗi, chúng ta đến muộn.” Đột nhiên một giọng nói vang lên cắt đứt lời cô định nói.

Đường Duệ lau lau mồ hôi chạy đến.

“Klaus, còn không nhanh đi!” Hắn la lên với phía sau.

Một bóng dáng cao lớn chậm rãi đi tới, áo len màu tro thuốc và quần thường vàng nhạt, mũi lưỡi trai đề sát, trên mũi nổi bật một cặp mắt kính thật to, che hơn phân nửa gương mặt.

Anh tháo kính mát xuống, lộ ra gương mặt tuấn tú anh khí, chính là Triển Dương.

“Cô Cố!” Đường Duệ nhiệt tình đến chào hỏi Cố Tương.

Cố Tương nghi hoặc nhìn người đàn ông xa lạ, nụ cười Kiều Ánh Tinh cứng ngắc một chút, mở miệng nói: “Đường thiếu, mọi người biết nhau sao?”

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Thị vệ nam thần mới

Edit: Um-um

“Đường thiếu, mọi người biết nhau sao?”

Đường Duệ cười hi hi nhìn Cố Tương, nói: “Điện đạo diễn có đề cử qua kỹ thuật diễn của người mới, tôi cũng là người tiếc nhân tài, tất nhiên sẽ không bỏ qua.”

Cố Tương hơi ngạc nhiên nhìn hắn, trong làng giải trí không ai không biết Đường Duệ. Chỉ là đòi trước ngay cả cơ hội hợp tác với Đường Duệ cô còn

không có chứ đừng nói biết. Đời này cô cũng xác định đây là lần đầu tiên gặp Đường Duệ, thì ra Đường Duệ là người nhiệt tình vậy ư?

Tướng Lily chào Triển Dương đang đứng sau lưng Đường Duệ: “Triển đại soái ca, mọi người tới tìm Ôn đạo diễn à?”

Những diễn viên ở đây cũng không quen biết hai người này, Ôn Lâm Dự và Đường Duệ có chút giao tình. Bộ phim này là hạng mục tâm huyết của Ôn Lâm Dự, là người có mối quan hệ bạn bè không tệ, Đường Duệ đến dự nghi thức mở máy cũng không có gì đáng ngạc nhiên, còn về Triển Dương có lẽ chỉ là tiện đường ghé ngang.

Nào ngờ Triển Dương lại cười, anh nói: “Không phải, tôi cũng đóng trong phim này.”

Cố Tương sững sờ, đời trước Triển Dương không tham gia bộ phim này. Hơn nữa bộ phim này chủ đạo là nhân vật nữ chính, phần diễn của vai nam không nhiều như nữ, đất diễn nhiều nhất là của Minh Quận Vương và Hoàng đế đã chọn người, còn lại chẳng lẽ diễn Trần Viễn tướng quân? Diễn vai cha con với cô?

Có ý tưởng này không chỉ một mình Cố Tương, nghe vậy mấy diễn viên khác cũng sợ run, Kiều Ánh Tinh cười nói: “Triển thần đừng đùa nữa, đạo diễn trả nổi thù lao cho anh sao?”

“Vai phụ qua đường thôi, đất diễn không nhiều lắm, vẫn có thể trả được.” Triển Dương nói.

Anh vừa nói vậy, mọi người nhận ra là anh nghiêm túc, trở mắt nhìn nhau. Cuối cùng Lương Quý nhìn Triển Dương hỏi: “Có thể cho biết là vai diễn nào không?”

Triển Dương nhìn Đường Duệ, ddlequydon.um-um Đường Duệ nói: “Vai phụ nhỏ thôi, là thị vệ do Minh Quận vương cho Quận vương phi, chỉ là một tay sai.”

Mọi người: “.....”

Cố Tương lại nghĩ đến.

Trong phim đúng là có một thị vệ, là người ác độc phù hợp với Thẩm Diệu cô nương. Lúc mới gả cho Minh Quận vương, tình cảm vợ chồng chưa sứt mẻ, Thẩm Diệu thấy Minh Quận vương có một thị vệ võ công cao cường, xin cho về làm hộ vệ của mình, cho tên này rất nhiều lợi ích, tên này cũng không phụ lòng trông đợi của mọi người, về sau vì hãm hại Thanh Hoan mà tổn không ít công sức, thậm chí thêm muốn gương mặt mỹ miều của Thanh Hoan, định hại Thanh Hoan. Đây là một trong những tay sai đắc lực trung thành của Thẩm Diệu, lúc diễn vai thị vệ này diện mạo thật đáng ghét, đúng là có thể thành công chọc tức khán giả.

Hiện tại anh chàng có con mắt đáng ghét đối thành Triển Dương, quan trọng không phải ở đây, quan trọng là, Triển Dương lại muốn diễn một người cận kề vô tài vô đức? Hơn nữa cũng thật trùng hợp, mỗi lần xuất hiện không phải giết người chính là làm việc xấu, phân đoạn nhiều nhất chính là đoạn định làm nhục Thanh Hoan.

Phi của trời! Trong đầu Cố Tương quanh quẩn thật lâu ba chữ này. Biết Triển Dương nhận vai cho đến bây giờ rất tầm thường, không phải vai chính cũng không phải vai tuyến hai, nhưng cái này cũng quá tầm thường. Cố Tương nhớ cuối cùng chân tướng bị Minh Quận vương biết được, kết quả sinh mạng tên thị vệ này kết thúc ở một chỗ xa lạ.

Vốn dĩ Cố Tương cảm thấy không có gì, sau đổi thành gương mặt của Triển Dương, bỗng thấy đầy ý xấu, ngay cả cô cũng không thể nhìn được, người hâm mộ của Triển Dương sao không cuồng nhiệt với bộ phim này được.

“Triển đẹp trai, chú đúng là có ý.” Tướng Lily oán giận nói: “Nhận vai phụ như vậy chắc là muốn giành hết danh tiếng của vai chính rồi.”

Dù Triển Dương chỉ diễn vai người qua đường, sợ rằng cũng giành nhiều ánh mắt của khán giả. Vốn chỉ là lời nói vô tình, về mặt Lương Quý khề cứng ngắc, tay trái không tự chủ xoa xoa ngón trỏ của mình.

Cố Tương liếc thấy, trong lòng cười lạnh.

Xoa tay là động tác quen thuộc của Lương Quý hay làm khi gặp phiền não. Lương Quý không phải là không có địch ý với Triển Dương, Làng giải trí là nơi cạnh tranh, Triển Dương ngoại hình tốt diễn xuất tốt, lúc nào cũng đề trên đầu Lương Quý, sao Lương Quý có thể cam tâm? Phim này vai diễn nam khá ít, Lương Quý cũng không có lòng tin.

“Đúng vậy.” Kiều Ánh Tinh vén vén tóc, giống như vô tình hỏi: “Sao tự nhiên lại nhận nhân vật này rồi? Muốn nhận vai phụ cũng không nên nhận vai qua đường như vậy chứ?”

“Còn không phải là lão Ôn,” Đường Duệ tiếp lời: “Nhất định Klaus nhận đóng bộ này, hẳn cực kỳ hẹp hòi, không chịu cho nhân vật gì tốt, vì mọi người có tình nghĩa nhiều năm nên gắng gượng đón nhận.”

Đang đi ngang qua cạnh mọi người Ôn Lâm Dự nghe được: “.....”

Lại nói mấy câu, nghi thức mở máy rất nhanh sẽ bắt đầu.

Ôn Lâm Dự không hổ là người tôn sùng chủ nghĩa thực dụng, quá trình cắt giảm rất nhiều. Lúc diễn viên đứng ngay ngắn cất băng dâng hương, diễn viên

đều theo vai diễn mà đứng ở chỗ định sẵn.

Kiều Ánh Tinh đứng cạnh Cố Tương, Tường Lily đứng cạnh người diễn vai hoàng đế Ngụy Khôn, Cố Tương đứng ở... cạnh Triển Dương.

Văn Tĩnh mừng như điên, tự mình dùng điện thoại di động đứng phía sau chụp ảnh, d.d.lequydon.u.m.u.m Cố Tương cũng đoán được là bà chị này sẽ về tạo một album mới: Một ngày ở cùng Triển Cự Cự.

Đường Duệ vẫn luôn cười hi hi, mắt nhìn Cố Tương khiến Cố Tương cảm thấy kỳ lạ, cô nhớ mình không có giao tình với Đường Duệ. Ngược lại Triển Dương bên cạnh vẫn không lên tiếng làm Cố Tương có chút không nhịn được nhìn anh.

Sự kiện cây kéo lần trước ở phòng nghỉ nghệ sĩ, vì lúc ấy quá hoảng hốt cũng không còn cách nào dò xét Triển Dương cẩn thận. Hiện tại gần trong gang tấc, lại phát hiện người đàn ông này so với ti vi còn cao lớn hơn.

Vóc người cũng tốt rất thần kỳ, chân dài vai rộng, Cố Tương cao một mét bảy, cũng không xem là lùn, vậy mà khó khăn lắm mới miễn cưỡng đứng đến bả vai Triển Dương. Từ mặt bên nhìn, ngũ quan Triển Dương rất bắt mắt, không có hai mí Châu Âu và lỗ mũi cao chót vót như kiểu phẫu thuật thẩm mỹ thường gặp trong làng giải trí. Gương mặt anh toát lên vẻ dịu dàng tuất đật, nhưng không phải chỉ toàn mềm mại, con mắt dài đen nhánh rất có thần, nhìn rất sắc bén.

Là một người đàn ông dung mạo rất đẹp. Dù Cố Tương từng gặp nhiều trai đẹp trong làng giải trí cũng không thể không thừa nhận, Triển Dương hơi hột, thật là vừa đẹp mắt vừa có phong cách.

Đang suy nghĩ, Triển Dương giống như cảm nhận được ánh mắt của cô, quay đầu nhìn cô, hơi ngẩn ra, ngay sau đó giật giật khoé miệng, tay phải diễn tả hình dáng cây kéo.

Cố Tương: “.....”

Anh còn nhớ rõ chuyện kia! Cố Tương không chớp mắt nhìn anh, chuyện này Triển Dương vẫn không nói ra, có thể vì ngôi sao lớn không muốn cùng nghệ sĩ nhỏ bé so đo, nhưng trong lòng Cố Tương, Triển Dương không phải là loại người nhiều chuyện. Biểu hiện của anh rất bình dị gần gũi, hoàn toàn không có dáng vẻ mình tinh để cho nhận thức của cô hơi bị đánh vỡ. Hiện tại mới thấy Triển Dương ẩn ý nhắc cô sự kiện ở phòng nghỉ, Cố Tương hơi nghi ngờ, gất gao im lặng nhìn chằm chằm Triển Dương.

Hình ảnh cô trầm tư suy nghĩ lọt vào ánh mắt người khác chính là ánh mắt điên cuồng, Đường Duệ vẫn chú ý bên này “Phốc” cười thành tiếng, làm cho mấy người chung quanh quay đầu nhìn hân. Thần trí Cố Tương cũng tỉnh táo lại, vội nhìn phía trước, không nhìn Triển Dương nữa.

Chờ đến khi nghỉ thức mở máy đã xong, Cố Tương đi nhận ít tài liệu, chuẩn bị trở về với Văn Tĩnh. Nghỉ ngơi một ngày lập tức tụ họp, bộ phim này ngoại cảnh cũng nhiều nên nhiệm vụ diễn viên thật ra rất nặng.

Kiều Ánh Tinh và Lương Quý luôn giữ khoảng cách, bởi vì tình yêu còn chưa công khai nên biểu hiện hai người và tất cả diễn viên đóng chung đều như nhau, khách khí lễ phép, vừa đúng cự ly. Cố Tương nhìn xa xa, về mặt âm trầm không rõ.

“Cố Tương!” Ở bên kia Ôn Lâm Dự gọi tên cô.

Cố Tương vội vàng chạy về phía Ôn Lâm Dự. Đi mới phát hiện Triển Dương và Đường Duệ cũng ở đây.

Ôn Lâm Dự là một trung niên có gương mặt hiền lành dễ mến, nếu như nói Điền Lập là một khuôn mẫu giáo sư một lòng theo đuổi nghệ thuật thì Ôn Lâm Dự quan tâm đến thực tế, tính thương mại hoá, dĩ nhiên, ông làm rất xuất sắc, cũng không phải là thấp tẹt. Người như vậy có quan hệ rộng rãi, cho nên bởi vì có quan hệ với Đường Duệ, thái độ của ông đối với Cố Tương cũng không tệ.

“Do có Klaus tham gia, phân cảnh của cô và hân tương đối nhiều cho nên kịch bản có sửa đổi. lqddiend@n Đây là kịch bản đã chỉnh sửa, chủ yếu là ở phân cảnh của hai người. Sau khi về cô xem qua, bắt đầu ngày một tập họp.” Ôn Lâm Dự giao kịch bản cho Cố Tương.

Cố Tương nhận kịch bản, ngẩn người. Cái gì gọi là “phân cảnh của cô và hân tương đối nhiều”? Nhiều hơn nữa thì có thể nhiều đến đâu? Hơn nữa Ôn Lâm Dự có ý là, vì Triển Dương mà sửa kịch bản? Mẹ nó, siêu sao được đối xử thật tốt nha. Cố Tương gật đầu đáp, cảm ơn Ôn Lâm Dự sau đó tạm biệt Triển Dương và Đường Duệ rồi mới cùng Văn Tĩnh rời đi.

Trên đường trở về, Văn Tĩnh một mực hưng phấn thu hoạch hôm nay, không ngừng nói thầm bên tai Cố Tương: “Tương Tương, nhất định phải tìm một cơ hội nhờ Klaus ký tên nha! Hôm nay chị chụp được rất nhiều hình em và Klaus, cũng tạo xong photo album, đặt tên là: Một ngày cùng Triển Cự Cự...”

Căn bản Cố Tương không nghe Văn Tĩnh đang nói cái gì, cô không thể đợi được mà mở kịch bản, muốn xem xem cuối cùng kịch bản đã sửa như thế nào.

Đọc chưa được mấy tờ, Cố Tương liền quỳ.

Ôn Lâm Dự cho biên kịch uống thuốc gì, thị vệ nói đôi lần sửa lại. Cố Tương đã diễn qua rất nhiều vai, biết đại khái khẩu vị khán giả.

Xoá đi cảnh Triển Dương định làm nhục coi như xong, hình tượng cục mịch từ sát thôn Vương Nhị Ma biến thành cao lãnh ít nói là như thế nào?

Cố Tương cũng muốn thử dài cho một anh trai thị vệ có hình dáng cao lãnh tuấn tú.

Với gương mặt và sự nổi tiếng của Triển Dương, Minh Quân vương sao có thể sống?

Cố Tương đỡ lấy đầu đang nhức nhối, cái gì mà qua đường, cô còn vì người qua đường mà đổi phân cảnh, quả thật là kỹ năng tẩy trắng, đúng là tùy tiện mà.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Lần đầu buru diễn

Edit: Um-um

(Vi bản gốc không có chương 19 nên mình xem qua nội dung và tách phần này thành chương 19 cho hợp lý nhé.)

*Buru buru ở đây chỉ sự mạnh mẽ nhé mọi người, nói chung câu này chỉ chị Cố Tương lần đầu phô diễn rất mạnh mẽ ấn tượng, chỉ tiết thì mời cả nhà xem truyện sẽ rõ.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã đến ngày quay đầu tiên.

Là người đại diện của Cố Tương, Văn Tĩnh khẩn trương hơn nhiều so với Cố Tương. Trên thực tế, Cố Tương từ nhân vật phụ trợ trong “Mai Trang” còn chưa đóng qua bộ phim nào, lần đầu tiên liền diễn một vai phụ phân lượng không nhẹ, trong lòng Văn Tĩnh không thể nào không lo lắng.

Dù trong lòng không yên nhưng lúc gặp Cố Tương, cái chính vẫn là Văn Tĩnh khích lệ, thông báo là phụ. Ngược lại những người mới cùng thời với cô trong công ty Cố Tương lúc gặp cô cũng làm nger, Cố Tương cũng làm như không thấy.

Đến phim trường, không có quá nhiều trình tự, trước đi hoá trang, nhân viên trang điểm gọi đều cho Kiều Ánh Tinh Tường Lily, trang điểm cho Cố Tương là một cô gái còn trẻ tuổi mới tới, vừa hoá trang vừa cảm thán: “Đa cô Cố thật đẹp, đánh phấn vào uống quá.”

Đây cũng là sự thật, khuôn mặt đẹp của Cố Tương trước nay luôn được đại chúng công nhận, mình tinh lên hình yêu cầu cao với da, đánh lót là quan trọng nhất, phần này ở Cố Tương, da cô trắng lại bóng loáng, không chút tí vết, chỉ cần đánh sơ một chút phấn tăng thêm độ sáng bóng là được.

Tường Lily nghe vậy cười nói: “Cũng không sai, tôi nói thiếu nữ trẻ tuổi là tốt nhất, không dùng gì cũng xinh đẹp sáng lên chả bù với dáng vẻ này của chúng ta.”

“Đúng đó, thật gan tị muốn chết.” Kiều Ánh Tinh mỉm cười tiếp lời.

Cố Tương cười cười, không lên tiếng. "Tề hậu truyện" yêu cầu rất cao với tạo hình, mặt dù là tiểu thuyết giả không cổ đại, trong nguyên tác ăn mặc tinh xảo, trang dung hoa lệ cũng là một việc quan trọng. Tạo hình cổ trang trong phim vốn nhiều hạn chế, kiểu tóc, quần áo cái gì cũng phải sửa soạn rất lâu.

Kiều Ánh Tinh là nữ chính, vì mới ban đầu vừa vào cung còn là một đoá hoa tiểu bạch liên kiều diễm, trang dung lấy đơn giản tươi mát là chính, thêm với kinh nghiệm thuần thực của phòng hoá trang rất nhanh sẽ tạo hình xong. Thêm vào phần vai nặng nên trước tiên Kiều Ánh Tinh phải đi ra bắt đầu tự hợp.

Cảnh đầu tiên là cảnh Kiều Ánh Tinh vào cung.

Thời đại không có thật này là Minh Tề, một thời kỳ triều đại tương tự Bắc Tống Trung Quốc.

Đạo diễn đưa ống kính ra xa, lqđ.d.i.e.n.d.a.n bầu trời thăm thẳm, một con chim ưng xẹt qua trên không, cung điện nguy nga, cột vàng son rực rỡ xanh vàng, trong cung thành tầng tầng lớp lớp, lộc non đầu xuân xanh tươi đang thông thả nảy mầm.

Biểu thị hồng nhan xương khô, quy luật tàn khốc người cũ người mới thay đổi không dứt trong cung.

Đưa vào cận cảnh, Chu Thanh Hoan trở thành tú nữ lần đầu tiên vào cung, đứng trước cửa cung, tò mò lại ngáy thơ nhìn xung quanh.

Kỹ thuật diễn của Kiều Ánh Tinh nói thật quả không kém. Bản thân cô ta phong cách thanh lịch duy dáng, rất phù hợp với hình tượng Chu Thanh Hoan trầm ôn dịu dàng trong nguyên tác, lần đầu tiên vào cung mặc dù cố gắng bình tĩnh nhưng trong ánh mắt vẫn vô tình lộ ra vẻ mới lạ và hứng thú. Đã là người hai lăm hai sáu tuổi, được chăm sóc tốt cộng thêm kỹ thuật diễn xuất sắc, vậy nên diễn thiếu nữ xinh đẹp vô cùng tinh tế.

Đạo diễn hài lòng gật đầu, cũng không kêu cắt, diễn đến khi cảnh nhỏ đầu tiên kết thúc, Kiều Ánh Tinh cũng không có NG, thuận lợi khác thường.

*NG: No good: cảnh quay hỏng.

Hiệu quả tốt khủng khiếp, Tường Lily đã hoá trang xong ra ngoài nhìn theo một hồi cũng không nhận được khoa trương than thở: “Chúng ta không thể so được kỹ thuật diễn của ảnh hậu, có muốn cho người khác sống không đây?”

“Như vậy mà khen ngợi, vậy lát nữa đến phiên chị diễn có phải là em nên tặng hoa luôn không?” Kiều Ánh Tinh trêu ghẹo, trong mắt không nhận được có một chút tự đắc.

Phim về nữ cường, vốn chính là tôn lên nữ chính, ở đây chỉ có mình cô ta có giải ảnh hậu, Tường Lily dù sao cũng chỉ là một minh tinh lỗi thời, cô ta nếu là hoa hồng, tất cả mọi người nơi này là tán lá xanh biếc.

Đường Duệ và Triển Dương đứng phía sau, Triển Dương vừa mới hoá trang xong, thân là thị vệ cận thân, tạo hình của anh cũng hết sức đơn giản, trang phục Biên thị vệ áo đen viền bạc, vẻ ngoài vóc người đẹp. Tóc giả nhét vào trong mũ thị vệ, lộ ra ngoài gương mặt xuất sắc.

Vì vai diễn trở thành “trăm mặc ít nổi”, cuối cùng lại đi theo con đường bông hoa mọc trên núi cao, phòng hoá trang chỉ đánh cho anh một lớp phấn thật mỏng, khắc hoạ sâu đường nét của anh, vẽ sơ đôi mắt, lập tức cảm giác mỹ nam tử lạnh lạnh “mắt như điểm nước sơn, mày như mực vẽ”

“Diễn xuất cũng tạm.” Đường Duệ cau mày phê bình: “Nhưng không đủ nổi bật.” Là một người chế tác, ánh mắt Đường Duệ rất sắc bén. Diễn xuất của Kiều Ánh Tinh tất nhiên tiến bộ nhưng hoặc do cảm thấy ở đây không có đối thủ ngang tài với mình, diễn xuất có cảm giác uể oải, hoàn thành qua quýt, không thể nào lừa gạt chòm sao Xứ nữ nư Đường Duệ.

“Miễn cưỡng.” Triển Dương nói lạnh nhạt.

Đường Duệ liếc anh một cái: “Lần trước không phải ông nói diễn xuất của Trương---- Trương không tệ à, lát nữa có thể xem, suy nghĩ một chút coi chừng bị kích động đấy.”

Triển Dương: “.....”

Vừa nói xong, liền nghe tiếng Ôn Lâm Dự gọi: “Cố Trương xong chưa? Chuẩn bị đi.”

“Đây....” Văn Tĩnh đỡ Cố Trương thận trọng đi ra.

Váy trong phim cổ trang tầng tầng lớp lớp muốn bao nhiêu phức tạp có bấy nhiêu, Cố Trương diễn vai Minh Quận vương phi, vợ quan nhị đại, y phục lại càng hoa lệ. Làn váy quanh co uốn lượn nhiều đường, không cần thận là có thể xới hồng bông không, đến khi cô ra đến sau đó đứng lại, tất cả mọi người đều sững sờ.

Cô gái môi hồng răng trắng, lông mày kẻ đen như nước, tóc dài đen mượt búi thành kiểu Triều Hoàng Kế, quần lụa mỏng như ngàn đoá mây hoa đầy màu sắc, nét ứng hồng trên mặt không biết do xiêm áo chiếu vào hay là của bản thân, chỉ cảm thấy gương mặt không có chỗ nào không tinh mỹ, tư thế đứng thướt tha, lúc sống mắt lưu chuyển còn mang theo vẻ xinh đẹp phong lưu để cho người xem tròn mắt há mồm.

Đời trước Cố Trương rất ít diễn phim cổ trang, kỹ thuật diễn xuất sắc của cô hầu hết đều ở lĩnh vực phim hiện đại, vai tốt cũng được vai phụ cũng được, cũng đều được cô diễn cho nổi bật lên. Phim cổ trang chỉ diễn qua phim điện ảnh tiền hiệp, chỉ là chuyện đóng phim này, dù sao cô cũng không phải lần đầu tiên đóng, có chỗ không quen dựa vào kỹ thuật diễn bù đắp là được.

Người ở đây gồm Ôn Lâm Dự đều ngẩn ngơ, Cố Trương rất xinh đẹp không phải giả nhưng sau khi hoá trang trở nên xinh đẹp hấp dẫn mắt người khác như vậy là đã xảy ra chuyện gì? Cách ăn mặc của Kiều Ánh Tinh là thanh tân thoát tục, vốn hai loại này không giống nhau, mọi người thường ưu ái cho bên thoát tục hơn nhưng bây giờ Cố Trương thiên kiều bá mị đứng chỗ này, tạo hình này của Kiều Ánh Tinh, gương mặt này liền có vẻ quá nhạt nhẽo.

Nụ cười Kiều Ánh Tinh cứng đờ, nhìn Cố Trương cắn chặt môi, càng làm lòng cô ta lo lắng. Ánh mắt Lương Quý nhìn Cố Trương loé lên kinh ngạc. Cô ta nói với Ôn Lâm Dự: “Trương Trương hoá trang thật xinh đẹp, nhưng nhớ đừng quên lời thoại, bây giờ cũng không còn sớm, bắt đầu quay chứ?”

Cố Trương nhẹ liếc cô ta, nếu ở trước kia cô cũng coi như xong, bây giờ chả lẽ còn không nghe ra thâm ý của Kiều Ánh Tinh? Nói hoá trang xinh đẹp chính là dựa vào trang dung mà thắng. Một mớ lời thoại là tuyên bố bất quá người mới cũng không thuộc lời thoại, về phần diễn xuất, hấp tấp thành ra lộn xộn, lời thoại không dợt qua lần nào liền vào quay, ai có thể đảm bảo không xảy ra vấn đề?

Quả nhiên sau khi Kiều Ánh Tinh nói ra lời này, ánh mắt mọi người nhìn Cố Trương phai nhạt chút. Đường Duệ đùng Triển Dương một cái: “Ánh mắt không tệ.”

Triển Dương không để ý hấn, dĩnđ@n3quyđ0n người đại diện Kevin bên cạnh là một anh chàng cường tráng tí mĩ, vội vàng chỉnh sửa quần áo cho anh, vừa làm nhảm: “Như vậy vì sao Klaus lại muốn nhận vai phụ này? Tự bản thân ở đây chịu tội. Cảnh tiếp theo có mấy câu thoại? Không phải hai câu đó chứ?”

Sửa sang xong, dời góc máy, không cho Cố Trương bất kỳ thời gian chuẩn bị nào, cảnh diễn đầu tiên của Cố Trương sắp bắt đầu.

Diễn chung với Cố Trương cảnh này, là Triển Dương.

Là một nhân vật không có đầu óc phản diện tiêu biểu của toàn bộ phim, vai diễn thị vệ Giang Dạ của Triển Dương mỗi lần ra sân đều có quan hệ dây mơ rễ má với Thẩm Diệu. Biên kịch sửa lại thị vệ Giang Dạ có chút đáng thương, mà nhân vật Thẩm Diệu vẫn đáng ghét như trước, đoán chừng là tăng cảm giác bi thương cho Giang Dạ, khiến khán giả tiếc hận một thanh niên tài tuấn như vậy lại đi theo sai người.

Mà Ôn Lâm Dự lắng xê, cảnh đầu phim sẽ cho Giang Dạ ra sân mở màn danh tiếng, có thể nói làm vậy Giang Dạ chính là một tên tuổi quảng cáo, thành thạo lôi kéo tí lệ người xem tí vi.

Nhưng đối với người mới mà nói, việc diễn cùng một ngôi sao hàng đầu không phải là chuyện tốt. Người mới diễn với Triển Dương chính là tìm chết. Không phải bị cười nhạo kỹ thuật diễn thì là bị cười về nhan sắc, nhan sắc Cổ Tương đủ rồi nhưng kỹ thuật diễn thì sao? Triển Dương không cần phát huy gì cả cũng có thể nghiền Cổ Tương thành kẻ chạy cò.

Cảnh mở đầu này nói về sự ác độc và phách lối của Thẩm Diệu, trong phủ Minh Quận vương có một thiếp thất có thai, Triển Dương sai Giang Dạ trừ khử hai mẹ con này.

Đạo diễn gật đầu với thư ký trường quay, bắt đầu.

Trong phòng ở nguy nga lộng lẫy, trên giường trải một chiếc thảm lông cừu trắng như tuyết, từ chiếc mỏ chim hạc bằng đồng toả ra khói xanh lượn lờ, trong chiếc bình trong suốt lấp lánh những cành nho tím hấp dẫn.

Thị vệ toàn thân mặc áo đen đứng trước bàn con, chỉ cần nhìn phía sau cũng thấy được đây là một khí phái ung dung, anh tuấn bất phàm.

Mà đối diện với hắn là cô gái nghiêng người dựa trên giường, vạt áo dài đỏ xuống chạm đất, hoa lệ uốn lượn, ống kính làm cảnh tượng mờ ảo, chỉ thoáng thấy là một mỹ nhân.

“Chi Lan Uyển mang thai, Vương gia lại càng không chịu đến chỗ của ta.”

Âm thanh lười biếng vang lên, không mang theo bất kỳ cảm xúc nào.

Mọi người phía sau ống kính sững sờ, lúc này hình như chuyện cũng không hỏng bét giống như tưởng tượng.

“Cả ngày cả ngày âm ỉ, cũng mở ra một phòng bếp nhỏ, đơn giản là sợ ta làm trò gì trong thức ăn thôi, nhưng cũng không suy nghĩ một chút, Quận vương phủ vẫn không có chuyện vui, có người sinh nam hài, vui còn không kịp, làm sao có thể ác độc giống như họ nói chứ?”

Lời nói chậm rãi, hàm chứa than thở, như ở giữa trưa an tĩnh, phát ra một âm thanh thật nhỏ phui một con kiến bò qua tấm lụa trắng, làm cho người ta nổi lên một tầng da gà.

Ống kính chuyển tới mặt thị vệ Giang Dạ, cận cảnh, thị vệ lạnh lùng như sương, gương mặt hờ hững, nhìn cô gái đối diện lại giống như cái gì cũng không nhìn, tua ngọc của bội đao bên hông khẽ rung, dáng người thẳng tắp, im lặng, chỉ riêng biểu hiện trên mặt, cái loại áp bức đó đập vào mặt, không cần thận sẽ bị đè xuống, không khí khẩn trương cực điểm.

Tướng Lily nắm chặt tay áo, chỉ xem Triển Dương diễn trên màn ảnh, lần đầu tiên thấy ở hiện trường, chỉ có một ý niệm, kỹ thuật diễn của người này đã trải qua xuất thần nhập hoá, một giây nhập vai, hơn nửa căn bản không ra được. Giống như thế giới chia làm hai phần, d.d.l.q.d.u.m.u.m một phần ở chỗ Triển Dương chân chính là người Minh Tề, hắn chân chính là thị vệ, mà những người bọn họ cũng chỉ là diễn viên, ở phim trường bất kỳ ai diễn chung với hắn đều có cái cảm giác không hợp nhau kỳ cục ấy.

Đây mới thật sự là ảnh đế!

Ống kính lại di chuyển, dời đến trên mặt cô gái.

Sau đó Tướng Lily kinh ngạc phát hiện, cũng không phải là tất cả, có một người diễn chung với hắn sẽ không có cảm giác không hợp nhau.

Dung nhan cô gái kiều diễm như hoa, khoé môi hàm chứa ý cười nhẹ nhàng, đầu ngón tay mảnh khảnh vuốt ve bình lưu ly, âm thanh giống như ở một tầng mây mù: “Tiện nhân ấy đúng là kiêu cách, ngày trước là ta mềm lòng, lưu lại đường sống. Hôm nay nếu đã nói ta muốn làm cái gì, vậy ta cũng phải làm cái gì đó thật mới đúng, không thể nào tự nhiên gánh tiếng xấu này được.”

Ánh mắt nàng chuyển một cái, nhìn chăm chú vào mặt thị vệ, hiện lên vẻ ung dung tàn nhẫn và cuồng vọng: “Giang thị vệ, lần này cũng giống vậy.”

“Vâng.” Thị vệ mặt lạnh khom người đáp.

Trong từng câu từng chữ giống như phối hợp ăn ý nhiều năm, hình ảnh không chỉ nghiêng về một bên, chỉ có đầu ngang tài, khi ánh mắt đụng chạm, hình như có tia lửa tràn ra, không liên quan tình cảm, giống như một cuộc tranh tài đặc sắc, thực lực và lực lượng của tuyên thủ ngang nhau.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Bị hiểu lầm

Edit: Um-um

Đóng bộ phim này cần khả năng phô diễn và khí thế.

Kỹ thuật diễn có thể do trời ban, khí thế và phô diễn phải trải qua thời gian tôi luyện. Bất cứ người mới nào, từ một người vô danh tiểu tốt ngoài đường muốn trở thành một mục tiêu vạn người theo dõi trên màn ảnh đều cần trải qua một quá trình.

Mà Cố Tương lại không giống người mới.

Đó không chỉ ở chuyện diễn xuất thành thực của cô mà còn ở chỗ cô diễn xuất trôi chảy, cảm giác như không có bất kỳ sự chuẩn bị hay vướng vấp nào, một giây là vào vai. Chuyện này đối với nhiều diễn viên thâm niên còn hơi khó khăn chưa kể cô chỉ mới diễn qua vai phụ làm nền.

Ánh mắt Đường Duệ loé lên một chút biến hoá, Ôn Lâm Dự nhìn Cố Tương trong ống kính rơi vào trầm tư.

Cảnh diễn của Giang Dạ đã kết thúc đi ra, mỹ nhân trên giường vẫn đang rũ mắt ngấm đầu ngón tay mình, khung cảnh phẳng phất như một bức tranh.

Cô đã diễn nhân vật này theo ý mình.

Thẩm Diệu là một mỹ nhân bình hoa không có đầu óc, nàng điên cuồng ác độc nhưng dưới diễn xuất của Cố Tương cũng không giống như trên bản thảo. Lời thoại vốn là oán trách Quận vương lạnh nhạt nàng, nàng là Vương phi nhưng chỉ hữu danh vô thực, không được sủng ái. Khi Cố Tương thông dong diễn ra lại có một cảm giác bi ai và khuê oán nhàn nhạt, tựa như có một tầng cảm xúc ngầm trong lời thoại được lột tả, vì vậy nhân vật này trở nên đa chiều hơn.

“Cát!” Đạo diễn kêu ngừng

Tay áo Cố Tương run lên, Ôn Lâm Dự gật đầu với cô, khen: “Diễn không tệ.”

Thật ra tất cả mọi người biết đây là khiêm nhường, Cố Tương không phải là diễn không tệ, phải nói là kỹ thuật diễn của cô khiến người xem bùng nổ.

Nếu đây chỉ là một cảnh diễn bình thường, có lẽ không thể nói rõ chuyện gì, nhưng đây là diễn chung với Triển Dương mà không bị danh tiếng của Triển Dương chen ép, ngược lại còn phát huy được đặc điểm riêng của mình, đối với một người mới mà nói, nói giật nảy mình cũng không quá đáng.

Kiều Ánh Tinh đứng bên cạnh, d.i.e.n.d.a.n.lqđ ống tay áo trong phim cổ trang rộng rãi, tay giấu trong tay áo đã nắm chặt lại thành nắm đấm. Không biết vì sao, vừa mới bắt đầu Cố Tương đã làm cô cảm thấy không thoải mái, mà vừa rồi biểu hiện của Cố Tương còn để cho cô sinh ra một cảm giác nguy hiểm trước nay chưa từng có. Chuyện này không thể giải thích, dù gì đi nữa một người mới cũng không đủ tư cách so với cô.

Trong hai tập đầu của phần một, Cố Tương chỉ có hai cảnh. Cảnh đầu là Thẩm Diệu và thị vệ mưu đồ bí mật trừ đi con trai của thiếp thất, cảnh hai là cảnh Minh Quận vương và Thẩm Diệu cãi nhau sau khi thiếp thất đẻ non.

Dưới tình huống không đi thử vai, cảnh đầu tiên là để Cố Tương làm quen với kịch bản, tất cả mọi người đều chuẩn bị tâm lý Cố Tương sẽ liên tục NG, ai biết Cố Tương một lần là qua, hơn nữa thật sự không có chỗ nào để bắt bẻ.

Nhưng người điều là lựa xương trong trứng gà, Kiều Ánh Tinh nói: “Tương Tương, tính tình Thẩm Diệu trong kịch bản nóng cuồng hơn một chút, mới vừa rồi giọng điệu của em có phải nên hung ác thêm chút nữa không? Chị cảm thấy hơi dịu dàng.”

Địa vị và tư chất của Kiều Ánh Tinh trong đám nữ diễn viên đều là cao nhất, diễn viên lão làng hướng dẫn kỹ thuật diễn cho người mới cũng là chuyện bình thường. Cố Tương nghe vậy vẻ mặt lạnh lùng, nhân vật Thẩm Diệu này vô cùng đa chiều, đối với nhân vật Chu Thanh Hoan cũng không phải là tốt. Phẩm chất của nhân vật chính phải nhờ nhân vật phụ phối hợp diễn làm nổi bật lên, đương nhiên vai phụ diễn càng tốt càng có thể tôn lên sự đặc sắc của vai chính.

Đáng tiếc Cố Tương cũng không phải là người mới gì, cũng không khiêm tốn tiếp nhận đề nghị của Kiều Ánh Tinh, cô cúi đầu, có chút lo lắng: “A, em cũng không ý thức được vấn đề của mình, nhưng mà tính tình em thuộc dạng tương đối dịu dàng, muốn em khi đọc lời thoại phải ác độc, em không biết làm. Kỹ thuật diễn của chị Kiều tốt như vậy, loại nhân vật này nhất định có thể không chế, chị có thể dành chút thời gian biểu diễn cho em xem được không? Em cũng muốn học cách diễn người xấu.”

Kiều Ánh Tinh cứng họng, thế nào mà cô có cảm giác lời của Cố Tương nghe qua chính là mắng chửi người đây?

Ngược lại Triển Dương vừa mới cười ra, nghe vậy âm thầm cười.

Kiều Ánh Tinh khề cán môi, liếc thấy Lương Quý thay phục trang xong, nói: “Ôn đạo diễn, tiếp theo là cảnh của em phải không? Nhiệm vụ của em trong buổi quay hôm nay thật nặng.”

Xa xa Văn Tĩnh trợn trắng mắt, lời nói này, Kiều Ánh Tinh là vai chính, phần diễn của cô ta không nặng thì ai nặng đây.

Ôn Lâm Dự hơi do dự, Cố Tương biểu diễn rất lưu loát, phần diễn của cô cũng không nhiều lắm, hôm nay nhất định có thể quay xong. D.d.l.q.d.u.m.u.m Nhưng câu nói của Kiều Ánh Tinh rõ ràng cho thấy muốn chen ép Cố Tương, Cố Tương là người Đường Duệ an bài vào, Kiều Ánh Tinh lại là nữ chính, hai bên đều không thể đắc tội. Ông nhìn Cố Tương một chút, hạ quyết tâm nói: “Được, vậy đến cảnh quay tiếp của em đi. Cố Tương, trước tiên em đi nghỉ ngơi một lát.” Dù gì Cố Tương vừa mới nói tính tình cô dịu dàng, bị chút uất ức chắc cũng không nghiêm trọng.

Trong lòng Cố Tương rõ ràng, người mới ở phim trường Trung Đô không có địa vị, có lúc vì chờ một cảnh quay, buổi sáng đi, đợi đến nửa đêm vai chính quay xong mới đến lượt cô. Kiều Ánh Tinh muốn chèn ép cô, cố ý ngáng chân, lúc này không để cho cô tiếp tục quay, hôm nay sợ là đợi cũng không được, cũng không thể đi nếu không sẽ bị nói người mới không hiểu chuyện, mất thời gian cả ngày ở phim trường, toi công hơn nửa ngày hoá trang vớ vẩn.

“Được.” Nhưng cô cũng không nói gì, thậm chí không thể tháo trang sức, chỉ tháo mấy cây trâm nặng nhất trên đầu xuống, ngồi xa xa bên kia quan sát.

Cảnh diễn của Tường Lily và Ngụy Khôn cũng đến, trong phim lịch sử, tiền triều và hậu cung đều có phần diễn, vừa giải quyết việc này, việc kia lại ập tới không ngừng nghỉ. Thật ra một hai tập đầu của "Tề hậu truyện" căn bản không phát triển nhiều kịch tính, chủ yếu là giới thiệu quan hệ giữa các nhân vật. Lúc Chu Thanh Hoan mới vào cung không có địa vị không tâm cơ, còn ngây thơ, bị chèn ép khắp nơi nhưng vẫn giữ được tâm lòng lạc quan sáng sủa.

Kiều Ánh Tinh diễn loại vai chính này đúng ra phải thuận buồm xuôi gió, không hiểu vì sao hôm nay liên tiếp phạm sai lầm, nếu không phải ánh mắt không đúng thì cũng là đọc sai lời thoại, không chỉ có Ôn Lâm Dự bắt nạt, Lương Quý cũng ngạc nhiên nhìn cô ta.

Dĩ nhiên Cố Tương hả hê, cô ngồi xa xa bên trong mái che nắng, cầm kịch bản gốc vừa đọc vừa chú ý Kiều Ánh Tinh bên kia, xuất hiện thêm một người ngồi kế bên vẫn không hay biết.

Một chai nước đưa tới.

Cố Tương hơi sừng sốt, lúc này mới phát hiện ra không biết từ lúc nào Triển Dương đã ngồi cạnh mình. Anh đã thay xong y phục, trong hai tập này anh cũng chỉ có mỗi cảnh diễn vừa này là kết thúc nhiệm vụ, có thể về nhà.

“Cảm ơn.” Cô nói.

“Cô là quay phim lần đầu tiên?” Triển Dương hỏi cô.

Cố Tương không đoán được lqđ.d.i.e.n.d.a.n cuối cùng Triển Dương có ý gì, cẩn thận trả lời: “Có diễn qua một lần nhân vật quần chúng.”

Triển Dương cười, anh cười lên cả người vô cùng ôn hoà, khí chất sáng lạn, hàm răng rất trắng, mắt cũng rất sáng, chụp đại một tấm cũng có thể dùng làm hình nền. Anh nói: “Diễn rất tốt.”

“Cảm ơn.”

“Cô vừa nói, tính cô rất dịu dàng?” Triển Dương hỏi.

Cố Tương: “.....”

Triển Dương nhủ mày: “Lần trước lúc ở trong phòng nghỉ ngơi không thể nhận ra cô là người dịu dàng.”

“Ghê thật!” Một âm thanh thanh thúy chen vào: “Klaus, không nhìn ra ông là M nha.”

*M: ý anh Đường Duệ nói anh Triển Dương là người khổ tâm – thích nhận đau đớn từ người tình.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Diễn với đối thủ

Edit: Um-um

“Klaus, không nhìn ra ông là M nha.”

Cố Tương: “.....” Tại sao người này luôn tỏ vẻ quen biết với cô, bọn họ mới gặp nhau lần đầu tiên, đùa kiểu này được sao?

Hiển nhiên Đường Duệ không nghe được nội tâm Cố Tương châm chọc, tiếp tục đặt câu hỏi: “Cô Cố, cô và Klaus quen nhau thế nào?”

Cố Tương: “Phim trường.” Nói xong câu này, cô liếc Triển Dương một cái, cũng may Triển Dương không phản bác. Ánh mắt Đường Duệ lướt qua hai người bọn họ, cười mang theo ẩn ý.

Bên này bọn họ không khí vui vẻ hoà thuận, rơi vào mắt người khác không phải như vậy. Cố Tương là một người mới, nhanh như vậy có thể đi chung đường với Triển Dương, trong lòng diễn viên chung đợt không có cảm giác, tự lại một chỗ bàn tán. Có biết một chút ẩn tình nói: “Nghe nói là Đường Duệ đề cử với Ôn đạo diễn, tôi nói, chẳng qua là ôm đùi Đường chế tác thôi.”

“Cái này thì có gì không thể, dung mạo cô ta xinh đẹp, không phải người ta đều thích xinh đẹp sao?”

Tường Lily mới xong cảnh, nghe vậy cười lạnh: “Chuyện đó không ai thấy, nhưng kỹ thuật diễn vừa rồi ai cũng thấy qua, so với vài diễn viên cũ còn tốt hơn, cho nên mới nói làm diễn viên, phải xem ông trời có chiếu cố không mới đúng.” Tính tình Tường Lily tương đối thẳng, ấn tượng với Cố Tương không xấu, tự nhiên muốn bênh vực cô vài câu. Mấy diễn viên kia nghe, buồn bực giải tán.

Thời gian trôi qua rất nhanh, mà Cố Tương cũng như ý nguyện của Kiều Ánh Tinh, hôm nay không có cảnh quay. Sau cũng không biết Kiều Ánh Tinh nói gì với Ôn Lâm Dự, sửa đổi kịch bản, cảnh quay của Cố Tương đẩy đến buổi tối. Diễn ban đêm vốn là rất vất vả, nhất là đổi cảnh diễn thành ban đêm cũng không biết khi nào mới đến lượt.

Vì vậy Văn Tinh hết sức không cam lòng, trên đường trở về vẫn thầm thì: “Sao bỗng nhiên đổi thành cảnh đêm? Vai diễn bên này nặng như vậy, Ôn đạo diễn lại muốn mọi người đều đến phim trường, chờ một ngày tinh thần cũng không tốt, không phải muốn chết người ta chứ?”

Người mới diễn cảnh đêm, trừ phi là đuổi theo tiến độ, nếu không cũng không cần thiết. Sắp xếp Cố Tương quay phim như vậy đúng là không có đạo lý.

“Không sao đâu.”

“Nhưng em chưa từng diễn qua cảnh đêm, dienddanleequyddon quay đêm yêu cầu trạng thái rất cao.” Văn Tinh vẫn rất lo lắng.

“Yên tâm đi.” Cố Tương an ủi cô nàng. Trước có một khoảng thời gian cô điên cuồng nhận phim, quay phim điện ảnh cường độ còn lớn hơn so với phim truyền hình, hơn nữa cô còn là diễn chính. Đó mới là căn bản không dừng được, tham gia họp báo, chạy thông báo, nhận quảng cáo sự kiện, đã từng có thời gian nửa năm mỗi ngày cô chỉ ngủ từ hai đến ba giờ, diễn đêm bây giờ so với cường độ công việc cao lúc đó cũng chỉ là gấp sự phụ.

Một đêm trôi qua, hôm sau cuối cùng Văn Tinh cũng giúp Cố Tương tranh thủ trước Ôn Lâm Dự một chút, tốn cả ngày ở phim trường thật sự không có ý nghĩa gì, mãi cho đến chạng vạng, hai người Cố Tương và Văn Tinh mới chạy đến phim trường.

Kỳ quái là, thế nhưng Triển Dương cũng ở đây, một hai tập đầu không có phần diễn của anh, nhưng anh vẫn đến. Đường Duệ chưa đến, trợ lý Kevin của Triển Dương thấy hai người Cố Tương đến, hừ một tiếng, nói: “Hai người cũng trễ quá đó.”

Cố Tương gật đầu với hần một cái, không do dự không nhìn tới hần. Kevin giận đến giờ chân, Triển Dương đang ngồi đọc kịch bản trong rạp, Cố Tương đi tới, suy nghĩ một chút, hỏi: “Hôm nay hình như không có cảnh của anh?”

“Ừ.” Triển Dương gật đầu: “Tối xem một chút.”

Kinh nghiệm người ta như vậy, Cố Tương còn nói gì được nữa. Kiều Ánh Tinh vừa mới diễn xong, không biết là do hôm nay Cố Tương không có ở đây, cô ta phát huy giống như cá gặp nước, quá trình quay diễn hết sức thuận lợi, thậm chí thấy Cố Tương liền thân thiết chào hỏi: “Tương Tương mới tới à.”

Cố Tương gật đầu với cô ta một cái. Di3nd4nl3quyd0n Tường Lily và Ngụy Khôn mới quay xong, có lẽ là quay cả một ngày, có vẻ hết sức mệt mỏi, buổi tối cũng không có cảnh của họ, chào hỏi với Cố Tương rồi mới thu dọn.

Phần quay tối nay chỉ có một cảnh, chủ yếu là Cố Tương và đối thủ Lương Quý diễn cảnh Minh Quận vương biết ái thiếp của mình bị Thảm Diệu hại chết, một xác hai mạng sau đó tìm Thảm Diệu tính sổ. Kiều Ánh Tinh trừng mắt nhìn Cố Tương: “Cảnh diễn tối nay rất nặng, lời thoại cũng nhiều, Tương Tương nên xem kỹ kịch bản, tránh cho quên thoại.”

“Cám ơn chị Kiều.” Cố Tương khẽ mỉm cười với cô ta, lúc này Kiều Ánh Tinh mới đi ra ngoài.

Lương Quý đã hoá trang xong, đang đọc kịch bản, Kiều Ánh Tinh đến nhìn hần nói: “Diễn một ngày, cảm giác thế nào?”

Lạnh lùng trên mặt Lương Quý hoà tan một chút, nhìn Kiều Ánh Tinh cười cười: “Tạm được.” Họ là người đóng nam nữ chính, quan hệ bình thường tốt hơn so với các diễn viên khác cũng không thể chỉ trích.

“Vậy thì tốt.” Kiều Ánh Tinh ngồi xuống kế bên Lương Quý, thờ dài.

“Em sao vậy?” Lương Quý quay sang hỏi. Mặc dù biểu hiện giống như bạn bè bình thường nhưng giọng nói rất quan tâm.

“Cố Tương...” Kiều Ánh Tinh muốn nói lại thôi.

“Cố Tương thế nào?” Lương Quý cau mày.

“Anh có đề ý không, Cố Tương giống như có ý kiến với em.”

“Có không?” Lương Quý nói: “Anh cũng không chú ý đến cô ta.”

Nghe vậy Kiều Ánh Tinh hơi nhếch khoé môi, vênh lên, sau đó cúi đầu: “Không biết vì sao, đối với em luôn xa cách khó gần, nói chuyện cũng không dễ chịu, khác với khi nói chuyện với Lily. Em còn nghe người ta nói, mới đầu cô ta còn muốn vai nữ chính...”

“Cô ta điên à?” Lương Quý không thể tưởng tượng được: “Một người mới còn muốn vai nữ chính?”

“Anh nhỏ tiếng một chút. Em cũng chỉ nghe nói. Không biết có phải vì chuyện này mà ghét em không. Nhưng cô ấy cũng rất tốt, rất đẹp, kỹ thuật diễn cũng không tệ, có thể thấy em kém hơn cô ấy. Ban đầu bộ phim này nếu không phải vì anh diễn vai nam chính, em cũng sẽ không nhận. . . anh cũng biết tham gia cái này, cản đường người khác cũng không hay. . .” Giọng nói Kiều Ánh Tinh càng lúc càng nhỏ, tựa như đang cố nén uất ức.

“Có phải em suy nghĩ nhiều quá không?”

“Hay là anh không tin em?” Kiều Ánh Tinh trừng to mắt nhìn hân: “Em chưa bao giờ nói vậy với ai, em cần gì hăm dọa một người mới như cô ấy?”

“Anh không phải có ý này.” Lương Quý vội nói. Kiều Ánh Tinh ở làng giải trí chưa bao giờ có thù với ai, tính tình cô ấy dịu dàng lại biết làm người, nơi nào cũng hoan nghênh. Hơn nữa Cố Tương là một người mới. dienddanleeqyddon Kiều Ánh Tinh lại là diễn viên kỳ cựu, việc gì phải có ý chinh cô ta. Lương Quý suy nghĩ: “Một người mới sao lại không có dáng vẻ của người mới? Như vậy đi, tối nay anh diễn với cô ta, anh sẽ dạy cô ta thế nào là diễn xuất. Làng giải trí có nhiều bình hoa như vậy, không phải cứ có bộ dạng xinh xắn là được khen có kỹ thuật diễn được.”

“Vậy có phải hoi. . .” Kiều Ánh Tinh hoi do dự.

“Em không cần bận tâm, không dạy dỗ cô ta một chút sau này coi chừng tâm tư còn lớn hơn.”

Kiều Ánh Tinh chần chừ một chút, mới gật đầu.

Chờ Ôn Lâm Dự bắt đầu kêu Cố Tương chuẩn bị, Cố Tương mới vừa vận hoá trang xong. Nhắc đến cũng lạ, cảnh đầu cô và Lương Quý đóng chung, thậm chí hai người cũng không đợt thoại. Lương Quý nghĩ thế nào Cố Tương không biết, Cố Tương làm vậy cũng bởi vì cô thậm chí không biết lấy thái độ nào để đối mặt với Lương Quý.

Đại khái có thể đề nén tức giận và oán hận trong lòng, ngoài mặt bình tĩnh đối mặt với người đã từng là chồng mình đã hao hết sức lực của cô.

Toàn bộ máy quay đã vào vị trí.

Khuê phòng nữ tử tinh xảo hoa lệ, ngồi lưu ly, rèm che cuốn lên, trên bàn bày lung tung mấy quyển thi từ chất đống, vài giọt mực to chưa khô còn mờ mờ in dấu.

Mưa nhân tạo, từng giọt từng giọt rơi ngoài cửa sổ, từng hạt mưa nằm trên lá chuối lộp độp rớt xuống bùn đất, bầu trời âm u, gió thổi mạnh, hầu gái cẩn thận khép cửa sổ lại.

Vận thấp ngọn đèn, cô gái chống cằm nhàm chán nhìn thế cuộc cờ trên bàn, mỹ nhân như vẽ, vẻ mặt không vui. Vẻ uất ức nặng trĩu giữa chân mày không ảnh hưởng gì đến vẻ đẹp bức người của nàng.

Cửa bị đẩy ra.

Hầu gái vội khom người hành lễ, nam tử gật đầu, hầu gái khom người rời đi.

Mỹ nhân nghe âm thanh, đứng dậy, trên mặt toả ra nụ cười vui mừng: “Vương gia. . .” Nàng rất vui, thậm chí ngay cả bàn cờ đang rối loạn cũng bị gạt đi. Nàng ảo não một chút, sau đó cười kéo tay áo to lớn của nam tử: “Lâu rồi vương gia không đánh cờ với cận thân rồi, ván cờ này cận thân nghĩ mãi không xong, Vương gia có thể chỉ dẫn được không?”

Nàng nói dịu dàng, vẻ mặt cũng dịu dàng, d.d.l.q.d.u.m.u.m đáng tiếc mặt nam tử đối diện vẫn lạnh lùng nhìn nàng, giọng nói mưng phần băng hàn: “Thẩm Diệu, Bôn Vương không phải đến tìm người đánh cờ.”

“Vương gia?” Thẩm Diệu khốn hoặc đứng im, tựa như đang khổ sở suy nghĩ, sau đó khoé môi giương lên: “Vậy Vương gia tìm cận thân làm gì?”

“Cất. . .” Ôn Lâm Dự hô lên.

Cố Tương đứng cách Lương Quý ra một chút, Ôn Lâm Dự đi tới, vẻ mặt hơi bất mãn: “Cố Tương, hôm qua cô không phải diễn tốt sao, hôm nay trạng thái sao lại thành như vậy, Thẩm Diệu thích Minh Quận vương, cô phải diễn lưu luyến si mê với hân, cô mới rồi là diễn về mặt gì? Kê thù?”

“Có phải hồi hộp quá hay không?” Kiều Ánh Tinh hỏi ân cần: “Lần đầu tiên diễn với Lương Quý có thể bị đè ép, dù sao cũng là người mới mà.”

Cố Tương nhìn Lương Quý, ánh mắt thâm trầm.

Mới vừa rồi Lương Quý cố ý áp chế diễn xuất của cô, hợp tác tốt là có thể dẫn dắt đối phương vào cùng một bầu không khí, hơn nữa còn thông thạo phối hợp. Vừa rồi Lương Quý ra vẻ cảm giác bị áp bức, nếu quả là một người mới, tuyệt đối sẽ bị diễn xuất của Lương Quý làm sai lệch, quan trọng hơn là không thể phối hợp diễn xuất.

Dĩ nhiên cô không phải vì nguyên nhân này mà diễn xuất thất thường, chỉ là lúc cô đối mặt với Lương Quý vẫn không thể lập tức điều chỉnh xong tình cảm. Giống như lời Ôn Lâm Dự, Lương Quý là kẻ thù chứ không phải người yêu, dù là kỹ thuật diễn cũng không thể che giấu sự thật.

“Nghỉ ngơi một lát rồi diễn lại.” Ôn Lâm Dự hơi thất vọng.

Lương Quý liếc Cổ Tương, xoay người đi với Kiều Ánh Tinh.

Cổ Tương ngồi xuống, Triển Dương d.d.l.q.d.u.m.u.m đưa cô một bình nước, nói: “Đừng hồi hộp.”

“Cám ơn.” Cổ Tương nhận lấy nước.

“Lương Quý có ý áp chế diễn xuất của cô, cô cũng không nên để ảnh hưởng.” Mắt Triển Dương rất đen, lúc nhìn người đặc biệt chăm chú, giống như có thể nhìn thấu đáy lòng người khác. Giọng anh trầm thấp dễ nghe, khuyên bảo nhẹ nhàng: “Có lúc không nhất định phải diễn, nếu như không diễn được thì bộc lộ bản thân mình. Có khi mình đã từng trải qua giai đoạn tình trạng và tâm tình giống như vậy, bắt đầu diễn vậy sẽ thoải mái hơn.” Anh vỗ vỗ vai Cổ Tương: “Có thể trở về nhớ lại.”

Cổ Tương sững sờ, lời nói của Triển Dương như từ một góc độ khác giải quyết vấn đề này. Cô không phải ban đầu đã có tâm trạng y hệt oán phụ, cũng có thời điểm ái mộ người không ít. Tạm thời quên đi vai diễn, thay vào khoảng thời gian ngọt ngào, lưu luyến si mê một người, vậy là không cần hao tổn tâm trí để “diễn” rồi đúng không?

Chỉ cần nhớ lại là được.

“Cần tôi giúp cô dợt thoại một chút không?” Triển Dương hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Diễn lần át

Edit: Um-um

“Bắt đầu bắt đầu!” Ôn Lâm Dự mới thông báo bắt đầu lần nữa, Cổ Tương đã hoàn toàn chuẩn bị xong.

Cảnh trí cũ, phân cảnh cũ.

Minh Quận vương bước vội đến.

Cô gái đang gục trên bàn vui mừng đứng dậy, trong mắt toát lên tình yêu không thể che giấu. Tình yêu đó phát ra từ sâu thẳm trong tim, giống như thê tử thật sự đang đợi chồng phu về muộn, thâm tình đến nỗi nam nhân đối diện không khỏi hơi sùng sốt.

“Lâu rồi vương gia không đánh cờ với cận thân, ván cờ này cận thân nghĩ mãi không ra, Vương gian có thể chỉ dẫn được không?”

“Thẩm Diệu, Bôn Vương không phải đến tìm người đánh cờ.”

“Vương gia? Vậy Vương gia tìm cận thân làm gì?”

Cô gái kiều diễm như hoa, nghiêng đầu hỏi với vẻ nghi hoặc, cho dù là bối rối nhưng trong mắt lại hết sức vui mừng và sùng bái.

Minh Quận vương ngây người, chỉ trong chớp mắt ngẩn ngui, hần phát tay áo lạnh nhạt nói: “Thu Chi đã sinh non!”

Nét vui vẻ trên mặt Thẩm Diệu giảm bớt, ánh mắt lạnh lùng: “Vương gia tìm cận thân để hưng sư vấn tội ư?”

“Người dám nói không phải do người động tay động chân?”

“Không sai, là ta.”

Trong nguyên tác, Thẩm Diệu được miêu tả là một nữ phụ độc ác không có đầu óc, vì vậy mỗi khi có cảnh tranh cãi đều không che giấu những hành vi độc ác của mình, đây cũng xem như đại diện cho câu nói ngực to hơn đầu. Nàng phách lối, nàng cuồng vọng, bất cứ nữ nhân nào ở cạnh Minh Quận vương nàng đều không xem vào mắt. ddlequydon.um-um Minh Quận vương lại là một người lạnh lùng, hai người gặp nhau, người thua thiệt vĩnh viễn là Thẩm Diệu.

“Ta là chánh thê của Vương gia, vương phi danh chính ngôn thuận, xử lý một người thiếp thì có là gì?” Thẩm Diệu cười lạnh: “Huống chi trưởng tử chưa ra đời, thứ tử thứ nữ đã có, nếu chuyện này truyền đi, Vương gia cho là danh tiếng sẽ như thế nào? Còn nữa, uống canh tránh thai còn có hài tử, chẳng lẽ Vương gia thật cho là Chi Lan Uyển là người không có tâm cơ? Chuyện của tiện nhân trên đời này, Vương gia chả lẽ còn chưa từng nghe nói?”

Từng câu từng chữ không hề có thái độ nhận sai chút nào, chuyện hạ được hại thiếp thất để non nói ra không sót chút nào. Vốn định bày ra vẻ “nghiêm trang nói chuyện”, kết quả ngoài dự kiến lại là: “Nàng nói rất có lý, ta không thể phản bác được.” Người trong phim trường, bao gồm cả đạo diễn đều ngán

ra.

Tại sao lại như vậy?

Bởi vì diễn viên thay đổi.

Nếu đây là một diễn viên khác, muốn tạo ra đặc điểm một nhân vật bỗng nhiên có tính gây sự, quả thật có thể tạo được Thẩm Diệu như vậy. Nhưng người diễn vai này là Cố Tương, cô không muốn tạo nên một người toàn thân bị bôi đen, từng lời cô nói, ánh mắt chất vấn, giọng nói bị ai, thế nhưng làm cho người ta có cảm giác hơi cảm động.

Cố Tương biết, mấy năm nữa, ở thể loại phim cung đấu trạch đấu, “Tiểu bạch liên”, “Lục trà biểu”... nhân vật vai phụ phản diện sẽ xuất hiện liên tục. Mà bây giờ bộ “Tề hậu truyện”, nữ chính không phải là tiểu bạch liên sao? Nhưng bây giờ cô là nữ chính.

* Lục trà biểu: chỉ người phụ nữ giả vờ trong sáng, chuyên đi quyến rũ đàn ông của người khác.

Khuynh hướng lưu hành trong tương lai, loại nữ phụ thẳng thắn dứt gân não như Thẩm Diệu phải được thay đổi hình tượng, ngược lại khán giả sẽ hào cảm hơn. Sau đó chỉ cần tăng thêm cho nhân vật một ít điểm sáng, độ thiện cảm sẽ tăng lên ào ào.

Nhân vật Thẩm Diệu này có thể chiếm được hảo cảm của khán giả phải nhờ vào sự đồng tình của phụ nữ. Là một nữ nhân mà nói, nàng sống rất thất bại. Là do hoàng đế ban hôn, cũng không phải nàng bị ép gả. Yêu trượng phu, lại phải tranh đoạt với một đồng nữ nhân, cuối cùng lại vì tình yêu đích thực của phu quân mà rơi vào kết cục thê thảm.

Cố Tương và nhân vật Thẩm Diệu đều có chung một hoàn cảnh.

Giống như Triển Dương từng nói, nếu thật sự không thể diễn, chỉ cần nhớ lại tình huống tương tự là được.

Nếu muốn nhớ lời lúc ngọt ngào với Lương Quý còn có chút khó khăn, nhưng bây giờ nhớ lại lúc phát hiện trong lòng chồng mình có người phụ nữ khác, Cố Tương có thể biểu hiện người vợ giận dữ và chất vấn hoàn toàn thuần thực.

Đây đâu phải diễn? Đây chính là tình huống trước đây.

Chỉ mấy câu nói đơn giản trong kịch bản nhưng dienddanleequyddon Cố Tương diễn khiến cho tâm trạng người xem sục sôi.

“Độc phụ, không thể nói lý!”

“Còn lâu Vương gia mới giải thích hợp lý được. Ta là thê tử của Vương gia, trong phủ từ trên xuống dưới đều biết ta không hề vui vẻ! Tiệp nhân Chi Lan Uyển, dù sao chỉ là một thiếp thất cũng dám ý thể hiếp người. Đừng nói hại nàng sinh non, cho dù đánh nàng chết trước mặt mọi người cũng không ai dám nói một câu không phải! Dù bẩm báo phụ thân hay bẩm báo trước mặt bệ hạ, ta cũng không sai.”

“Người đang uy hiếp ta?” Minh Quận vương nắm chặt quả đấm

Thẩm Diệu cười lạnh: “Ta uy hiếp Vương gia khi nào? Chúng ta là phu thê mà.”

“Cắt.” Ôn Lâm Dự la lên.

Cố Tương lau lau mồ hôi trên trán, khi ngẩng đầu lên lần nữa thì ánh mắt đã rất bình tĩnh.

Triển Dương ở bên cạnh vỗ tay “bốp bốp”, cười cười: “Diễn không tệ.”

“Đúng là không tệ.” Ôn Lâm Dự cũng gật đầu, vừa rồi quay cận cảnh, Cố Tương diễn làm cho người ta cực kỳ kinh ngạc, chỉ cần Cố Tương diễn là có thể dẫn diễn viên nhập vai. Nhưng ông vẫn có chút không hài lòng lại không thể chỉ ra sai ở đâu, sau khi cắt mới nhìn lại vào ống kính, lại phát hiện, hình ảnh làm cho người ta cảm thấy hết sức không tự nhiên đó, người sai không phải Cố Tương.

Hình ảnh trên màn hình rất rõ, Cố Tương diễn rất tự nhiên, hoàn toàn không có dấu vết là đang “diễn”, ngược lại, dưới kỹ thuật diễn tuyệt vời của Cố Tương khiến Lương Quý bị lép vế, ép tới mức không có khả năng đánh trả, nhìn thật kỹ có thể thấy đã phạm vào nhiều sai lầm cơ bản. Về mặt rất cứng nhắc, thậm chí có mấy giây đứng ngẩn người.

Hồng hét!

Ôn Lâm Dự muốn nói Lương Quý mấy câu, lại thấy không thể tưởng tượng được. Lương Quý là một diễn viên có kinh nghiệm phong phú lại bị một người mới diễn lần ấ? Sao lại có thể? Nhưng hình ảnh rành rành ra đó, chả lẽ gặp quý?

Lương Quý đứng yên, lòng bàn tay hơi run run.

Thời điểm diễn với Cố Tương lúc này, bỗng nhiên Cố Tương lộ ra tình cảm, ánh mắt và giọng nói như biến thành người khác. Không thể xác định là đang diễn hay không, giống như đang ép hỏi thật sự. Thậm chí Lương Quý có một ảo giác giống như mình đã làm ra chuyện gì có lỗi với vợ, Cố Tương là người vợ đến bất gian. Dưới cảm xúc mãnh liệt này, căn bản Lương Quý không thể diễn giống như trong kịch bản, hần á khẩu không thể trả lời.

Vì vậy không thể bắt kịp cảm xúc của Cố Tương, diễn xuất cũng không thể nói đến.

Hắn có thể cảm thấy rõ ràng mình bị diễn xuất của Cố Tương mạnh mẽ áp xuống, đương nhiên nhân viên quay phim cũng có thể thấy...um.um Một cảm giác xấu hổ dần dần dâng lên từ trong lòng, Lương Quý không thể ngăn được mình liếc qua Cố Tương.

Hình như Cố Tương thấy ánh mắt của hắn, khẽ mỉm cười gật đầu: “Vừa rồi chỉ là diễn xuất, cảm ơn lần đầu tiên Lương tiên bối chỉ giáo.”

Lần đầu tiên. ... Là Lương Quý chen ép diễn xuất của cô.

Diễn viên cũ chen ép diễn xuất của người mới, chỉ có thể nói do người mới không có kinh nghiệm.

Lần thứ hai, cô chen ép diễn xuất của Lương Quý.

Người mới lấn át vai diễn của diễn viên cũ, đó là gì?

Da mặt của Lương Quý trong nháy mắt nóng lên, đây là Cố Tương đang phản kích!

Chính xác là Cố Tương đang phản kích.

Nếu người này muốn dạy cô phải diễn thế nào, cô sẽ dạy người này làm người thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Bộc phát

Edit: Um-um

Sau buổi quay đó, Cố Tương như cá gặp nước.

Cô vốn là có kỹ thuật diễn, lại cố ý muốn lấn át vai diễn của Lương Quý, khiến diễn xuất của Lương Quý bị sút đầu mẻ trán, ép đến tay chân luống cuống.

Mới đầu mọi người cho là trùng hợp, sau khi Lương Quý sai nhiều lần, mọi người mới phát hiện ra, lúc Lương Quý đối mặt với Cố Tương, căn bản không hề chiếm ưu thế. Giống như hắn chỉ là một vai phụ đề tôn lên nhân vật của Cố Tương.

Sau khi ý thức được vấn đề này, Lương Quý nỗ lực điều chỉnh, nhưng hết NG lần này đến lần khác, hiệu quả không được như ý. Cuối cùng miễn cưỡng cho qua, nhưng chỉ là miễn cưỡng, trong bộ phim này, Cố Tương phát huy tương đối tốt, ngược lại Lương Quý trở thành nhân vật nền.

Văn Tĩnh trung ra vẻ mặt tự hào, đùng đùng Kevin: “Xem Tương Tương nhà tôi đi, diễn siêu hay đúng không?”

Kevin hừ một tiếng, quay đầu không để ý cô ấy. Ngược lại Kiều Ánh Tĩnh nhìn thấy, tức giận tái mặt.

Đội hết tuồng vui, Ôn Lâm Dự hết sức hài lòng với Cố Tương, vỗ vỗ vai Cố Tương: “Tiểu Cố à, tôi thấy cô rất có tương lai.”

Cố Tương cười cảm ơn khách lệ diendd@nleequydd0n_um_um của đạo diễn, thấy Triển Dương và Kevin chuẩn bị kết thúc công việc đi về, đi tới nói với Triển Dương: “Hôm nay cảm ơn anh.”

Câu nói của Triển Dương giúp cô có rất nhiều linh cảm. Thân là diễn viên, nhân phẩm người này thật sự rất khá, ít nhất nếu là diễn viên khác cũng không nhất định sẽ chăm sóc người mới như vậy.

“Không cần.” Triển Dương cười cười, bỗng nhiên nói nhỏ: “Lấn át diễn xuất của hắn chỉ là chuyện nhỏ.”

Cố Tương: “.....”

Sau khi Triển Dương rời đi, Văn Tĩnh bu lại, nói: “Xem ra Triển đại thần không hề kiêu ngạo chút nào, đúng rồi, Tương Tương, diễn xuất mới vừa rồi của em đúng là giỏi, rất giỏi! Chị nghe nhân viên làm việc bên kia cũng khen em không giống người mới chút nào, giống như diễn viên kỳ cựu đã diễn qua mấy bộ phim rồi đấy.”

Cố Tương im lặng liếc mắt, sao cô chỉ có thể diễn qua mấy bộ phim, cô đây là diễn mười năm rồi có biết không!

“Hai ngày tới không quay phim, phát sóng cuối tuần, chị đoán hiệu quả sẽ rất cao.” Văn Tĩnh nói.

Cố Tương cười cười, dĩ nhiên hiệu quả của bộ phim này rất tốt. Nguyên tác cũng nóng hổi, có người hâm mộ sách làm trụ cột, còn tung ra vài tin tức thần bí, thời gian phát sóng cũng không hề báo trước, mấy ngày nay mới thông báo tin Triển Dương làm khách mời ra ngoài, không biết hấp dẫn bao nhiêu ánh mắt.

Về việc có thể dựa vào nhân vật này để nổi danh không? Chờ xem sao.

.....

Tin "Tê hậu truyện" sẽ phát sóng vào biểu chiều thứ tư thứ năm, độc quyền tại Vệ thị, một tuần hai tập được tung ra.

Đoàn làm phim cũng chi số tiền lớn để tuyên truyền, trước có fan mê sách và phim làm tăng độ nóng, sau có Kiều Ánh Tinh và Lương Quý là nam nữ diễn viên trẻ nổi tiếng đóng vai nam nữ chính, trước khi phát sóng lại xuất hiện Triển Dương đóng vai phụ của phụ, trong thoáng chốc, tiếng tăm dâng cao, sốt trước khi chiếu.

Đỗ Vũ là một học sinh lớp 11, lúc buổi tối trong lớp tự học lên dùng di động lướt Weibo, nói với Tiểu Mẫn ngồi cùng bàn: "Còn hai giờ nữa là bắt đầu chiếu rồi, nếu bây giờ mình nói đi đâu chạy về nhà bạn thấy được không?"

"Dĩ nhiên không được." Tiểu Mẫn liếc cô: "Chủ nhiệm lớp vẫn ở bên ngoài nhìn chăm chăm."

"A, thật là hồi hộp. lúc "Tê hậu truyện" còn đang ra sách mình đã mê rồi, bây giờ quay thành phim truyền hình, nếu không hay mình sẽ dẫn đầu xé cả nhà biên kịch!" Đỗ Vũ là một fan sách truyện từ đầu đến chân, fan sách truyện đối với việc phim truyền hình sửa đổi nguyên tác vĩnh viễn luôn có một chút bất bẽ.

Chỉ là Tiểu Mẫn thuộc phe phim truyền hình, cô ấy vừa làm bài thi vừa nói: "Mình mặc kệ, mình là người thích cái đẹp. Nam thần nữ thần Kiều Ánh Tinh và Lương Quý hợp tác không cần quá hoàn hảo, dĩ nhiên quan trọng nhất... Triển Cự Cự!" Nói tới đây cô ấy kích động, tay ôm lấy vẻ mặt si mê của mình: "Không biết anh diễn nhân vật khách mời gì đây? Dù là diễn vai đồ phản mình cũng yêu."

"Đi đi đi, nhanh làm bài thi, thi xong về xem Triển Cự Cự."

Khó khăn đợi đến khi giờ tự học kết thúc, hai người không nói tiếng nào rời khỏi phòng học, không chỉ có hai người ở cửa, trong phòng học, trên hàng hiên, hôm nay các nữ sinh đều có vẻ cực kỳ hăng hái, bước chân về nhà cũng nhanh hơn so với bình thường rất nhiều.

"Nhanh lên! Còn mười phút là bắt đầu phát sóng rồi!"

"Mẹ kiếp! Sao xe buýt vẫn chưa đến?"

"Ngồi xe buýt làm gì, để mình đạp xe chở bạn một đoạn."

"Được được, Vệ thị lần nào cũng phải quảng cáo mười phút nữa, đừng gấp."

Chiều nay, tình bạn của các nữ sinh lần nữa lại tăng cao, chuyện này nói sau.

Đỗ Vũ vội vội vàng vàng ddlequydon.um-um về đến nhà, mẹ Đỗ đang xem TV.

Trên TV vừa mới phát xong bài hát đầu phim, một toà cung điện huy hoàng trang nghiêm xuất hiện trên màn ảnh.

Một tay nắm cổ áo thờ phào nhẹ nhõm, Đỗ Vũ đôi giày, chạy đến ngồi xuống ghế salon trong phòng khách.

"Chạy thực mạng, cuối cùng cũng kịp."

Mẹ Đỗ cũng hiểu ý, nói: "Phim truyền hình chuyển thể của tụi con vừa mới bắt đầu."

Ở nguyên tác câu chuyện được miêu tả theo thứ tự thời gian, vào cung, sóng gió, giới thiệu chung bối cảnh và quan hệ, sau đó đến chi tiết nhỏ của các nhân vật.

Dù gì cũng là thiếu nữ ở thời kỳ trưởng thành, sau khi cảm thấy hài lòng với phim truyền hình chuyển thể sẽ bắt đầu tìm kiếm diễn viên mình yêu thích. Bộ phim này cũng đưa ra chiêu trò như vậy, Triển Dương chính là mối câu trong lòng của mọi thiếu nữ.

"Ồ ồ ồ a a, Triển Cự Cự đi ra!" Đỗ Vũ lập tức kêu lên.

Trong màn hình TV, thị vệ áo đen cao lớn lạnh lùng, vốn dĩ bộ dáng anh khí xinh đẹp lại thêm khí chất tao nhã bất phàm, cứ vậy mà tạo nên một thị vệ tràn đầy hấp dẫn, ánh mắt chỉ chăm chú nhìn người thị vệ này.

"Chỉ là... Đây là ai?" Đỗ Vũ nhướn mày, trên màn hình xuất hiện cô gái dung mạo xinh đẹp, lại rất xa lạ.

"Vóc dáng đẹp thật." Mẹ Đỗ khó được khen ngợi một câu: "Tiểu Vũ, đó là ai vậy?"

"Con cũng không biết nữa." Đỗ Vũ sờ sờ đầu: "Diễn vai Minh Quận vương phi sao?" Vì sao cảm giác khí thế gì đó, có chút *.

Đáng sợ hơn là, trong lúc xem Triển Cự Cự diễn, vậy mà có mấy lần cô không tự chủ nhìn cô gái xa lạ này!

Việc này không hề khoa học, con mắt của cô là não tàn chỉ thấy Triển Cự Cự, các nhân vật khác cũng có thể không thấy.

Nhưng mà... Cô gái này giống như có ma lực, diễn xuất bộ dáng diêm dā, khiến người ta không rời mắt, muốn tiếp tục nhìn cô ấy. di3nd4nl3quyd0n Trong cảnh diễn tương tác với Triển Dương, kỹ thuật diễn tinh xảo của Triển Dương diễn đáng về một thị vệ nên có thì cô gái kia cũng diễn sự cuồng vọng mà chủ tử mới có.

Khi xem tập hai, mọi người lại kinh ngạc phát hiện, vì sao khi Minh Quận vương phi bị phu quân áp bức, tất cả mọi người đều tập trung xem động tác thần thái của Vương phi, hơn thế nữa lại còn cảm thấy “Đúng vậy, đúng vậy, chính là như vậy.” “Nói rất có lý, không còn lời để phản bác.” Theo diễn giải của diễn viên, Minh Quận vương phi gần như một người bình thường, liên tưởng đến gần đây nổi lên các loại tiểu tam phách lối và vợ cả bánh bao, cách làm của Thẩm Diệu khiến người ta cảm thấy cực kỳ hả giận, quả thật là xứng đáng được 32 lượt thích.

*32 lượt thích là một từ được sử dụng trong mạng bắt nguồn từ cuộc thảo luận của Dương Khôn về 32 buổi hòa nhạc, Lý Vũ Xuân nói: Tốt! Tôi sẽ cho bạn một lời khen. Và bởi vì một bài đăng, một Weibo, một ID chỉ có thể là một lời khen ngợi, kể từ đó "32 lời khen ngợi" đã được phổ biến rộng rãi bởi cư dân mạng, trở thành một ngôn ngữ trực tuyến phổ biến. (từ Baidu)

Tập 2 kết thúc vào đoạn Minh Quận vương và Thẩm Diệu tranh cãi quyết liệt, mãi cho đến khi bài nhạc cuối phim vang lên, Đỗ Vũ mới hồi phục tinh thần.

A a a a mới này lúc xem truyền hình, các cảnh trong phim đều chú ý Minh Quận vương phi. Lương Quý thì sao? Dù gì cũng là nam thần, vì sao không liếc mắt đến hán cái nào, cảm giác tồn tại bị chó ăn rồi sao?

Nhưng..... người con gái xa lạ xinh đẹp, có kỹ thuật diễn xuất sắc kia là ai? Là người mới sao? Người nào tốt nghiệp trường điện ảnh, có chút *.

Đỗ Vũ mở điện thoại di động lên, Weibo đã bị việc thảo luận "Tề hậu truyện" vừa mới phát sóng làm ngập lụt.

Trong đó có rất nhiều đề tài, có một đề tài nổi bật # Minh Quận vương phi tuyệt vời #

Cái gì? Độ thiện cảm đã tăng đến mức này sao? Nữ chính đâu? Nam chính đâu? Bị chó ăn rồi sao?

Mọi người đều nhao nhao hỏi: “Diễn vai Minh Quận vương phi là ai vậy? Vì sao ngay cả Baidu cũng tra không ra?”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Nổi tiếng

Edit: Um-um

Cố Tương nổi danh.

Trong một đêm, "Tề hậu truyện" đạt được lượt xem cao nhất, trở thành đề tài nóng bỏng mọi người đều quan tâm.

Hình ảnh tinh xảo, đồng phục chăm chút, đoàn phim không cần bỏ tiền tuyên truyền, cộng thêm bỏ ra số tiền lớn mời diễn viên tài năng. Chỉ một hai tập mà tương đương với việc được giới thiệu trong sách giáo khoa, một con ngựa ô phi nước đại, danh tiếng lần át Tường Lily mới vừa quay lại, lần át Hoàng để chuyên nghiệp Ngụy Khôn tiên sinh, lần át hoa đán làng giải trí Kiều Ánh Tinh, lần át lăng tử bất kham Lương Quý, lần át... danh tiếng Triển Dương vẫn rất nổi, không có lần át.

Tóm lại, diễn viên diễn Minh Quận vương phi lấy tư thế tổng giám đốc bá đạo trực tiếp chiếm hết nội dung Weibo. Đáng sợ là bách khoa Baidu tìm không ra được diễn viên này, cho đến khi một cái Weibo tung ra.

Weibo tên Cố Tương, tung ra hai tấm hình, một tấm phục trang, áo gấm Minh Quận vương phi, trang dung tinh xảo, thiên kiều bá mị, nghiêng người tựa vào giường. Một tay chống cằm, ánh mắt cuồng vọng mà phách lối, nhíu miệng cười yếu ớt quả thật nhìn rất khí phách.

Tấm thứ nhất là gương mặt đơn thuần, không có đôi mắt gấn mi giả xinh đẹp, vẫn môi hồng răng trắng như cũ, trong nháy mắt giống như học sinh trung học mười sáu tuổi, tóc đen buộc thành đuôi ngựa, mặc quần áo thể thao rộng rãi nhìn ống kính, cười rạng rỡ như ánh mặt trời.

Còn tự kèm một câu: Kèm nén nói chuyện, lẳng lặng xem cung đấu [mỉm cười].

Vốn weibo này fan hâm mộ cũng ít, cũng không có người chia sẻ, mãi đến khi phòng truyền thông Hoa Sâm chia sẻ.

Sau đó Tưởng Lily chia sẻ Weibo này, cũng nói: “Đến vào lòng bồn cung.”

Fan hâm mộ Tưởng Lily không ít, mới đầu còn tưởng Tưởng Lily thu hậu cung, sau nhìn lại, mẹ nó không phải đây là Minh Quân vương phi kinh diễm người xem hôm qua đây sao? Vào trang ảnh gốc vừa thấy, liền nổi sùng, sinh hoạt thể nào dịu dàng thanh thuần như vậy, không giống với phim truyền hình. Thật ngạc nhiên, đây không phải là diễn viên tuyến 18 trước đó tranh đoạt với Trần Hi sao?

Diễn viên nhỏ tuyến 18 hiện nay kỹ thuật diễn cũng * như vậy rồi à?

Sau đó Triển Dương cũng chia sẻ weibo này: “Được nương nương, không thành vấn đề nương nương [dog]”

Weibo bùng nổ.

Triển Cự Cự chia sẻ weibo của một diễn viên nhỏ tuyến 18, hơn nữa trong tiêu đề lại mang theo một chút thân mật, trong thân mật lại có chút hồn nhiên, trong hồn nhiên lại mang theo chút trêu đùa. Ddlqd.umum Chuyện gì đã xảy ra? Đây là người anh quen sao?

Không có đạo lý!

Nếu như nói Tưởng Lily đăng chỉ cho weibo của Cố Tương một số người theo dõi, cộng thêm Triển Dương, mỗi phút đồng hồ liền tăng lên một trăm ngàn người.

Weibo của Triển Dương đã có hơn nửa năm, bình thường trừ tuyên truyền điện ảnh đều không đăng weibo, quan hệ hợp tác với diễn viên không ít, chưa từng tương tác với người nào, lần này thế nhưng lại chia sẻ một weibo của diễn viên nhỏ không có danh tiếng gì, đây là chuyện gì?

Mặc kệ thế nào, Triển Dương có ý đăng giúp cho Cố Tương bớt đi không ít tiền thuê thủy quân. Thứ nhất bởi vì kỹ thuật diễn Cố Tương đúng là xuất sắc, thứ hai dung mạo của cô rất đẹp.

Giá trị nhan sắc trong ngành giải trí đúng là tài liệu hỗ trợ tốt nhất, có kỹ thuật diễn lại có nhan sắc, nếu như tính tình tốt, không có giấu giếm bí mật xấu nào, nếu còn không nổi tiếng thì thiên lý không tha.

Chỉ hai ngày ngắn ngủi, fan trên weibo Cố Tương lên đến triệu người.

Khi Văn Tĩnh đưa tư liệu cho Cố Tương, Cố Tương vẫn còn lướt weibo, nói: “Tương Tương, làm sao bây giờ, em sắp nổi tiếng, chúng ta có nên luyện tập việc phát biểu cảm nghĩ lúc cảm nhận thưởng đoạt giải hay không?”

Cố Tương: “.....”

Cô giờ đi động lên: “Tiền thanh toán quan hệ xã hội sao?”

Thời đại hiện nay, mỗi người mới muốn nổi tiếng đều cần cơ hội. Nếu như không muốn lãng phí nhiều thời gian, thủy quân là một sự hỗ trợ không hề.

Kiếp trước khi Cố Tương là ảnh hậu, nhìn thấy nhiều người chìm nổi trong làng giải trí, cũng biết thủ đoạn của thủy quân, chưa bao giờ nghĩ đến sẽ có một ngày chính mình sẽ dùng thủ đoạn như vậy. Cô càng không nghĩ đến, một giọt nước nhỏ xuống lại gây nên phản ứng tốt như vậy.

Cho nên nói, khán giả cũng rất tinh mắt, thủy quân cũng chỉ là lời dẫn làm cho mọi người chú ý, sau đó phải dựa vào tác phẩm nói chuyện. di3nd4nl3quyd0n Cũng may tác phẩm của cô không tệ, người xem cũng không mù quáng. Điều cô không nghĩ tới nhất là, Triển Dương vậy mà lại chia sẻ weibo kia.

Weibo Triển Dương có số lượng lớn, nếu như đổi thành số lượng marketing, chia sẻ weibo này phải tốn ước chừng một triệu. Cứ cố tình đăng như vậy, Cố Tương vừa nghĩ đến thiếu Triển Dương mấy triệu nhân tình, cả người không thoải mái.

“Triển đại nhân thật đúng là quá tốt.” Văn Tĩnh không mở bình thì ai biết được trong bình có gì: “Tương Tương, đây chính là lần đầu tiên anh ấy tương tác với người khác đây. Anh ấy không phải muốn dùng tình yêu lãng xê em chứ? Nhưng anh ấy nổi tiếng như vậy cũng không cần thiết tuyên truyền. Chúng ta đúng là chiếm được lời rồi.”

Ý của câu này là cô có thể nhặt được cơ hội lãng xê miễn phí sao?

Cố Tương cười cười, ánh mắt nhìn vào điện thoại di động.

Thảo luận về “Tề hậu truyện” bay đầy trời trong weibo, tag #ThẩmDiệu không ít, phân tích nhân vật tiếp theo chỉ sau một hai tập phim, đủ loại phân tích xuất hiện.

Có một phân tích gọi là phân tích các vai diễn của diễn viên.

Đại ý là một hai tập đầu là giới thiệu bối cảnh và nhân vật, nhưng cũng chỉ có nhân vật phản diện trong nguyên tác là Thẩm Diệu xuất sắc, tại sao? Sau đó phân tích từ nhiều góc độ Thẩm Diệu là người tính toán thỉch thỉch, đại ý chính là trong nguyên tác miêu tả Thẩm Diệu độc ác và ngốc nghếch rất nhiều nhưng chưa nói đến tình cảnh bản thân và khổ sở của nhân vật. Trong kịch bản truyền hình, vì biên kịch soạn lại nội dung, nhân vật đa chiều rồi, mà diễn viên diễn xuất làm cho người ta thấy được đây là nhân vật sâu sắc bị bỏ lơ.

Sau đó lần nữa khen ngợi Cố Tương kỹ thuật diễn xuất sắc không giống như người mới vân vân.

Lời nói thay đổi, phê phán trong kịch bản phải nâng nam nữ diễn viên chính, nhất là nam chính, trong lúc diễn xuất với Cố Tương, hoàn thành trở thành vật trang trí. Đừng nói là siêu sao Triền Dương, chỉ là một nghệ sĩ không có danh tiếng đều có thể ép hấn đến không thể ngẩng đầu. Phải chăng kỹ thuật diễn của Lương Quý đã bị thui chột, linh khí ban đầu đã mất?

Sự phân tích này đăng lên bỗng chốc trở nên nóng sốt trên mạng. Người hâm mộ Lương Quý và Kiều Ánh Tinh bắt đầu chuyển qua bên kia, nhiệt độ đề tài ngày càng dâng cao.

Sau đó có người nói đến cuộc sống của Cố Tương, nói Cố Tương diễn Minh Quân vương phi kiêu diễm mỹ lệ, gương mặt cũng thanh nhã động lòng người, nếu như Cố Tương diễn nhân vật Thanh Hoan có phải tốt hơn so với Kiều Ánh Tinh không?

Cứ như vậy, theo "Tề hậu truyện" phần một hai tập phát sóng, trên web xôn xao, đề tài nóng hổi lại là Cố Tương. Hơn nữa hình tượng đều rất tích cực, lqđ.d.i.e.n.d.a.n vì sao? Bởi vì Triền Cự Cự chia sẻ weibo của cô, cô gái này chắc chắn là một người tốt. Hơn nữa kỹ thuật diễn xuất chúng, thấy được cô rất xuất sắc.

Vì vậy, Cố Tương có nhóm fan nào tàn đầu tiên.

Thấy tin tức này không chỉ có một mình Cố Tương.

Khớp xương tay Kiều Ánh Tinh nắm con chuột trắng bệch, trong ánh mắt tràn đầy đổ kỵ. Cô ta bực bội nắm tóc, nhấn nút trên máy tính, bấm một số điện thoại.

“Lương Quý, rốt cuộc Cố Tương này có lai lịch ra sao?”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Cảnh bắt kẻ ngoại tình

Edit: Um-um

Hiệu quả phát sóng "Tề hậu truyện" rất tốt.

Tỷ lệ tìm kiếm trên web đứng thứ nhất, lượng đề tài trên Weibo cũng siêu cao. Đồng thời với việc phát sóng "Tề hậu truyện", một nhóm người cũng mau chóng nổi tiếng. Kiều Ánh Tinh và Lương Quý có hào quang nhân vật chính trong phim nên toả sáng lấp lánh. Ngay Khôn nắm giữ vai Hoàng đế nên danh tiếng cũng có chừng mực. Bộ phim này đánh dấu việc Tường Lily quay lại màn ảnh nên giúp cho cô kiểm lại không ít mối quan hệ, bỏ đi bè ngoài quyền rũ trở thành nhân vật hoàng hậu mạnh mẽ ung dung khiến khán giả cảm thấy mới mẻ. Không ít người diễn viên diễn phi tần ở tuyến hai tuyến ba cũng được thổi lên trở thành ngôi sao.

Nhưng những người này không sánh nổi tốc độ Cố Tương nổi tiếng.

Giống như chỉ trong một đêm, cái tên Cố Tương ai ai cũng biết. Người nổi tiếng sẽ chịu nhiều tai tiếng, bất kỳ một nghệ sĩ nào trong giai đoạn trưởng thành đều không thể tránh bị nghi ngờ, vì thế kèm theo việc Cố Tương đột nhiên nổi tiếng, nhiều người cũng đào bới “lịch sử đen tối” của cô.

Đứng mũi chịu sào trong việc tranh cãi với Trần Lôi và Trần Hỉ, còn tranh đoạt tài nguyên với người mới cùng kỳ trong công ty, thậm chí còn bới ra được cô nhờ và Đường Duệ, có người còn suy đoán quan hệ giữa cô và Triền Dương. Đỉnh điểm bỗng nhiên xuất hiện vài chủ đề nóng bỏng, tựa đề đều là: “Tin đồn về một vị diễn viên mới đang nổi tiếng gần đây trong một bộ phim lịch sử.” Sau đó lấy danh nghĩa là một nhà báo kỳ cựu tung ra một đồng suy luận bí mật về Cố Tương.

Văn Tĩnh tức giận vỗ bàn mắng to: “Thật không chuyên nghiệp, phải gọi đội thủy quân (1). Năm xu phải không(2)? Nói cái gì mà tốt nghiệp trung học, rõ ràng chẳng những tốt nghiệp đại học chính quy mà còn là ngành tài chính chuyên nghiệp được không?”

(1)Thủy quân: một nhóm người được thuê để tạo dư luận trên mạng bằng cách bình luận theo yêu cầu của chủ đầu tư.

(2) Năm xu: giá bắt đầu mỗi bài của thủy quân có thể là năm xu, nên còn được gọi là Đảng Năm Xu.

(Nguồn: Baidu)

“Chỉ cần gì quan tâm nhiều vậy?” Cố Tương vừa sửa móng tay vừa lười biếng đáp: “Những chuyện này chưa cần phải sử dụng thủy quân, cứ để cho họ suy đoán, càng đoán mình càng nổi tiếng.”

“Đừng nói chuyện giống như em là diễn viên thâm niên có được không? Làng giải trí rất phức tạp đó.” Vú em Văn Tĩnh tận tình chỉ dạy người mới ngày

thơ, không biết trong lòng Cố Tương im lặng cười cợt, tất nhiên cô là diễn viên lão làng! Đồi trước cô từng lên voi xuống chó, chuyện gì không hiểu? Quan họ khúc khuỷu trong làng giải trí chả lẽ cô còn không biết?

Những đồn đại ác ý vừa nhìn là thấy trăm ngàn kẻ hờ, sao có thể gọi là bí mật được. Bây giờ dân mạng cũng không ngu ngốc, sẽ không dễ dàng bị thủy quân ảnh hưởng, bí mật thật sự vừa xuất hiện chắc chắn sẽ không cho cơ hội người ta kịp thờ dốt, giống như “hình khiêu dâm” đồi trước của cô và một vị đạo diễn.

Văn Tĩnh thấy Cố Tương không trả lời, quay đầu lại nhìn, thấy vẻ mặt Cố Tương nghiêm túc, không biết đang nghĩ gì mà sắc mặt tái nhợt liền quan tâm: “Tương Tương, em ổn chứ?”

“Em không sao.” Cố Tương phục hồi tinh thần, Văn Tĩnh chỉ chỉ vào tập giấy: “Nếu bây giờ em không ổn thoai, chút nữa đến phim trường có thể không có thời gian. Cảnh hôm nay rất nặng.”

“Tê hậu truyện” đã phát sóng được hơn hai mươi tập, phim cũng đã quay được ba tháng. Ba tháng này, phần diễn của Cố Tương không phải là quá nặng, dù là nữ phụ nhưng câu chuyện vẫn đang diễn biến theo hướng Minh Quận vương và Chu Thanh Hoan lên lút, cuối cùng sự tồn tại của nam nữ chính đã được thể hiện qua nhiều phân cảnh chồng chất, kỹ năng diễn xuất cũng được phát huy, thêm người biết đến, có nhiều quan hệ. Mà mỗi lần Thẩm Diệu lên sân đều khiến khán giả thêm ấn tượng sâu sắc về “Tôi là nữ nhân vật phản diện thiếu não đây.”

Hai mươi tập đầu diễn đoạn yêu đương cấm kỵ của nữ chủ ngọt ngào ngây thơ và vương gia bá đạo, giữa có mười mấy tập nguyên phối Vương gia phá hiện đoạn tình cảm này, nguyên phối dùng mọi thủ đoạn ác độc giết hại nữ chính không được, hoá ra lại trở thành chính bản thân tìm đường bị NTR(3) đến chết. Từ tập 40 đến 60 sau khi nguyên phối chết, Hoàng đế dùng các loại dò xét phát hiện sự thật, cực kỳ phẫn nộ giết chết thân huynh. Cuối cùng tập 60 đến 100, với những âm mưu đen tối trong cung đấu, nữ chính trở thành người chiến thắng.

(3) NTR: là một thể loại truyện manga hoặc phim anime nói về người phụ nữ của nhân vật chính bị những nhân vật khác chiếm đoạt.

Vai diễn Cố Tương đến tập 40 là kết thúc, trước tiên là xuất hiện thoáng qua, thăm hỏi sức khoẻ của Minh Quận vương để tỏ rõ mặc dù ngu ngốc ác độc nhưng vẫn là một thể tử tốt, đoạn hay chân chính là 15 tập, từ tập 25 đến tập 40.

15 tập này có gì? Nữ chính diễn vai ngây thơ dịu dàng đấu với nữ nhân vật phản diện thiếu não, chịu tất cả hành hạ, thần kỳ là lần nào cũng được cứu đồng thời khắc sâu thêm mâu thuẫn giữa hai vợ chồng Vương gia.

Cố Tương cảm thấy kịch bản này tâm lý rất méo mó, đồi trước không cảm thấy, đồi này vừa nhìn, mẹ nó còn không phải là chuyện xưa bạch liên hoa tiểu tam phá hư gia đình còn chính vợ cả sao?

Nhưng dù trong lòng châm chọc thế nào, nên diễn vẫn phải diễn, nhất là tuồng vui hôm nay.

Tập 25 bắt đầu, sau khi Thẩm Diệu bắt đầu cảm thấy hoài nghi, phát huy chỉ số thông minh, vui mừng phát hiện chân tướng người Minh Quận vương ngưỡng mộ thì ra là Chu Thanh Hoan, nóng giận bắt đầu đối phó với Chu Thanh Hoan.

Đến phim trường, các diễn viên đều chào hỏi Cố Tương. Trong vòng giải trí, vĩnh viễn không nên coi thường người khác, bởi vì bạn vĩnh viễn không biết, một giây tiếp theo người ấy có nổi danh không. D(d)l(q(d(um(um Hiện tại Cố Tương nghiêm nhiên nổi tiếng, tuy chỉ là vai phụ nhưng nằm ở trọng tâm câu chuyện, có quan hệ với Triển Dương, diễn xuất không tệ, tương lai xác thực có thể phát triển hơn nữa. Cho dù trong lòng nghĩ gì, ngoài mặt những diễn viên này cũng hết sức thân thiện với Cố Tương.

“Tiểu Cố, cô nên đi hoá trang trước đi.” Ôn Lâm Dự đối với Cố Tương hết sức dịu dàng, diễn viên mới này không gây sự, kỹ thuật diễn tốt lại hiểu chuyện. Lúc truyền thông đến thăm, nhận phỏng vấn cũng biết chuyện gì nên nói, chuyện gì không nên nói, so với diễn viên gạo cội còn làm cho người ta yên tâm hơn. Trong lòng Ôn Lâm Dự rất hài lòng.

Cố Tương gật đầu, chờ đến phòng hoá trang, phát hiện Kiều Ánh Tinh cũng ở đó, đã hoá trang được hơn phân nửa. Cô ta nhìn thấy cô liền cười nói: “Đội lắt nhể chúng ta diễn với nhau, Tương Tương phải nỗ lực nhé tay nha.”

“Sao thế được?” Cố Tương mỉm cười: “Chị Kiều diễn xuất tốt như vậy, không hề mất vai diễn của em là hay rồi.”

Từ khi bắt đầu phát sóng đến nay, cô và Kiều Ánh Tinh chưa đối diễn với nhau bao giờ, hôm nay là trận đầu tiên.

Sau khi Kiều Ánh Tinh hoá trang xong, ra ngoài tập thoại với Lương Quý.

Tuồng vui này là vợ chồng Minh Quận vương vào cung tham gia dạ yến với Hoàng đế, lúc này Chu Thanh Hoan mới bị Hoàng đế lâm hạnh. Đại hoàng đế còn cảm thấy “Tiểu Hoa là cô gái đơn thuần nhất mà trẫm từng gặp.” “Trên đời này vẫn còn nữ nhân không biết trẫm là Đại hoàng đế.” “Nữ nhân thành công gọi lên hứng thú của trẫm” “Ngồi lên chính mình đi chuyện.” Mọi việc từ từ như thế, Chu Thanh Hoan mới thăng cấp thành Chiêu dung.

Sau đó... sau khi dạ yến kết thúc, Thanh Hoan muội tử không kèm chế được tâm tình kích động gặp mặt Minh Quận vương, chuyện này ngược đãi đến chó độc thân là một tiểu cung nữ vô danh, chó độc thân cũng là chó, bị hành hạ sẽ tức giận, tiểu cung nữ mặt báo với Minh Quận vương phi, Minh Quận vương theo dõi phát hiện đôi tra nam tiện nữ này.

Bỏ qua việc vì sao Minh Quận vương và Chu Thanh Hoan ở trong cung lên lút gặp nhau không bị hoàng đế phát hiện, bỏ qua việc tại sao cố tình bị tiểu cung nữ phát hiện, bỏ qua tại sao tiểu cung nữ là chó độc thân, cũng bỏ qua việc tại sao tiểu cung nữ cố tình có thể tìm tới Minh Quận vương phi, tất cả đều là hào quang của nhân vật chính. Một tập này là đất diễn khó có được của nữ nhân vật phản diện, chủ yếu bày ra vẻ giận dữ của nữ nhân vật phản

diện, hùng hực lửa giận bất kể thông dâm

Nhưng tập này không phải diễn theo kiểu bình thường, bởi vì nữ nhân vật phản diện một người đầu hai người, hơn nữa bộ phim này đặt ra là: “Trừ nữ chính ra, tất cả đều là khác máu tanh lòng”, muốn khen ngợi nam nữ chính là tình yêu thật sự, nữ nhân vật phản diện là một nhân vật phản diện! Nhân vật Thẩm Diệu này chính là đến thọc gậy bánh xe chỗ người ta yêu đương, trông rất đáng ghét.

Người trong phim trường vây quanh một vòng, diendd@nleequydd0n_um_um tất cả diễn viên lớn nhỏ đều tới. Hôm nay Triển Dương cũng xuất hiện nhưng chỉ đứng ở phía sau. Đường Duệ cũng đến một chuyến.

Tất cả mọi người đều muốn xem cảnh Cố Tương và Kiều Ánh Tinh diễn đấu nhau, cảnh diễn chen ép này trong phim hết sức đặc sắc, hết sức câu huyết.

Kiều Ánh Tinh tập thoại với Lương Quý, bỗng nói nhỏ: “Trận đầu diễn đấu, không thể để vai phụ áp đảo.” Cô ta nhìn Lương Quý: “Anh và em ăn ý, dư sức áp chế cô ta.”

Lương Quý hơi giật mình, sau đó gật đầu: “Không thành vấn đề.”

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Tranh diễn

Edit: Um-um

Chờ đến khi Cố Tương hoá trang xong thì Lương Quý và Kiều Ánh Tinh cũng đã tập thoại được hai lần.

Nhắc đến cũng lạ, nhân vật Chu Thanh Hoan này, theo tiến độ kịch bản, vì chứng tỏ thân phận và tính cách nữ chính biến hoá, ngoại hình đến giai đoạn này đã là vô cùng xinh đẹp điểm lẹ. Có lẽ theo định luật ngược chỗ nên phải trang điểm nhấn mạnh tình yêu đẹp đẽ của phụ nữ. Nhưng không hiểu vì sao, mỗi lần sau khi hoá trang xong, nếu không đứng gần Cố Tương thì thôi, lỡ đứng kế Cố Tương thì dù trước đó có thể xem là một mỹ nhân cũng sẽ trở nên lồi thối như một nha hoàn.

Đặc biệt là khi bắt đầu tập 25, tình cảm Thẩm Diệu thất bại, hình ảnh bắt đầu tiêu tụy tái nhợt, sắc vóc Cố Tương vốn xinh đẹp tinh xảo, càng mọc mọc lại càng thêm kiều diễm. Kết quả hai người tạo thành một loại hình ảnh kỳ quái, Cố Tương trang điểm trang nhã nhưng xinh đẹp, Kiều Ánh Tinh trang điểm trau chuốt nhưng nhạt nhẽo.

Ôn Lâm Dự hỏi Cố Tương: “Chuẩn bị xong chưa?”

Cố Tương cũng không đọc lại lời thoại. Rất kỳ lạ, bộ phim này từ lúc bắt đầu đến nay, bất kể lời thoại nhiều hay ít, Cố Tương cũng chưa bao giờ quên thoại. Xem như diễn viên mới có tâm lý vững vàng, nhưng loại lời thoại này ít nhiều gì cũng sẽ có lúc quên, ấy mà Cố Tương chưa quên lần nào. Người khác suy đoán sau khi về nhà ngày ngày cô học kịch bản, chỉ có bản thân cô biết, đời trước diễn 80 chương trình thì đã có 50 chương trình đợi sẵn, nghĩ hệ đang diễn cho xong thì đã có lịch diễn của nghi đồng, sáng sớm đang diễn thì lịch chiều đã chuẩn bị sẵn, là một người có thể nhìn là thuộc như cháo, sao có thể quên thoại được?

Cô gật đầu: “Đã sẵn sàng.”

Mọi bộ phận đã chuẩn bị ổn thoả, tất cả ok, Ôn Lâm Dự làm một động tác tay.

Ban đêm trong bụi rậm u ám ở rừng cây, ánh trăng soi sáng cả mặt đất, soi bóng hai người thành một đôi.

Chàng có tình, thiếp có ý, chỉ hận gặp nhau không đúng lúc. Bất kỳ một bộ tiểu thuyết nào chỉ cần mang tên “Người tình của tôi là chị dâu”, “Người đàn ông trong lòng tôi là em chồng” phần lớn đều không có kết cục tốt đẹp. Đừng nói là nữ nhân Đại hoàng đế đang cung chiều, cho dù đã biếm lãnh cung, chỉ cần chưa chết thì vẫn là người của Đại hoàng đế.

Bên kia, tiểu cung nữ chính nghĩa cầm một ngọn đèn lồng trong tay, chạy chậm mở đường cho Minh Quận vương phi. Bước chân hơi nhún nhảy, vẻ mặt vui sướng biểu hiện quyết tâm phá hoại tình cảm đôi uyên ương của nàng ta.

Hai tay Thẩm Diệu xách váy áo, chân bước dòn dập đi theo sau lưng tiểu cung nữ. Cảnh tượng mỹ nữ gấp gấp nhưng vẫn không mất đi dáng vẻ ưu nhã. Lqđ.d.i.e.n.d.a.n Dù sao cũng là khuê nữ xuất thân từ gia đình giàu có, tính tình có ương ngạnh liêu lĩnh thể nào thì những lễ nghi tốt đẹp mà nàng đã được nuôi dạy từ nhỏ cũng khiến nàng có biểu hiện hơi khác biệt.

Triển Dương nhú mày.

Cố Tương vẫn diễn xuất tính cách nhân vật này có chút lơ đãng, bề ngoài của cô, khí chất của cô, động tác và tư thái của cô đã ngăn chặn ác cảm của

khán giả đối với sự hung hăng của nhân vật này. Cho dù là nhân vật phản diện nhưng cũng là nhân vật phản diện ưu nhã xinh đẹp, khác biệt rất lớn với hình tượng một người đàn bà ghen tuông chanh chua và đáng thương. Bản thân người trước không hề toả sáng, người sau chỉ là vận số hơi kém một chút mà thôi.

Tiểu cung nữ dừng lại sau rừng cây, e dè nhìn Thẩm Diệu, trong mắt như cỏ vữ: “Đi đi, đi đánh chết đôi cẩu nam nữ không biết xấu hổ ấy đi.”

Rừng cây cách bóng người dưới tàng cây không đến mười mét, kể cả phản khoa học đến thế nào, hai người cũng không phát hiện sau rừng cây có nhiều người.

Ống kính quay đến sau lưng Thẩm Diệu, có thể thấy được Thẩm Diệu khẽ nhưn cổ, biến thành một tư thế thám thính, hình như nóng lòng muốn nghe rõ họ đang nói gì.

Mây đen dần che lấp ánh trăng.

Đôi bóng người dưới tàng cây có lẽ tình cảm đã dâng cao không còn phân rõ là ai với ai, đôi tay nam nhân ôm nữ nhân vào lòng, nhẹ nhàng đọc mấy câu thơ. Đàn ông dễ dàng phụ nữ thường có hai loại hành động, quẹt thẻ và thẻ thoát. Đạo này lời thẻ mười cân một xu cũng chề đất, Minh Quận vương là thành phần trí thức, thành phần trí thức ra về nhỡ nhẽ lấy thơ đưa tình. Minh Quận vương tỏ rõ dù núi Himalaya không còn, trời có sụp xuống thì ta cũng không muốn rời xa nàng, Chu Thanh Hoan đáp dù tuyết rơi mùa hè hay sét đánh mùa đông ta cũng không thay lòng đổi dạ với chàng.

Sau khi ôm ôm ấp ấp phát thệ, hai người bắt đầu hôn môi.

Vì là bộ phim lịch sử cổ trang hoành tráng, hiện tại lqđ.d.i.e.n.d.@.n Cục Điện Ảnh xét duyệt rất nghiêm khắc, sau khi xây dựng đất nước động vật không thể thành tinh, đóng cảnh hôn không thể quá nhiều. Toàn bộ phim trừ Chu Thanh Hoan và Đại hoàng đế có vài cảnh mờ ảo ra, nam nữ chính đều là dạng tình yêu Plato(1), cảnh này tuy diễn ra hơi trễ nhưng cũng là một trong số ít cảnh hấp dẫn trong phim của nam nữ chính, không, phải nói là cảnh nóng mới đúng.

(1) Tình yêu Plato: một kiểu tình yêu trong sáng, thuần khiết, chỉ có những mối liên hệ tinh thần và hoàn toàn không có quan hệ tình dục, đừng chạm xác thịt. (Nguồn Google)

Minh Quận vương đến gần Chu Thanh Hoan, ôm Chu Thanh Hoan vào lòng, hôn nàng.

Ôn Lâm Dự sừng sốt.

Cảnh này có đặc tả, vì duy mỹ động lòng người còn phải dùng hiệu ứng xoay tròn. Trong màn ảnh, Minh Quận vương và Chu Thanh Hoan hôn đến quên trời đất, tất nhiên là vì biểu đạt tình cảm nhưng bọn họ lại hôn đặc biệt nóng bỏng, trong một bộ phim thuần khiết thế này thì hình ảnh đó cũng đủ bốc lửa.

Lương Quý và Kiều Ánh Tinh đã ra nghề nhiều năm, diễn không ít cảnh hôn nhau nhưng không có bộ nào nóng bỏng như bộ này, thậm chí còn giống như tình nhân thật sự. Đạo diễn Ôn Lâm Dự trước nay đều gặp qua không ít cảnh tượng nhưng vẫn không nhịn nổi mà nuốt nước miếng.

Mẹ nó, hai người thế nào lại bùng nổ rồi? Hôn đến... Đây là đang khoe khoang hả?

Bỗng nhiên mặt ông tỏ vẻ hưng phấn, Ôn Lâm Dự là một thương nhân, thương nhân luôn muốn nắm được cơ hội buôn bán. Cảnh diễn này của Lương Quý và Kiều Ánh Tinh có thể làm thành chiêu trò, tập này tỷ lệ người xem TV mà không tăng vọt thì đúng là chó chết! Quan tâm khi gió gì đến nhẹ nhàng hay nóng bỏng, càng * càng tốt! Nghĩ như vậy, Ôn Lâm Dự kéo dài phần đặc tả ống kính của nụ hôn này.

Triển Dương nhú nhú mày.

Bất kể trong một bộ phim nào đều có một điểm trọng tâm vượt trội. Trọng tâm của cảnh này tất nhiên có cảnh hôn, nhưng quan trọng nhất là tình tiết tạo nên bước ngoặt xung đột to lớn về sau. Bây giờ Lương Quý và Kiều Ánh Tinh làm như vậy, nhiều đặc tả nhưng tất nhiên đã làm sai lệch trọng tâm của cảnh diễn.

Nói dễ nghe là diễn động tình không thể quá nhiều, diendd@nleequydd0n_um_um nói chính xác là có ý giọng khách lẫn giọng chủ, giành ống kính. Hai diễn viên lâu năm sao có thể phạm vào sai lầm cơ bản thế này, không cần nghĩ cũng biết là nhắm vào Cổ Tương.

Ánh mắt Triển Dương chăm chú nhìn màn ảnh, sau khúc đặc tả khá dài, cuối cùng hình như Ôn Lâm Dự nhớ đến bộ phim này có một tình tiết xung đột, ống kính quay lên người Thẩm Diệu phía sau rừng cây.

Trong bụi cây, nữ nhân trơ trọi hơi ngời, hai tay nắm cây khô, móng tay dùng sức bầu chặt vỏ cây, khớp xương hơi trắng bệch. Nhìn kỹ, hình như cơ thể lão đạo muốn ngã.

Nhìn phía trên, mặt tái nhợt.

Trong tròng mắt chứa một tầng lệ nhưng không rơi xuống, đôi môi khẽ run, ánh mắt trừng to. Về mặt đó, nói thế nào nhỉ, thật sự là khổ sở đến tận cùng, tức giận đến tận cùng, bi ai đến tận cùng, oán hận cũng đến tận cùng.

Nhiều năm sau đó, Ôn Lâm Dự nhớ đến cảnh này cũng không khỏi thất thần.

Ông chưa bao giờ gặp qua một diễn viên có cảm xúc phức tạp giãu giũa trong ánh mắt như vậy, giống như không phải là diễn mà là bộ phim phóng sự thực tế. Qua ống kính, qua các kỹ thuật công nghệ bên ngoài, vậy mà ông vẫn bị cảm động bởi cảm giác bị phản ánh, giống như chính mình bị phản bội, trong một buổi sáng phát hiện tình yêu và niềm tin nhiều năm bị ruồng rẫy, trong lòng tuyệt vọng vì hiểu cả đời này cũng không đạt được người đó.

Đây là loại cảm giác gì?

Trong màn ảnh, gương mặt ấy bùng nổ đóa hoa trong màn đêm, khổ sở nhanh chóng biến thành chất dinh dưỡng, ánh mắt tràn đầy điên cuồng đến cực hạn, đẹp đến nổi trong đêm tối cũng phát ra ánh sáng kiêu diễm.

Chính Ôn Lâm Dự cũng không biết ống kính mình dừng ở gương mặt của Cố Tương bao lâu, giống như một giấc mộng dài, um um cho đến khi cảnh này quay xong, người kế bên nhắc nhở, Ôn Lâm Dự thấy mắt kiếng hơi mờ, lấy mắt kiếng xuống nhìn mới phát hiện trông kiếng có hơi sương.

Triển Dương cười, Cố Tương sửa lại tóc, nhanh nhẹn bước ra từ bụi cây.

Cô cũng không liếc nhìn hai người dưới tàng cây cái nào.

Hôn đến như vậy, Kiều Ánh Tinh và Lương Quý đúng là càng già càng không nên nét, họ tưởng là đang đóng phim AV trong rừng cây ở hoàng cung sao?

Trong giới nghệ sĩ, tất nhiên phải dùng thực lực nói chuyện. Thấp kém như vậy, không bằng đổi qua nghề đóng phim cấp 3 cho rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Đánh

Edit: Um-um

Triển Dương lên tiếng khen ngợi Cố Tương.

Đầu tiên Cố Tương sững sờ, sau đó phản ứng kịp. Với tư cách của Triển Dương, không thể nào không nhìn ra được dòng nước ngầm mới vừa rồi, đoán chừng Triển Cự Cự cũng cảm thấy loại thủ đoạn này thật sự không lên được mặt bàn.

Vốn Cố Tương cảm giác đời trước của mình là một chuyện cười, chưa bao giờ hiểu được Lương Quý đang suy nghĩ gì, hiện tại lại càng không muốn hiểu. Dù gì cũng là người từng nhận các giải thưởng lớn về diễn xuất, sao lại nghĩ đến việc dùng da thịt biểu diễn để giành vị trí như thế? Cũng không phải là người non nớt mới vào nghề, dù là người non nớt còn phải làm bộ dè dặt một chút đây.

“Trời ạ, Tương Tương thật là xuất sắc.” Tường Lily bước đến, vừa sợ làm lem phần trang điểm nên cầm khăn giấy chùi nước mắt, vừa nói: “Chị khóc luôn, má ơi, vốn đúng là ngược, nhưng vừa mới nghĩ đến BE (1) là cả người chị khó chịu. Quý xin biên kịch đôi kết cục!”

(1)BE: từ viết tắt của Bad Ending. Có nghĩa là kết thúc tồi tệ, rất bi thương, buồn đau.

Cố Tương: “.....”

Lúc này Kiều Ánh Tinh và Lương Quý cũng bước đến. Ôn Lâm Dự còn chìm trong mớ cảm xúc không thể kiểm soát, liếc thấy nam nữ chính tới, cuối cùng bình tĩnh lại. Nghĩ đến hai người này đáng giận và hi sinh hình tượng của mình đóng một pha nóng bỏng như vậy, đúng là nên khích lệ khen ngợi một phen, liền nói: “Vừa rồi diễn không tệ.”

Kiều Ánh Tinh cười, cô ta và Lương Quý trong lúc quay không thấy được biểu diễn của Cố Tương, vì vậy không cảm thấy có gì không đúng. Thủ đoạn này hơi thấp kém nhưng hôm nay khí thế Cố Tương quá mạnh, dù gì đi nữa, trước mắt đề áp uy phong cô để cho cô thu liễm lại một chút quan trọng hơn.

Cố Tương không có tâm trạng chú ý cảm giác trong lòng Kiều Ánh Tinh. Tối nay tập hợp những phân diễn hết sức nặng. Bắt đầu từ tập 25, số lần nhân vật Thẩm Diệu ra sân ngày càng tăng lên, hơn nữa đều là diễn chính chung với Minh Quận vương và Chu Thanh Hoan.

Vừa rồi đối diễn, nói chung cũng không thể gọi là đối diễn. Bởi vì từ đầu đến cuối chỉ có hai bóng lưng, màn nóng bỏng vừa rồi không đáng kể, ngay cả lời thoại và mặt đối thủ cũng không có một miếng. Nhưng cảnh kế tiếp không giống như vậy.

Hiếm có khi Cố Tương liếc nhìn kịch bản.

Trước tiên, Ôn Lâm Dự sắp xếp cảnh Cố Tương và Kiều Ánh Tinh chung nhau, bởi vì đều là cảnh đêm.

Cảnh tiếp theo là sau khi Thẩm Diệu thành công bắt kẻ thông dâm cũng không tổ giác đôi tình lữ chó má yêu nhau ngay tại đó, vì nàng còn yêu sâu đậm

trượng phu của mình. Cho là “Đều do cái ả không biết xấu hổ này quyến rũ nam nhân, lão nương ta sẽ thay trời hành đạo.” Đây cũng là cách bước ngày càng gần đến con đường chết kinh điển của nữ nhân vật phản diện. Thủ đoạn Thẩm Diệu cũng không phải chỉ có mấy loại.

Tấn công ngôn ngữ, tấn công vật lý, đánh đập tàn khốc.

Thủ đoạn của Thẩm Diệu luôn rất đơn giản và thô bạo với tiểu tam, chính là không ngừng mắng chửi, sau đó dưới con nóng giận dút khoát ra lệnh thị vệ trung thành Giang Dạ đi chiếm trong sạch của người ta. Việc này đúng là có chút thiếu não. Đầu tiên Chu Thanh Hoan là nữ nhân của Đại hoàng đế tất nhiên không còn cái gì gọi là thân trong sạch, thứ hai cũng không hợp lý, nếu thật sự muốn Chu Thanh Hoan mãi mãi không thể trở mình, trực tiếp tố cáo gian tình không phải nhanh hơn sao?

Tuy nhiên đây là nhân vật phản diện, luôn đặc biệt thiếu não, có thể hiểu được.

Thẩm Diệu có quan hệ bà con xa với Lương Hoàng hậu, ban đầu Thẩm Diệu có thể gả cho Minh Quận vương cũng nhờ Lương Hoàng hậu làm ty muội tốt giúp nói qua vài lời. Vì vậy Thẩm Diệu tiến cung chỉ cần phản trần: “Bệ hạ, Hoàng hậu cho đòi ta vào cung tán gẫu.”

Thẩm Diệu mượn cơ hầu Hoàng hậu nói chuyện để vào cung. Sau khi vào cung không làm gì cả, chỉ tìm người bắt Chu Thanh Hoan, nhốt vào phòng tối đen, uy hiếp và đe dọa.

Cảnh quay này là Cố Tương và Kiều Ánh Tinh đối diễn nhau, mặt đối mặt, một ngang ngược can rờ, một đáng thương thông tuệ, hai mặt trái phải khắc hoạ rõ nét. Nhưng trong thời gian này biểu hiện của Cố Tương làm cho mọi người cảm thấy mơ hồ, ảnh hậu kỳ cực đối phó với người mới có năng lực, không ai biết kết quả sẽ ra sao.

Kiều Ánh Tinh rất xem trọng cảnh diễn đầu tiên, có lẽ làm nữ chính lại không thể chiếm hết danh tiếng hoặc là dân mạng hay so sánh cô ta và Cố Tương ai đẹp hơn nên Kiều Ánh Tinh nhất quyết không thể thua được. Cảnh này cô ta đã tập đi tập lại rất nhiều lần, tập từng vẻ mặt, từng động tác, hầu như dốc hết lòng hết dạ. Cô ta có lòng tin có thể diễn được, người mới có năng lực thì sao? Cái cô ta có chính là kinh nghiệm tích lũy đã nhiều năm đấy.

Cố Tương rất mong chờ cảnh diễn này, không liên quan với việc đối thủ là ai mà do cảnh này có tiết mục bạt tai.

Bạt tai diendd@nleequydd0n_ưm_ưm là một trong những cảnh quay kinh điển trong điện ảnh. Có yêu đương, có cầu huyết, có dấn xé tất nhiên phải có bộc phát. Bạt tai là một kỹ thuật, đánh phải đánh đặc sắc, chịu phải chịu xinh đẹp.

Trong đoạn thời gian Cố Tương mới vừa ly hôn khi ấy, vì cuộc sống khó khăn, bắt buộc dĩ phải nhận phim bên ngoài. Nhưng trong vòng giả trí, mình tính hết thời không bằng chó, chỉ có thể nhận bừa một phim gia đình.

Phim gia đình trong nước cũng được đi, có chiều sâu cũng tốt, tiếc là cô nhận được phim cầu huyết dạng Mary Sue, ví dụ như các loại “Thái Thái hấp dẫn”, mà khi đó giá trị nhan sắc của cô sụt giảm nghiêm trọng, người xinh đẹp diễn vai chính, tất nhiên xấu xí phải diễn vai phản diện.

Nhân vật phản diện chắc chắn phải bị tát tai. Có một phim Cố Tương nhớ rất rõ ràng. Cô diễn vai tiểu tam bị vợ cả tát một bạt tai, diễn viên đó là một diễn viên tuyến ba, chỉ cần tát một cái là xong, nào ngờ tát mất mười mấy cái.

Ban đầu Cố Tương tưởng mình diễn không đạt, sau thấy thái độ đạo diễn và nhân viên trong đoàn hơi kì lạ, cười hi hi, giống như cố ý cười nhạo cô. Sau nữa, từ trong miệng một người hậu đài biết được, phía trên có người chào hỏi. Còn ai ngoài Kiều Ánh Tinh. Kiều Ánh Tinh ám chỉ nên cho cô “biết tay” một chút, nếu làm tốt việc đó sẽ giúp tuyên truyền phim này lên web.

Cố Tương bị đánh sưng cả mặt, cơ thể vừa mới sinh non không khoẻ vì chuyện này mà chứng uất ức tăng lên đã vậy còn bị chụp ảnh phát tán lên mạng. Trên mạng có vài người thấy cũng nói chuyện giúp cô, cảm thấy cuộc đời của cô hơi thê thảm, sau đó trong một buổi phỏng vấn Kiều Ánh Tinh bị hỏi có ý kiến gì với chuyện này không.

Cố Tương nhớ rõ khi ấy Kiều Ánh Tinh trả lời thế nào, Kiều Ánh Tinh nói: “Tôi nghĩ đó là việc hàng ngày của diễn viên, bị bạt tai nhiều lần hay đóng cảnh nguy hiểm cũng là để khán giả được xem những cảnh tuyệt vời nhất. Nếu một diễn viên không thể chấp nhận những việc như vậy thì đúng là không chuyên nghiệp.”

Vì câu trả lời này, Cố Tương trở thành tâm điểm chỉ trích của mọi người, từ người bị hại biến thành “diễn viên không chuyên nghiệp.” Lời nói Kiều Ánh Tinh đáng hoàng nhưng lại quên mất mỗi lần cô ta diễn cảnh nguy hiểm đều dùng thể thân.

Cố Tương đặt kịch bản xuống, xoay xoay khớp tay một vòng. Triển Dương thấy kì lạ, hỏi: “Đau tay?”

“Đang tập luyện.” Cố Tương cười cười: “Cảnh cuối là bạt tai.”

Triển Dương cũng cười, cho là cô đang nói đùa, hơi nhếch mày: “Nhớ dùng sức.”

“Tất nhiên.” Cố Tương gỡ cài tóc.

Cảnh cuối mau chóng bắt đầu.

Lương Quý và Triển Dương ngồi phía sau Ôn Lâm Dự, không biết vì sao mỗi lần Cố Tương diễn với mấy nhân vật chính thì phim trường đều có cảm giác vô cùng khẩn trương. Nhưng nếu diễn với vai phụ thì cảm giác này hoàn toàn biến mất. Ôn Lâm Dự gọi nó là phản ứng hoá học tuyệt mỹ.

Phản ứng hoá học bắt đầu.

Trong căn phòng tối, cô gái xinh đẹp cài trâm, gương mặt tinh xảo, ngồi ngay ngắn trong phòng. Không thể không nói, nhân vật Thẩm Diệu do Cố Tương diễn xuất, dù có phách lối cuồng vọng cũng hoàn toàn là bộ dáng của chính thật.

Chu Thanh Hoan bị tỷ nữ dẫn đến trước mặt Thẩm Diệu, nàng ta có chút hoang mang, cẩn thận hành lễ Cố Tương theo đúng lễ nghi.

Tỷ nữ lui xuống.

“Chu Thanh Hoan.” Thẩm Diệu đứng dậy.

Chu Thanh Hoan không nhúc nhích.

“Chu Chiêu dung.” Thẩm Diệu bước đến đối diện đối phương.

Chu Thanh Hoan ngẩng đầu.

“Tiện nhân!” Thẩm Diệu giơ tay lên.

Tát một cái “Chát!”, tiếng vang thanh thúy khiến mọi người trong phim trường sợ ngây người.

Triển Dương đang uống nước, phun “Phụt!” toàn bộ nước ra ngoài.

Ôn Lâm Dự choáng váng, Đường Duệ choáng váng, Tưởng Lily choáng váng, Ngụy Khôn choáng váng, Lương Quý choáng váng, tất cả mọi người choáng váng.

Kẻ đầu tên không hề phát hiện, d(d(l(q(d(un(un hoàn toàn nhập vai. Chỉ thấy đôi mắt đẹp của Thẩm Diệu trừng to, chân mày giương lên, giọng nói hoàn toàn kiên cố, cuồng vọng: “Tiện nhân táng tận lương tâm, phu quân của bốn vương phi mà ngươi cũng dám mơ ước? Hôm nay ta sẽ dạy ngươi biết cái gì gọi là nữ giới phụ đức.”

“Chát” Dứt khoát xuống tay tát một cái.

Âm thanh vang lên khiến Ôn Lâm Dự rối rắm, động tác cũng không dừng lại.

Không thể kêu ngừng được!

Diễn quá tốt!

Đánh mà cũng đẹp như vậy, đây đâu phải là phản ứng hoá học, đây mẹ nó là tai nạn hoá học mới đúng.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Toilet nam

Edit: Um-um

Liên tục bị tát hai cái khiến tầm mắt Kiều Ánh Tinh trở nên mơ hồ.

Đến khi Ôn Lâm Dự nhân đạo hô cắt, Lương Quý là người phản ứng trước tiên, hấn vọt tới trước mặt Cố Tương, căm tức nhìn cô: “Cô làm gì vậy?”

“Tôi thế nào?” Cố Tương giả ngu nhìn hắn.

“Em...” Nước mắt Kiều Ánh Tinh cũng dâng lên.

Cố Tương ngồi xuống, nhìn Kiều Ánh Tinh, xin lỗi: “Xin lỗi chị Kiều, tay em ngắn, vừa rồi đánh chị chắc hơi đau hả?”

Không phải tay ngắn, đó là tay gấu thì đúng hơn. Trong lòng mọi người thầm nói, gương mặt Kiều Ánh Tinh nhìn hơi đáng thương, muốn bao nhiêu đặc sắc liền có bấy nhiêu. Nhưng mọi người còn kinh ngạc về hành động của Cố Tương hơn.

“Sao cô lại đánh thật? Cô chưa từng đóng phim sao?” Giọng điệu Lương Quý nóng nảy, bình thường về mặt hấn lạnh lùng, lúc nổi giận rất đáng sợ.

Tuy nhiên Cố Tương cũng không bị tâm tình của hắn ảnh hưởng tí nào, cô liên tục cúi đầu xin lỗi: “Ngại quá, tôi chưa từng đóng phim qua, chỉ mới đóng

một vai quần chúng, không biết không thể đánh thật. Hoá ra không thể đánh thật sao?”

Trong nháy mắt Lương Quý cứng họng, lời nói của Cố Tương đáp trả làm hấn á khẩu, quả thật người ta là lần đầu quay phim, là một người mới hoàn toàn. Họ là những diễn viên gạo cội nhưng cố ý không hướng dẫn Cố Tương vì muốn cô tự bêu xấu. Kết quả cho đến nay Cố Tương một chút sơ sót cũng không có. Nếu không phải biết cô là người mới của Hoa Sâm, thậm chí Lương Quý sẽ cho rằng đây là một diễn viên lão làng nhiều năm kinh nghiệm

Kỹ thuật diễn lưu loát, quen thuộc nghiệp vụ, chưa bao giờ nhắc đến vấn đề thường thức nào, hỏi chớ chớ cũng không tin.

Hay Cố Tương nhắm vào Kiều Ánh Tinh?

Kiều Ánh Tinh che mặt, đây là tình huống đột xuất, tối khuya cũng không có túi chườm đá. Cái tát kia của Cố Tương xuống tay quá nặng, đau đến nỗi cô ta thở ra một hơi. Nước mắt tự động rơi xuống, Kiều Ánh Tinh nói: “Tương Tương, sao em xuống tay nặng thế?”

“Mỗi lần Tương Tương xuống tay đều không phân biệt nặng nhẹ.” Văn Tinh chạy tới nghe Kiều Ánh Tinh nói liền đáp lời: “Có lần vạt tay với tôi bẻ tay tôi bị thương, có khi còn trật khớp. Mong cô Kiều đừng chấp nhặt nha.”

Vạt tay trật khớp... mắt Cố Tương hơi liếc, cô là Popeye sao? Muốn tìm lý do thì nên tìm lý do có tâm một chút giùm đi chị đại diện!

“Đúng là rất đau...” Kiều Ánh Tinh bày ra dáng vẻ vốn có, vừa đau vừa tức, đáng về che mặt có phần điềm đạm đáng yêu.

Cố Tương hơi ái ngại nhìn cô ta, giống như không biết phải làm sao.

Không phải mình cô khổ sở, Ôn Lâm Dự cũng phiền não gãi gãi đầu tóc của mình.

Vừa rồi Cố Tương diễn hình tượng quá sống động khiến cho một trong những nhân vật chính của cảnh này không thể diễn được, chính là diễn xuất của Kiều Ánh Tinh hơi cứng nhắc, có lẽ bị Cố Tương tát một cái đè ép, cả người có vẻ yếu thế. Lqd.d.i.e.n.d.a.n Nhưng loại yếu thế này không kích thích được đồng tình của khán giả. Tóm lại, cảnh quay hỏng rồi.

Nhưng nếu diễn lại lần nữa, mặt kia làm thế nào? Hơn nữa lỡ như Cố Tương lại xuống tay tát một cái áp bức người ta nữa thì sao?

Suy tư hồi lâu, Ôn Lâm Dự cắn răng, nói: “Cảnh mới vừa rồi, qua.”

Kiều Ánh Tinh hoàn toàn sững sờ.

Cô ta biết vừa rồi mình phát huy không được, dựa trên việc đạo diễn phải suy tính mọi việc theo nhân vật chính mà nói, không phải nên bảo vệ cô ta sao? Sao lại qua? Trong lòng Kiều Ánh Tinh biết rõ cảnh này phát ra gây ra hiệu quả gì.

Cô ta vô cùng uất ức: “Tương Tương, em chưa bao giờ xem TV à, đánh cũng không đánh thật như thế...” Lúc cô nói vậy, xung quanh đã có nhân viên làm việc lên dùng đi động chụp hình.

“Em không biết.” Đột nhiên Cố Tương thu hồi vẻ mặt áy náy, cô nói: “Em nghĩ đó là việc hàng ngày của diễn viên, bị bạt tai nhiều lần hay đóng cảnh nguy hiểm cũng là để khán giả được xem những cảnh tuyệt vời nhất. Nếu một diễn viên không thể chấp nhận những việc như vậy thì đúng là không chuyên nghiệp. Lúc này em mạnh tay, em có lỗi với chị. Nhưng lời nói của chị, em không đồng ý.”

Lúc cô nói lời này chưa tháo trang sức xuống, gương mặt hoá trang điểm lệ, mắt vẽ xếch, bộ dạng người gây sợ, cả người toả ra ánh sáng chính nghĩa.

Để cho con kỹ nữ này gây ông đập lưng ông đi, cảm giác dùng lời nói của đối phương đáp lại đối phương đúng là sáng khoái.

“Nói hay lắm.” Đường Duệ chỉ sợ thiên hạ không loạn, vỗ tay “Bốp bốp!”, hần cười nhìn Cố Tương: “Không tệ, người mới có tư chất này, có thể nói lời này, cảnh giới tư tưởng rất cao. Cô Cố, cô giỏi lắm.”

Lương Quý và Kiều Ánh Tinh sững sờ. Nói đường hoàng như vậy thật không biết xấu hổ. Nhưng Cố Tương là người mới có thể nói năng tùy tiện, diễn viên gạo cội không thể nói vậy, chả lẽ nói: “Tôi không chuyên nghiệp nên không được đụng vào một đầu ngón tay của tôi” sao?

Kiều Ánh Tinh ăn thiệt thòi lớn, sau khi người của phim trường nghe câu nói của Cố Tương tuy không biết nghĩ gì trong lòng nhưng rốt cuộc cũng không chỉ trích Cố Tương.

Đối với việc tranh đấu của các diễn viên, từ trước đến nay Ôn Lâm Dự luôn mắt nhắm mắt mở, hơn nữa ông cũng không hiểu. Dù gì Kiều Ánh Tinh là một diễn viên kỳ cựu sao lần nào cũng so đo với người mới? Mặc dù tư chất người mới này không tệ nhưng bây giờ cần bản hai người không ở cùng một đẳng cấp mà.

Mặc kệ mọi người nghĩ sao, cảnh này cũng đã quay xong. Kiều Ánh Tinh không nói tiếng nào, sững mặt vào phòng nghỉ ngơi. Lqd.d.i.e.n.d.@.n Trong lòng Cố Tương không hề áp lực, trong lúc đợi cảnh tiếp theo tranh thủ đi toilet.

Từ toilet ra ngoài, chưa kịp đi ra đã bị người ta kéo đến toilet nam.

Các diễn viên có toilet chuyên dụng, tối nay sau khi kết thúc công việc chỉ còn lại vài người. Cố Tương khoanh tay, nhìn Lương Quý đối diện.

“Lương tiên sinh, anh muốn gì đây?”

Lương Quý nhìn chăm chăm cô gái trước mặt.

Dung mạo của cô rất đẹp mắt, đúng là cô gái trời sinh để xuất hiện trên màn ảnh, trên ống kính cũng đẹp, người thật cũng đẹp, ngũ quan xinh đẹp không cần hoá trang cũng có thể giết cả đám người trong chớp mắt.

Tính tình cô dịu dàng, có thể trò chuyện với Tưởng Lily và Ngụy Khôn trong phim trường. Nghe nói cô cũng không ít kiến thức, trong diễn xuất cũng có nhiều tâm đắc, không có lỗ mắng của người mới cũng không có ý nịnh bợ ai.

Một cô gái mà tất cả mọi người đều nói như vậy, lúc đối diện với hắn và Kiều Ánh Tinh lại có địch ý rõ ràng. So với bây giờ, ý lạnh trong mắt Cố Tương không hề che giấu, hình như còn kèm theo một chút chán ghét.

Chán ghét?

Không biết vì sao Lương Quý luôn có cảm giác quen thuộc khó tả với Cố Tương. Loại cảm giác này không thể nói là tốt hay không nhưng khiến hắn càng thêm bực bội. Hắn cảnh cáo: “Không nên trêu chọc Kiều Ánh Tinh.”

Cố Tương cười lạnh, từ đời trước đến nay, ddlequydon.um-um Kiều Ánh Tinh đều là đầu quả tim của Lương Quý. Thậm chí không tiếc hình tượng để cảnh cáo một người mới, nên nói là ngày trước cô không tự lượng sức mình đi chia rẽ tình yêu sao? Tại sao bây giờ nhớ lại cảm thấy thật đáng buồn nhưng lại muốn cười.

Có lẽ nụ cười lạnh của cô chọc giận Lương Quý, Lương Quý hung hăng nắm bả vai cô lặp lại lần nữa: “Người mới, lòng giải trí không đơn giản, đừng tưởng mình vô cùng ghê gớm. Tính tình Kiều Ánh Tinh tốt không có nghĩa là tính tình tôi tốt.”

“Lương tiên sinh.” Cố Tương gỡ tay hắn trên vai mình xuống, lạnh nhạt nói: “Tôi chỉ làm theo kịch bản, trên kịch bản có động tác gì, tôi làm động tác đó. Nếu anh có bất mãn gì với kịch bản có thể yêu cầu biên kịch thay đổi.”

“Quan hệ giữa anh và chị Kiều thế nào tôi không xen vào, tôi cũng không nhằm vào người nào. Chúng ta chỉ đang đóng phim, chúng ta đóng phim, tôi là chính thất, chị ấy là tiểu tam, không hơn. Có phải anh nhập vai quá sâu không rồi không?”

Ánh mắt cô khinh miệt, giọng nói giễu cợt, dạy thẳng Lương Quý tức giận đến mặt tái nhợt.

“Cô...” Hắn định nói, lại thấy cửa ngăn phòng vệ sinh bị người đá mở ra “Đùng” một tiếng, Triển Dương từ bên trong bước ra.

“Ồn ào quá!” Anh nói.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Edit: Um-um

“Ồn ào quá!”

Cố Tương:”.....”

Bước chân Triển Cự Cự thong dong, thần thái bình tĩnh, trong toilet cũng có để tạo cảm giác đi trên sàn diễn, khoan thai đi đến bồn rửa tay để rửa tay.

Lương Quý không ngờ Triển Dương đến bây giờ vẫn chưa đi. Cảnh quay của Triển Dương rất ít, ba ngày có thể quay xong tất cả cảnh diễn. Nhưng không hiểu sao lúc quay bộ này ngày nào cũng ngồi chồm hóm ở phim trường, cũng không ngại tạo hình phiền phức. Hiện tại anh còn đang mặc quần áo thị vệ màu đen, eo gầy chân dài, hoàn toàn không tương xứng với toilet phong cách hiện đại.

Anh lau tay sạch sẽ, đi ngang qua Cố Tương và Lương Quý, hình như chợt nhớ điều gì, quay đầu lại hỏi Cố Tương: “Cảnh sau có lời thoại, cô vào tập thoại với tôi đi.”

Triển Dương này, ở kiếp này từ khi Cố Tương thật sự tiếp xúc đến nay vẫn rất ôn hoà. Thái độ của anh vô cùng lễ phép hơn nữa tính tình rất tốt, không mắc bệnh ngôi sao, là một người làm người ta thấy thoải mái. Có lúc Cố Tương cũng rất kỳ lạ, nhân vật Triển Dương nhận đóng đều có tính cách mạnh mẽ dứt khoát, nhưng trong cuộc sống hiện thực anh hoàn toàn là người ấm áp ôn hoà.

Nhưng vừa rồi khi nói những lời ấy, Triển Dương lại dùng giọng điệu sai bảo. Mặc dù lời nói là nói với Cố Tương nhưng ánh mắt lại nhìn Lương Quý.

Vốn anh có đáng người mẫu. Chiều cao 1m80 của Lương Quý so với anh vẫn còn thấp hơn nửa đầu, có lúc độ cao quyết định khí thế cộng thêm cho tới bây giờ Triển Cự Cự không phải là một người thiếu hụt khí thế.

Không thể không nói thực lực diễn xuất của anh rất trâu bò, trong nháy mắt Cố Tương bị vẻ mặt của anh trấn áp. Mới vừa rồi Lương Quý cảnh cáo Cố Tương, thái độ này của Triển Dương rõ ràng muốn cảnh cáo Lương Quý.

Triển Dương liếc nhìn Lương Quý: “Nói xong chưa?”

“Đi thôi.” Không đợi Lương Quý trả lời, Cố Tương bước ra khỏi toilet: “Tranh thủ thời gian.”

Triển Dương không nhìn lại Lương Quý chút nào, theo Cố Tương rời khỏi.

Một mình Lương Quý trong toilet, không chỉ tức giận vì bị Triển Dương xen ngang, không biết vì sao, đáng về Triển Dương bảo vệ Cố Tương khiến hắn cảm thấy rất chướng mắt. Giống như đây là chuyện không nên xảy ra, hắn không thể tự giải thích được tâm tình này từ đâu đến, nhưng giờ khắc này, một loại cảm giác si nhục sâu sắc xuất hiện trong lòng hắn.

Cố Tương ra khỏi toilet, nhìn Triển Dương cười: “Vừa rồi cảm ơn anh.”

Triển Dương gợn tay nhưng đến trên đầu cô liền dừng lại, sau đó rút tay về, nói: “Đừng khách sáo.”

“Thật ra tôi rất thất vọng.” Cố Tương đi về bên anh: “Hình như anh luôn giúp tôi. Vì sao vậy?”

Từ đầu đến giờ, Triển Dương xem như đã giúp cô rất nhiều việc, dù chỉ là chuyện nhỏ không đáng kể nhưng đối với một người mới thì đó có thể là việc lớn ảnh hưởng cả sự nghiệp. dĩnđ@nqđ Nếu bây giờ Cố Tương là một người mới thật sự, sợ rằng trong lòng xem Triển Dương không khác gì một ân nhân.

Không có chuyện tốt nào mà không có mục đích, Triển Dương có âm mưu gì? Nhân phẩm của anh tốt, làm việc khiêm tốn, nhưng vì một người mới mà cảnh cáo vai chính, Cố Tương không cho là mình và Triển Dương có giao tình tốt đến vậy. Về phần muốn theo đuổi cô thì càng không thể.

“Thật ra thì...” Triển Dương hơi trầm ngâm, đang muốn mở miệng.

“Tương Tương, đạo diễn Ôn gọi em kìa.” Văn Tĩnh đi nhanh đến gọi cô.

Triển Dương cười cười, không nói gì nữa.

Đến khi Cố Tương và Ôn Lâm Dự bàn bạc xong cảnh diễn, bên kia Triển Dương đã chuẩn bị sẵn sàng. Quay xong cảnh này nữa là phần diễn tuần này cũng xong, đợi cuối tuần phát sóng xem hiệu quả thế nào.

Mấy ngày nay đoàn phim quay cực trễ, Cố Tương rất mệt mỏi. Sau khi kết thúc quay phim liền ngủ bù hai ngày. Ngủ không được sẽ ảnh hưởng lần quay sau. Văn Tĩnh từ chối mấy hoạt động của công ty để cô an tâm nghỉ ngơi.

Nhưng trailer được phát sóng vào tối thứ Hai.

Phần giới thiệu trước tổng cộng có chừng hai mươi giây, vì tạo nên sức hấp dẫn, có cảnh nóng của Minh Quận vương và Chu Thanh Hoan, lại có cảnh Thẩm Diệu đánh mặt Chu Thanh Hoan, kết thúc là Chu Thanh Hoan phân phó thị vệ Giang Dạ: “Ta muốn mạng của nàng!”

Đồng thời với việc xuất hiện phần trailer, trên web lập tức bùng nổ. Thứ nhất có cảnh nóng, thứ hai Triển Cự Cự xuất hiện ngang qua, thứ ba cuối cùng nữ chính và nữ phụ phải đối diện nhau.

Hơn hai mươi tập vừa qua, khán giả đã khẳng định kỹ thuật diễn của Kiều Ánh Tinh, vốn Kiều Ánh Tinh diễn không tệ, sao phải cạnh tranh với một Cố Tương bất ngờ xuất hiện?

Đã nhiều năm qua trong làng giải trí chưa bao giờ có người mới tài năng như vậy. Mỗi lần Ôn Lâm Dự nhận phỏng vấn cũng không hề tiếc rẻ tán dương Cố Tương: “Có kỹ thuật diễn, có linh cảm. Diễn xuất tự nhiên, có thể hoà vào nhân vật.” Đúng là một nghệ sĩ toàn năng. Trong đó tất nhiên có quan hệ với Đường Duệ, nhưng tài nghệ Cố Tương thế nào tất cả mọi người có thể nhìn nhận.

Mỗi một bộ phim có thể tạo danh tiếng vài người, nhưng lần này, Cố Tương là người mới đóng vai phản diện nhưng có thể thu hút ánh mắt khán giả, không dựa vào lăng xê chỉ bằng thực lực, không thể không nói là có chút bản lĩnh.

Cô không lăng xê, không có nghĩa người khác không lăng xê. Trong nguyên tác nhân vật Thẩm Diệu vốn không được người ái mộ, diendđ@neequydd0n_um_um trong phim nhân vật Thẩm Diệu này vậy mà cũng kiếm được một nhóm người ái mộ. Cả ngày trên Weibo có đủ loại nhà phê bình thảo luận phim, hơn nữa còn giả thuyết, lúc hai nhân vật này đối đầu nhau, ai sẽ là người phát huy xuất sắc hơn đây?

Hai mươi tập trước không có cảnh đối đầu nhau, lần này cảnh đối diện nhau xuất hiện, vì vậy đảng Thanh Hoan và đảng Thẩm Diệu rục rịch ngóc đầu dậy chuẩn bị một màn chiến tranh lớn.

Tối thứ tư, giờ tự học buổi tối giáo viên không có ở đây, trong phòng học vẫn náo nhiệt như thường ngày.

“Thật chán, muốn về xem TV quá đi.” Đỗ Vũ nằm lên sách bài tập, nghịch nghịch cây bút bi trong tay: “Tối nay Triển Cự Cự ra sân, thích ghê.”

“Có cảnh đổi diễn.” Tiểu Mẫn nói: “Chu Thanh Hoan bị ngược... trời ạ.”

“Bị ngược thì bị ngược.” Đỗ Vũ hoàn toàn thất vọng: “Dù sao cô ta cũng không đáng hoàng, có bản lĩnh đào góc tường thì phải có bản lĩnh chống trả.”
Hiển nhiên Đỗ Vũ là một Thẩm Diệu đẳng, nói không do dự.

“Mẹ kiếp, bạn mới không đáng hoàng.” Tiểu Mẫn giận dữ nói: “Chu Thanh Hoan là nữ chính đấy. Tính tình Thẩm Diệu độc ác như vậy, BE không phải tốt sao?”

“Thẩm Diệu ác độc chỗ nào?” Đỗ Vũ phản bác: “Đã bị giành mất nam nhân cũng không thể đáp trả. Ở đâu có quy định phải để người ta nhào nặn? Chu Thanh Hoan bị đánh thì sao? Làm đi còn muốn lập đền thờ, đúng là kiểu cách tiện nhân.”

“Này, bạn mới nói gì đấy?” Tiểu Mẫn bỏ qua sách luyện tập, cầm giận nhìn Đỗ Vũ.

Vì sao bạn bè tốt trở mặt nhau? Bình thường đều vì thấy người kia sai.

Những tưởng hai người sẽ tranh cãi ầm ĩ một trận, bỗng nhiên thấy gương mặt của chủ nhiệm xuất hiện sau cửa sổ, hai người lập tức im lặng nhưng vẻ mặt vẫn tức giận.

Đỗ Vũ lấy lại cục gôm đã cho Tiểu Mẫn.

F*ck, f*ck, f*ck, vấn đề gốc rễ căn bản không thể nhìn. Thay vì nói cô ấy là Thẩm Diệu đẳng, chẳng bằng nói cô ấy là Cố Tương đẳng. Cố Tương xinh đẹp biết bao, kỹ thuật diễn lại tốt, không biết vì sao lần nào cũng thu hút ánh mắt Đỗ Vũ. Cảm giác tồn tại quá mạnh mẽ, Đỗ Vũ cảm thấy Cố Tương sẽ trở thành siêu sao chỉ là vấn đề thời gian.

Nói chuyện bằng thực lực đi, dù sao còn một giờ nữa là có thể về xem TV rồi.

Đỗ Vũ muốn ngược chết ả ta đi.

Cô ấy muốn nhưng không nghĩ đến sau khi phát sóng, hiệu quả so với cô ấy nghĩ còn bùng nổ gấp trăm lần.

Hai chữ có thể hình dung, Mẹ Nó.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Chung tình chân chính

Edit: Um-um

Giống như lịch phát sóng hàng tuần, "Tề hậu truyện" gây sự chú ý và tung ra trailer có thể giữ vững được nhiệt lâu dài, như thế, kịch bản có thể giữ như cũ hay chạy lệch ra khỏi quỹ đạo cũng chưa thể biết được.

Phát sóng hàng tuần bình thường, tùy theo phản ứng khán giả, biên kịch sẽ thay đổi kịch bản ít nhiều. Có kịch bản sửa đổi không tệ nhưng đa số vì để thoả mãn khán giả, ngược lại không cẩn thận thay đổi còn bị tiếng xấu nhiều hơn.

Ôn Lâm Dự cho là "Tề hậu truyện" sẽ không dấn lên vết xe đổ vì "Tề hậu truyện" căn cứ vào nguyên tác. Muốn sửa đổi cũng chỉ đổi vài chi tiết, nhưng từ lúc phát sóng đến nay, những bình luận trên web và nhiệt độ lần lượt làm thay đổi góc nhìn của ông.

Ví dụ như, vốn nam nữ chính có thể từ phim này trở nên "hot" hơn, kết quả cuối cùng cũng không nổi được. Vốn tưởng rằng người mới vào bằng cửa sau lại "hot" đến mức người ta không thể tưởng tượng nổi. Mặc dù Làng giải trí là một nơi chú trọng cơ hội, nhưng với kết quả hiện nay Ôn Lâm Dự cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.

Đúng là giống như một giấc mộng.

Đỗ Vũ nghiêm túc ngồi trước TV, trong nhóm WeChat đều là nữ sinh xem phim. Bình thường là bạn cùng lớp quan hệ không nóng không lạnh, lần này bất kể là học sinh ưu tú hay học sinh dốt đều hăng hái thảo luận nhóm, cả đám con gái bàn tán, chính là chỗ này sao không có đạo lý.

Mẹ Đỗ cũng ngồi kế bên, mỗi tuần "Tề hậu truyện" hai mẹ con cũng ngồi xem chung. Trong nhà mở máy điều hoà, mẹ Đỗ Vũ cầm cây gỗ đan áo len.

Trên TV đang chiếu đến đoạn sau khi Thẩm Diệu dự dạ yến trong cung, núp ở bụi cây phát hiện Chu Thanh Hoan và Minh Quận vương có gian tình, nơi

này có cảnh nóng, Minh Quân vương và Chu Thanh Hoan hôn nhau đến không thể tách rời. Đỗ Vũ len lén liếc mắt nhìn mẹ bên cạnh, hơi ngại ngùng.

Quả nhiên, mẹ Đỗ bất mãn: “Hiện giờ tiêu chuẩn phim truyền hình thế nào vậy?” Xem phim đều là cô gái nhỏ tuổi, có người vẫn còn đi học, ôm ôm ấp ấp chàng chàng thiếp thiếp dạy hư đứa bé thì sao? Bà nói: “Kiều Ánh Tinh lớn tuổi như thế, sao còn không biết xấu hổ đóng cảnh loại này? Không biết xấu hổ.”

Đỗ Vũ: “.....”

Người ta mới 26 tuổi thôi mà!

Dù Đỗ Vũ là Thẩm Diệu đáng nhưng hình dáng trai xinh gái đẹp đi chung với nhau vẫn đủ bỏ mắt, hơn nữa tình cảm lén lút làm cho người xem chưa xót. Đối với nụ hôn tình tứ này, Đỗ Vũ xem say sưa ngon lành.

Nhưng cảnh nóng không kéo dài quá lâu, ống kính nhanh chóng chuyển sang Thẩm Diệu bên cạnh. Sau đó... Đỗ Vũ liền ngớ ngẩn.

Cho đến nay, Thẩm Diệu vẫn diễn một nữ nhân vật phản diện tiêu chuẩn, nhưng có lẽ liên quan đến diễn viên, d.i.e.n.d.a.n.lqđ có thể từ trong cách hành động thiếu não toát ra một chút đau khổ và đáng thương. Xem phim đa số là phụ nữ, mà phụ nữ lại là động vật phong phú tình cảm nhất trên thế giới.

Ống kính đặc tả Thẩm Diệu, sắc mặt cô gái trắng bệch, thân thể lão đạo muốn ngã, dưới ánh sáng đoàn phim chiếu vào, ngũ quan tinh xảo xinh đẹp như trong tranh vẽ. Vậy mà cái khiến người ta không rời mắt được lại là ánh mắt của cô.

Từ không tin đến tức giận rồi tuyệt vọng, cảm xúc nắm chắc vô cùng tinh tế, qua màn ảnh có thể cảm nhận được nội tâm bi phẫn của cô gái. Không có “diễn xuất”, chỉ là “xảy ra.”

Dù cô gái mạnh mẽ ương ngạnh thế nào, trong tình cảm vĩnh viễn đều có chấp muốn độc chiếm, hay ghen tị, thù đoạn tàn nhẫn, nhưng cô đẹp như thế, vì yêu mà cúi đầu nhưng vẫn không được đối xử công bằng. Số phận thật đáng buồn hoặc bản thân chỉ là câu chuyện cười. Trong lòng Đỗ Vũ khẽ thờ dài.

Ngay lúc đó, cô ấy nghe được tiếng khóc sột sùi.

Mẹ Đỗ quay mặt qua chỗ khác, bả vai khẽ run.

Cây đàn và chiếc áo len đỏ đã xong một nửa rồi thành một đám, khoảng mấy phút sau, mẹ Đỗ cũng không ngẩng mặt.

Hốc mắt Đỗ Vũ trong chớp mắt liền đỏ.

Gia đình cô ấy là một gia đình đơn thân. Năm Đỗ Vũ học lớp sau, ba Đỗ ngoại tình bên ngoài bị mẹ Đỗ tự mình bắt gặp tại trận trong khách sạn.

Mẹ Đỗ là một người phụ nữ mạnh mẽ, khi còn trẻ đáng đáp cũng đẹp, tính tình càng thêm cứng rắn. Nhưng Đỗ Vũ vĩnh viễn nhớ mẹ Đỗ khi đó, d.d.lequydon.u.m.u.m một người ngồi trong phòng khách chống tay run lay bầy. Mẹ Đỗ gây gỗ tranh chấp với người phụ nữ kia, ba Đỗ vẫn giữ dáng vẻ bảo vệ đối phương làm lòng người lạnh lẽo. Cuối cùng thậm chí ông còn ra khỏi nhà, kết hôn với người kia. Từ đó cắt đứt liên lạc với hai mẹ con cô ấy.

Đó là quãng thời gian tối tăm nhất của Đỗ Vũ, cũng may cuối cùng mẹ cô ấy cũng vượt qua. Đã nhiều năm trôi qua, tính tình của bà từ từ lắng đọng chững chạc, xem như đã ném những chuyện không vui vào quá khứ. Có khi xem phim gia đình trong nước gặp hoàn cảnh tương tự, mẹ Đỗ còn bình luận: “Đáng đáp tiêu tam này căn bản không đủ xinh đẹp.”

Nhưng hôm nay, bà lại khóc.

Đỗ Vũ không nói gì, lặng lẽ cầm tay bà. Đến mấy phút sau, mẹ Đỗ mới ngẩng đầu lên.

Năm tháng đã hằn nhiều dấu vết lên người bà nhưng cũng cho bà thêm phần ưu nhã ấm áp. Bà cười nhặt lên đồ đan, nói: “Cô gái này diễn hay thật, tuổi quá trẻ, diễn đến mấy bà già chúng ta cũng xúc động.”

Đúng vậy, diễn rất hay, những bi ai và tuyệt vọng, tức giận và oán hận, xóa bỏ toàn bộ tình yêu ngu xuẩn của mình, khi ấy trong đầu trống không và mờ mịt đều được thể hiện trong một ánh mắt. Thậm chí khiến cho bà nhớ lại dáng vẻ ban đầu của mình, hình như giống y như đức.

Cảm giác trong một đêm vì bị thương mà lớn lên, mộng đẹp bị bể tan tành phải đối mặt với hiện thực tàn khốc, tương lai không thể không tinh táo để cho bà cảm động lay. Bà không biết vì sao, sau nhiều năm như vậy bà lại bị một cô gái trẻ chừng hai mươi tuổi kích thích nhớ lại chuyện xưa. Nhưng bà cảm thấy, cô gái trẻ này thật không giống như chỉ mới hai mươi.

Khó có khi bà hỏi một câu: “Tên Cô Tương há?”

“Dạ.” Đỗ Vũ gật đầu.

Trong nhóm WeChat đã sớm bùng nổ.

Xã hội hiện nay gia đình đơn thân ngày càng nhiều. Loại cha cặn bã bên ngoài... tình tiết mẹ rơi lệ không nhiều lắm. Đỗ Vũ là một, tự nhiên sẽ có những người khác. Những người này là nhóm khán giả gia đình đơn thân mẹ con xem "Tề hậu truyện", có thể ảnh hưởng mẹ Đỗ, tất nhiên có thể ảnh hưởng những người khác.

Cho dù không phải gia đình đơn thân, chỉ cần là phụ nữ, dễ dàng đồng tình với phụ nữ khác, cũng bị cảnh này hấp dẫn. Trong WeChat phần lớn nữ sinh chưa quyết định cũng nghiêng về phe Thẩm Diệu đằng.

“Mẹ kiếp, lão tử xem đến roi lệ, tra nam tiện nữ Minh Quận vương và Chu Thanh Hoan không nên quá vô sỉ, hôn thật buồn nôn.”

“Rừng cây.avi, giám định hoàn tất.”

“Lạnh lạnh không khóc, cầu xin biên kịch xoay ngược kết cục, ngược chết tra nam tiện nữ, khoan để tôi khóc trước một lát đã.”

“A a vừa rồi cha tôi sang nhìn một cái, nói Minh Quận vương ngu ngốc, có vợ xinh đẹp như Thẩm Diệu mà đi tìm phụ nữ của đại ca. Mau nhìn đây là trực nam thừa nhận xinh đẹp.”

“Nói thật, chúng ta hợp thành đội đi đánh Chu Thanh Hoan đi. Nhìn vương phi Lạnh lạnh khóc lòng tôi cũng đau theo.”

Đỗ Vũ xem một hồi, tâm tình khó chịu từ từ trở lại như cũ, “Phụ” cười ra tiếng.

Hôm qua trong nhóm WeChat thế lực đảng Thẩm Diệu và đảng Thanh Hoan còn ngang nhau đầu ròi, hôm nay đã nghiêng về một bên. Trong đám không có người nào lên tiếng vì Chu Thanh Hoan, vì sao, đương nhiên là bị vương phi Lạnh lạnh bẻ cong queo rồi, không, thu phục.

Cho nên nói, nói chuyện phải dựa vào thực lực sao?

Cô ấy nhìn TV, trong lòng nghĩ, ngược chết cô ta, ngược chết cô ta, thật đúng là không biết xấu hổ. Nghiễm nhiên quên bộ phim này ai mới là vai chính, ai mới là nhân vật phản diện, hơn nữa quên luôn ban đầu mình đọc nguyên tác lúc đó ghê tởm nhân vật Thẩm Diệu này thế nào rồi.

Phong thủy xoay chuyển, người xưa nói cấm có sai.

Lúc này các bạn nhỏ đã bện lại thành một sợi dây, kịch bản đã chạy lệch đến Thái Bình Dương, vốn nên là kỹ nữ liên hoa trong nháy mắt thành như một nhân vật phản diện, mà nữ nhân vật phản diện Đại ma vương trở thành đối tượng mọi người đau lòng. Hiện tại mọi người hận nhất không thể xông lên thay Thẩm Diệu báo thù, táng cho mấy bạt tai.

Bộ phim "Tề hậu truyện" này, nữ phụ trên con đường càng chạy càng xa, vì ra về tính tình nữ phụ “tàn nhẫn độc ác vô tình vô nghĩa”, tất nhiên sẽ tới cuộc tỷ thí của Chu Thanh Hoan và Thẩm Diệu.

Trên TV, vẻ mặt Thẩm Diệu cao ngạo, trong mắt toát ra không phải ghen tị hay tức giận đơn thuần mà là không ngờ bị xâm phạm lãnh địa. Giống sư tử, cho dù thua trận, tư thế vẫn kiêu ngạo. Mà cô xinh đẹp bức người, ăn mặc hoa lệ, dù là người gây sự nhưng không làm cho người ta chán ghét, phong cách như nam châm hấp dẫn ánh mắt khán giả, chỉ cần liếc qua nữ chính một chút cũng là lãng phí.

“Chu Thanh Hoan.”

“Chu Chiêu dung.”

“Tiện nhân!”

“Bóp bóp” hai bàn tay, giống như đang mùa hè nóng bức có một cơn gió mát thổi qua, lồng ngực nín thở từ đầu đến giờ được giải phóng, giống như chạy 800m xong được nốc một chai Coke ướp lạnh, giống như người bệnh ám ảnh cưỡng chế(*) cuối cùng có thể gỡ hoàn chỉnh nắp hũ sữa chua.

(*)Rối loạn ám ảnh cưỡng chế (Obsessive Compulsive Disorder O.C.D.) là một rối loạn dựa trên những suy nghĩ và thói quen mang tính ám ảnh, lặp đi lặp lại, như nỗi sợ sự dơ bẩn đi kèm với sự thôi thúc, thói quen thực hiện một hành động cụ thể, như tắm rửa quá nhiều – nguồn google.

Hai chữ, sáng khoái!

Giây phút đó, Đỗ Vũ thì thấy được vẻ thoải mái trên mặt mẹ mình.

Tất cả phụ nữ từng bị phản bội, nhất là phụ nữ mềm yếu, đoán chừng trong lòng đều có một giấc mộng đẹp. Tay đánh tiểu tam, chân đá tra nam, uy chấn bốn phương tiếng tăm lừng lẫy. Đáng tiếc vì họ thiện lương hoặc có các nguyên nhân khác, um.um có thể biến giấc mơ thành hiện thực chỉ được mấy người.

Phim truyền hình câu huyết là vì thỏa mãn ảo tưởng tình cảm phụ nữ. Tin tưởng tới nay cảnh này để lại dấu ấn thật sâu trong lòng vô số phụ nữ cả nước.

Bực tức sao? Khổ sở sao? Tức giận sao? Oán hận sao?

Khán giả như thế, diễn viên cũng vậy.

Không thoải mái sao? Vậy hãy để mình thoải mái. Như thế nào mình mới có thể thoải mái? Ngược cặn bã.

Không cần khán giả lên tiếng phê phán, bản thân Thẩm Diệu đã tự thay mình hành đạo.

Cảnh đối diễn của Chu Thanh Hoan và Thẩm Diệu, vốn là vì muốn tranh thủ độ đồng tình cho Chu Thanh Hoan, làm cho nhân vật phản diện khắc sâu thêm hình ảnh phản diện của mình. Nhưng có ai ngờ, một cảnh này “Nữ chính kiên cường mà lỗi ở số phận” đã đổi thành “Chính thất ngược chó tiểu tam”

Tỷ lệ người xem TV vẫn hot như cũ, đề tài cũng xếp hạng đầu bảng nhưng tính chất bất đồng, ý nghĩa đại biểu sai lệch quá nhiều.

Cuối tập, Thẩm Diệu nhìn thị vệ Giang Dạ, lạnh lùng phân phó: “Ta muốn mạng của nàng!”

Mẹ Đỗ cười, cây gỗ khều sợi len lên, xinh đẹp móc một đoá hoa.

Đỗ Vũ bắt chước Thẩm Diệu cười lạnh, rót cho mình một ly sữa bò.

Đi đi Lạnh lạnh, muốn mạng kẻ tiện nhân ấy đi.

Mặc kệ tam quan (*) có đúng không, dù sao cái tát tối nay...

Cực kỳ sáng khoái!

(*) Tam quan: thể giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Đối diễn

Edit: Um-um

Cuộc đời giống như một sân khấu, mọi việc đều dựa vào diễn xuất.

Lúc Cố Tương tỉnh dậy, mọi người trên thế giới đã phát cuồng.

Trong ấn tượng của cô, "Tê hậu truyện" đúng là một tác phẩm nâng đỡ nữ chính, bất kể là phim truyền hình hay nguyên tác đều sống chết tăng hao cảm cho Chu Thanh Hoan.

Từ lúc sống lại đến nay, mặc dù có một số việc đã thay đổi nhưng Ôn Lâm Dự vẫn là đạo diễn, người phụ trách chính vẫn không đổi. Biên kịch không vì con số của khán giả mà thay đổi kịch bản cho nên Chu Thanh Hoan vẫn là Chu Thanh Hoan như cũ, phần diễn ác độc của Thẩm Diệu cũng không giảm bớt.

Nhưng vì sao bây giờ chuyện lại phát triển đến thế này?

Toàn bộ bình luận trên Weibo hầu như nghiêng về một bên. Đề tài trên bảng weibo #Vương phi lạnh lạnh đáng đánh# cũng ở trong hàng ngũ đó, mà bên dưới weibo chính thức của "Tê hậu truyện" nhìn qua tất cả đều là bình luận của dân mạng: quý gói xin biên kịch đối kết cục!

Trời ơi, Cô thế lần này tuyệt đối không có gọi thủy quân!

Cố Nam ghé qua một lần, dùng máy tính của cô lên Weibo, mờ mờ ám ám tìm kiếm từ khoá nổi bật trên Weibo: Cố Tương. Phát hiện cả đồng kết quả tìm kiếm, hầu hết đều là những lời khen ngợi. Thiếu niên bị chấn động tam quan, hấn hỏi: “Bây giờ chị đã nổi tiếng à?” Về nghi ngờ không hề che giấu trong giọng nói.

“Cũng không hẳn.” lq.d.i.e.n.d.a.n Cố Tương vừa rủa rủa vừa đáp: “Xong bộ phim này có thể sẽ nổi tiếng.” Bây giờ đề tài đã hot đến như vậy, phỏng chừng đến khi hết đoạn diễn của cô tuy không thể nói một lần thành danh nhưng cũng có thể xem là nửa nổi tiếng trong giới văn nghệ rồi.

“Không phải chị bị phụ tình chứ?” Cố Nam nghi ngờ nhìn cô.

“Em xem tivi à?” Cố Tương hỏi ngược lại.

“Không có.” Cố Nam khinh thường nói: “Chỉ có phụ nữ mới xem phim cung đấu thiếu não đó.”

Cố Tương “À” một cái, bỏ rủa vào chén thủy tinh.

“Nhưng mà, tập sau là gì? Có bí mật gì không?”

Cố Tương nhìn chằm chằm cậu ta, Cố Nam gãi gãi đầu, ngượng ngùng nói: “Ừ, em hỏi giùm bạn thôi.”

Cậu ta sẽ không nói cho Cố Tương biết tuần nào cậu ấy cũng theo dõi phát sóng của "Tề hậu truyện" đâu. Vì chuyện này mà anh em chung phòng ngủ cười nhạo cậu rất lâu. Tất nhiên cậu cũng không nói cho bọn họ biết nhân vật phản diện xinh đẹp nhất trong phim là chị ruột của cậu. Hừ, phim của chị ruột mình, quỳ cũng phải xem cho hết.

“A, người bạn nào tình mắt quá vậy? Không phải trong lòng hận chị chứ? Chị diễn vai phản diện đấy.” Cố Tương cố ý nói.

“Làm gì có?” Nghe vậy Cố Nam kích động phản ứng: “Rõ ràng Thẩm Diệu cũng rất đáng thương mà. Cái thứ nữ nhân như Chu Thanh Hoan có gì tốt? Minh Quân vương là một tên dân đen. Sao chị không nói biên kịch thay đổi kịch bản một chút, để Thẩm Diệu bỏ Minh Quân vương rồi một mình xông xáo giang hồ trở thành bá chủ?”

Cố Tương: “....”

“Em hiểu rõ nội dung phim quá nhỉ?” Một lúc sau, Cố Tương lạnh lạnh nói.

Đứa nhỏ xui xẻo giật mình một lát, hắt mặt giận dữ: “Lúc nào bạn chung phòng em cũng kể tình tiết phim cho em nghe, em nói không nghe cũng bắt em nghe nữa, phiền phức lắm.”

“Em nhớ là em hâm mộ Kiều Ánh Tinh mà.” Cố Tương không lật mặt hẳn: “Sao? Lần này ủng hộ chị à?”

Cố Nam hoàn toàn không nghe ra bẫy rập trong lời nói của Cố Tương, đành hoảng đáp: “Bây giờ không thích nữa.” Loại thiếu niên như Cố Nam luôn si mê những chị gái xinh đẹp ưu nhã. So với Cố Tương tính tình nóng nảy cứ ba câu không vừa ý liền nổi giận, Kiều Ánh Tinh đúng là một chị gái dịu dàng hiền lành người. Nữ diễn viên Cố Nam thích không nhiều lắm, Kiều Ánh Tinh đứng hàng thứ ba trong số đó.

Nhưng không biết vì sao, sau khi "Tề hậu truyện" phát sóng, bỗng nhiên cảm giác của cậu với Kiều Ánh Tinh thay đổi. Nhìn qua vẫn ôn nhu ưu nhã, tính tình nhân vật cũng diễn thông tuệ chừng chặc, nhưng khi đối đầu với Cố Tương lại không còn cảm giác ấy. Cảm giác cô ta giống như một tiểu tam phá hư gia đình người khác còn giả vờ làm thánh mẫu.

Cậu biết cảm giác của mình rất kỳ lạ, cũng hiểu nhất định không phải vì Cố Tương là chị mình mà mình thiên vị cô. Dù sao thì Kiều Ánh Tinh dịu dàng rất phù hợp với phim cổ trang, đáng đáp Cố Tương đẹp, cái này làm mờ đi hình tượng đặc sắc của Kiều Ánh Tinh một chút. Kỹ thuật diễn Kiều Ánh Tinh cũng rất được nhưng căn bản Cố Tương không phải đang diễn nhân vật này.

Nhân vật này giống như bản thân cô. Lq.d.i.e.n.d.@.n Vài tập tới qua khiến một đám mây râu như Cố Nam xem mà thấy trong lòng xót xa. Cho nên hôm sau cậu không thể đợi được mà đến đây, muốn hỏi Cố Tương có phải đang bị thất tình không, nếu không phải bị phụ tình làm sao có thể diễn chân thật đến thế?

Cố Tương cười cười: “Người trẻ tuổi đúng là hay thay đổi nha.”

“Chị lớn hơn em 2 tuổi chứ mấy.” Cố Nam liếc cô, bỗng nhiên nghĩ đến chuyện gì: “Đúng rồi, tháng sau là sinh nhật cha, dì cũng tham dự... chị, chị đi với em nhé.”

Cố Nam rất ít khi gọi cô là chị (*), mỗi khi gọi chị đều là lúc có chuyện nhờ vả. Từ khi Cố Tương sống lại đến nay, quan hệ với Cố Trường Xuân cũng dịu đi không ít. Cũng ghé thăm ông mấy lần, mặc dù vẫn nhạt nhẽo nhưng quan hệ vài chục năm không phải một sớm một chiều là có thể thay đổi. So với giương cung bạt kiếm ở đời trước bây giờ đã khá hơn nhiều. Tuy vậy vài lần ghé thăm ông, cô cũng cố ý tránh vợ hiện tại của Cố Trường Xuân.

(*) Trong xưng hô ở tiếng trung chỉ có 我 (tôi) 你 (bạn) như tiếng Anh, nên chữ 姐 (chị) Cố Nam rất ít dùng nhưng khi mình edit vẫn dùng nhân xưng chị em để mọi người dễ hiểu nhé.

Cũng không phải là không thoải mái, chỉ là trong lòng vẫn còn vách ngăn cách vô cớ, giống như việc thừa nhận mẹ kế chính là phản bội lại người mẹ đáng thương điên cuồng của mình.

Cô hơi suy nghĩ một chút, cười: “Được.”

“Thật hả?” Cố Nam lập tức sáp lại gần nói: “Không được đổi ý!”

Cố Tương ghét bỏ cốc đầu cậu một cái: “Biết rồi.”

“Nhưng mà,” Cố Nam ném một quả nho vào miệng: “Cuối cùng thì tập sau Thẩm Diệu có giam cầm Chu Thanh Hoan không vậy?”

.....

Bài kiểm tra trắc nghiệm số học mới được phát ra vào giờ tự học buổi tối, 150 câu, thành tích chỉ đạt chưa đến mức trung bình 89.5 điểm cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng tốt của Đỗ Vũ.

“Trời ơi rớt.” Nữ sinh phía sau cô ấy nói: “Không đủ điểm mà bạn vẫn vui vậy hả? Đỗ Vũ bạn quên uống thuốc phải không?”

“Bạn biết cái gì?” Đỗ Vũ tự đắc hả hê liếc nhìn bạn cùng bàn: “Đây gọi là chính nghĩa thắng lợi.”

Tập 25 tối qua đã mở ra cánh cửa thế giới mới, vừa tỉnh dậy cả thế giới đều biến thành thiên đường của đảng Thẩm Diệu.

Cố Tương dùng sắc di3nd@nlqd đẹp và kỹ thuật diễn nhanh chóng chinh phục khán giả, antifan chuyển thành người đi đường, người đi đường thành fan, fan người đi đường trở thành fan cuồng.

Nữ sinh trong lớp văn khoa ghét ác như cừu, cộng thêm mấy ngày trước đề thi thiên ngữ văn hàng tháng là đoạn tích Đỗ Thập Nương. Mặc dù tình tiết không bằng nhưng ý chính không khác mấy, tất cả đàn ông căn bã đều đi tìm chết. Coi lại phát sóng tối qua, tự nhiên không chút do dự nghiêng về phe Thẩm Diệu.

Kiểu nhân vật Thẩm Diệu này ấy vậy mà có thể từ vai phản diện giành lấy danh hiệu chính nghĩa. Mà nữ chính không có một vết đen nào bỗng dưng toàn thân đều đen, lấy được danh hiệu “kỹ nữ hoa sen”

Trong lớp trừ Tiểu Mẫn, tất cả mọi người đều đứng về phe Thẩm Diệu. Là một người bạn tốt ngồi chung bàn, không chỉ một lần Đỗ Vũ muốn kéo Tiểu Mẫn về phe mình, bắt đầu đi Tiểu Mẫn lại là fan của Kiều Ánh Tinh, rất hâm mộ cô ta, nói thế nào cũng không nhúc nhích.

“Bạn thật là, bạn xem qua tình huống kịch bản thử đi, bạn không thể về phe mình sao? Chúng ta không thể vui vẻ đùa giỡn với nhau à?” Cuối cùng Đỗ Vũ nổi giận: “Mọi người chơi với nhau lâu như vậy, mỗi lần xem phim, đọc sách đều ở chung một phe, vì sao lần này phải chia ra? Chẳng lẽ tình bạn cả năm của chúng ta không bằng một Kiều Ánh Tinh hay sao?”

“Tất nhiên không bằng!” Tiểu Mẫn cảm bức phác thảo địa đồ: “Chỉ là một người mới hơi nổi danh thôi. Bạn chính là người gió thổi chiều nào theo chiều ấy. Ban đầu đọc nguyên tác không phải thích nữ chính sao? Đã nói là trung thành với nguyên tác, bây giờ tôn sùng nhân vật phản diện là thế nào?”

“Do nguyên tác không đào sâu đặc điểm nhân vật, hơn nữa chúng ta cũng bỏ quên hoàn cảnh. Bạn dám nói lúc xem truyền hình, d.d.l.q.d.u.m.u.m trong lòng không có chút nào đồng tình với Thẩm Diệu không? Không hề có giây phút nào hâm mộ gương mặt đẹp của Thẩm Diệu không?” Đỗ Vũ đối qua dùng chính sách dụ dỗ: “Bạn nói đi!”

Trong mắt Tiểu Mẫn hơi phức tạp. Mẹ nó, cô ấy không phải là người có lòng dạ sắt đá, dĩ nhiên cũng biết cảm động. Chó chết, không hiểu vì sao bộ phim này quay đúng theo nguyên tác vậy mà có thể quay ra cảm giác một tiểu bạch liên thẳng chức. Mỗi lần nhìn Chu Thanh Hoan mỉm cười thông dong ứng phó mọi chuyện xảy ra đều nảy sinh cảm giác muốn xé rách mặt nạ của cô ta.

Chẳng lẽ vì diễn viên Thẩm Diệu diễn quá chân thật nên nhìn nhân vật Chu Thanh Hoan lúc nào cũng có cảm giác cô ta đang “diễn”. Nhưng không khoa học được, Cố Tương là người mới, Kiều Ánh Tinh là diễn viên kỳ cựu mà.

Chắc chắc ánh mắt của mình có vấn đề.

“Mình không nghe!” Tiểu Mẫn che tai lại, kiên quyết không thay lòng với thần tượng mình. “Mình là đảng Thanh Hoan, mình không chịu khuất phục.”

“Không thể cứu chữa.” Đỗ Vũ thương hại nhìn bạn mình, đột nhiên chuông tan học vang lên, Đỗ Vũ ném bài thi vào ngăn kéo, cầm cặp sách chạy như điên ra ngoài: “Không nói vòng vo nữa, tối nay Triển Cự Cự ra sân, mình muốn tranh thủ thời gian về xem.”

Oh oh oh Triển Cự Cự của mình, tối nay tới đoạn Thẩm Diệu muốn Triển Cự Cự đi làm Chu Thanh Hoan. Nguyên tác có cảnh này, thật là khó tiếp nhận được việc Triển Dương diễn cảnh cưỡng gian.

Biên kịch sẽ không sắp xếp như vậy. Mọi thiếu nữ đều lặng lẽ tự an ủi trong lòng, Triển Cự Cự đẹp trai đến thế sao có thể diễn thành một tội phạm cưỡng gian, nếu diễn thật thì hôm sau có thể chữ ký của tất cả phái nữ sẽ đổi thành “Chán quá, muốn bị cưỡng gian quá”.

Quan trọng nhất là, bây giờ mọi người cảm thấy tính kỹ nữ của Chu Thanh Hoan rõ ràng như thế, tại sao còn được Triển Cự Cự cưỡng gian? Loại chuyện bánh thịt trên trời rơi xuống trên người cô ta mà không bị người người oán trách mới lạ.

Tối nay hơi kẹt xe. Khi Đỗ Vũ chạy như điên đến nhà, đã chiếu được 20’ rồi. Vừa kịp cảnh đối diễn giữa thị vệ Giang Dạ và Thẩm Diệu.

Thẩm Diệu ra sân vẫn luôn toả sáng bức người, trên tivi vẫn là áo tơ trắng, đồ trang sức trang nhã, có lẽ vì diễn tiêu tụy nên không hề trang điểm nhưng ngũ quan lại thêm lung linh, thật sự vô cùng đẹp để động lòng người.

Về mặt nàng có chút vô lực, sau khi biết thái độ si tình của Minh Quận vương và Chu Thanh Hoan, cuối cùng cũng không còn bộ dáng ngang ngược như ban đầu. Mặc dù giọng nói tàn nhẫn lại có chút bi ai: “Giang thị vệ, lần này...”

“Vâng.” Lần đầu tiên Giang Dạ cắt đứt lời nàng.

Thẩm Diệu ngẩng đầu, diendd@nleeqydd0n_um_um nhìn thị vệ một cái. Thị vệ áo đen phía trước cũng hơi cúi đầu nhìn nàng. Ánh mắt hai người thoáng giao nhau.

Người thị vệ này chứng kiến nàng xuất giá, cũng chứng kiến nàng không được sủng ái. Thay nàng làm nhiều chuyện xấu lại chưa bao giờ đứng ở góc độ chính nghĩa chỉ trích nàng. Nhân vật có suy nghĩ lệch lạc như vậy không ngờ luôn đáp ứng mọi yêu cầu của nàng.

Trung thành ư? Thờ ơ ư? Đồng tình ư? Bảo vệ ư?

Nàng khẽ khép mắt, trong giọng nói có chút ý mơ hồ: “Dù sao Chu Thanh Hoan cũng là người trong cung, lần này lành ít dữ nhiều. ... Không cần thận sẽ

mất mạng. Giang Dạ, người...”

“Thuộc hạ hiểu.” Giang Dạ nói.

Thẩm Diệu lại nhìn hấn lần nữa.

Mẹ Đỗ bỏ len sợi đã đan một nửa trong tay xuống, nói ra câu nói kinh người: “Hai người này nhìn rất xứng đôi.”

“Phụt----” Sữa tươi trong miệng Đỗ Vũ phun ra.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Cặp đôi Dạ Miêu

Edit: Um-um

Trong nguyên tác, Thẩm Diệu là một nữ nhân vật phản diện độc ác đáng sợ.

Trong phim truyền hình, Thẩm Diệu là một người vợ chính vô cùng xinh đẹp đáng thương.

Trong nguyên tác, Giang Dạ là một kẻ hủ bại nhân âm hiểm thô bỉ.

Trong phim truyền hình, Giang Dạ là một thị vệ anh tuấn cao lớn lạnh lùng.

Hai con người có giá trị nhan sắc cao ở chung với nhau rất dễ khiến khán giả tưởng tượng, nhất là nếu hai người có cảm giác couple, đơn giản chỉ là mở ra một cánh cửa thế giới mới.

Hơn nữa trong cùng một tập, cảm giác Giang Dạ và Thẩm Diệu hoà hợp thật không nên quá mạnh a a a. Sau khi bị câu nói của mẹ Đỗ nhắc nhở, Đỗ Vũ cũng thấy hai người này quả thật rất xứng đôi.

Rõ ràng tình tiết ngược đến vậy, rõ ràng nhất định là cặp đôi BE(1) thế mà lại có chút lãng mạn. Thật là chó chết! Chẳng lẽ đây chính là trong đường có phân, trong phân có độc trong truyền thuyết (2)?

(1) BE: Bad ending. Kết cục không hạnh phúc, kết thúc buồn.

(2) Trong đường có phân, trong phân có độc: Một câu thành ngữ của TQ, ý chỉ khi tình hình quá tốt, sẽ luôn có một cuộc khủng hoảng tiềm ẩn ở góc tối. (nguồn baidu)

Thẩm Diệu sai Giang Dạ đi làm thịt Chu Thanh Hoan, nữ nhân của Đại hoàng đế há có thể để cho những thứ tôm tép nhỏ nhỏ này động vào? Giờ giờ phút phút đều tràn đầy nguy hiểm. Kết quả thị vệ trung thành Giang Dạ bày tỏ: Vâng nương nương, nương nương không thành vấn đề, dù chết thuộc hạ cũng phải giết chết tình địch của người.

Đây chính là yêu!

Có lẽ toàn bộ nội dung của "Tề hậu truyện" chỉ có nữ chính và Minh Quân vương căn bản không thoả mãn nhu cầu khán giả, sau khi xuất hiện một cặp đôi mới, cuối cùng mọi người đã phát hiện một người mới toả hào quang.

Bọn họ gọi cặp đôi này là Dạ Miêu, hay có tên khác là phu thê thị vệ.

Sáng sớm, trên web # Vương phi Lạnh lạnh đáng đánh # đã bị # Quý gồi van xin Dạ Miêu ở chung một chỗ # # phu thê thị vệ # thay thế. Nếu như nói Thẩm Diệu đa phần thu hút sự chú ý với hình tượng cô gái mộng manh ngập tràn tính thần tượng nghĩa, lại thêm Giang Dạ tạo thành một cặp đôi toả hào quang bóng bóng trái tim màu hồng, đúng là hình ảnh không tệ để thu hút người xem.

Tiểu Mẫn ngồi chung bàn cười lqđ.d.i.e.n.d.a.n híp mắt cho Đỗ Vũ một cái bánh bao nhỏ.

“Không chung một phe, không cần phải làm quen.” Đỗ Vũ đường hoàng nói lời từ chối.

“Ái chà, sao lại không cùng một phe nào?” Tiểu Mẫn cười đến cả người run rẩy: “Bây giờ mình không còn là đảng Thanh Hoan nữa mà.”

“Cái gì?” Đỗ Vũ kích động nắm tay cô ấy: “Cuối cùng bạn đã chuyển qua đảng Thẩm Diệu sao?”

“Cũng không hẳn.” Tiểu Mẫn rút tay mình ra, cắn một miếng bánh bao: “Hiện giờ mình về phe Dạ Miêu. Dạ Miêu thật tốt!”

“What?”

“Mặc dù Kiều Ánh Tinh là thần tượng của mình nhưng Triển Cự Cự mới là mạng sống của mình. A ha ha ha ha ha.” Tiểu Mẫn cười phóng túng: “Tình cảm trong bộ phim này luôn khác lạ, tối qua sau khi xem mấy tập, bỗng dưng mình phát hiện đây chính là mở ra một góc độ mới! Mình quyết định về phe Dạ Miêu không rời bỏ.”

“Ha ha.” Mất Đồ Vũ lạnh lẽo nhìn cô ta: “Bạn đúng là ba phải, gió thổi chiều nào theo chiều ấy.”

“Đi đi đi.” Tiểu Mẫn lấy điện thoại đi động ra: “Đi xem bình luận quý gối xin thay đổi kết cục của bà con nào.”

Ngay lúc đó, Cố Tương mở máy vi tính ra vào Weibo cũng cảm thấy choáng váng.

Whatthe?

Dạ Miêu là cái quý gì? Phu thê thị vệ ở đâu chui ra vậy?

Mọi người muốn xem đến điên rồi sao? Cặp đôi chính cũng không thêm? Sao chỉ trong một đêm cặp thị vệ và vương phi tính tình méo mó lại nổi lên rồi? Còn nói gì mà tràn đầy tình yêu, một ánh mắt cũng nhìn ra được tình nghĩa ăn giấu lò mờ trong đó. Nhìn sao có thể ra tình nghĩa? Cơ bản cũng không có tình yêu nào hết có được không?

Ghép đôi thì cũng thôi đi, phía dưới còn có bình luận nói quý gối xin người thật ở chung một chỗ làm Cố Tương đọc mà cả người sợ hết vía.

Cô nghĩ nghĩ, không biết nói gì, tắt máy vi tính.

Đầu sóng ngọn gió thế này không nên đăng lên Weibo, cũng không cần đăng hình tự sướng, chỉ cần im lặng một thời gian là qua thôi.

Phía cô bình thản nhưng có người trong lòng nóng nảy.

Kiều Ánh Tinh ẩn trán, vẻ mặt mệt mỏi uất ức: “Lương Quý, em cảm thấy mệt quá.”

“Đừng nghĩ nhiều.” Lương Quý ôm cô ta vào lòng, an ủi: “Có lẽ phim này không thích hợp với em, nhân vật này cũng không hợp với em.”

Kiều Ánh Tinh ở trong lòng hấn lắc đầu một cái.

Ban đầu cô ta nhận diễn bộ phim này là vì quan hệ với Lương Quý, nhưng sau khi đọc kịch bản cũng cảm thấy rất hài lòng. Thứ nhất đây là bộ phim có nguyên tác là tiểu thuyết chuyển thành phim truyền hình, chỉ cần không quá tệ cũng có thể tạo tiếng vang cho diễn viên. Sau nữa đoàn làm phim cũng chịu chi tiền, diễn viên trong đoàn là những người có thực lực, rất dễ dàng nâng cao danh tiếng. Nói cách khác, diễn xong bộ phim này, mối quan hệ và danh tiếng sẽ có thu hoạch rất lớn.

Cho nên Kiều Ánh Tinh luôn nghiêm túc đối với bộ phim.

Không biết tại sao, phim này giống như có xung khắc với cô ta. Không, phải nói là Cố Tương có xung khắc với cô ta, từ khi bắt đầu đã không thuận lợi.

Hai tập tuần này vừa chiếu, nhà phê bình phim đã phê phán cô ta đến thâm. So sánh kỹ thuật diễn giữa Cố Tương và cô ta, có rất nhiều người kết luận khả năng của cô ta không bằng Cố Tương. Nhất là những cảnh đối diễn, nói diễn xuất của cô ta bị đè áp đến nỗi không có cảm giác tồn tại.

Nếu như đổi lại người bị so sánh là Tưởng Lily hoặc là một diễn viên đặc biệt nào đó, Kiều Ánh Tinh sẽ không cảm thấy tức giận đến vậy. Nhưng đó lại là Cố Tương, Cố Tương chỉ là một người mới, nói một diễn viên nhiều năm kinh nghiệm bị người mới áp chế diễn xuất không khác nào tát một bạt tai thật mạnh vào mặt cô ta.

Không chỉ trên phương diện công việc, kể cả về phương diện cá nhân, cô ta cũng không ưa gì Cố Tương, có thể nói là chán ghét. Đúng ra loại diễn viên nhỏ không có căn cơ này không lọt vào mắt cô ta nhưng không hiểu sao mỗi lần nhìn thấy Cố Tương, cô ta đều cảm thấy cả người không thoải mái.

Cô ta nói: “Lương Quý, nếu như bây giờ em ngưng quay thì sao?”

Lương Quý sợ hết hồn: “Em đừng có đùa.”

Kiều Ánh Tinh biết vừa rồi mình có hơi xúc động. "Tê hậu truyện" cũng đã quay hơn phân nửa sao có thể tùy hứng ngưng diễn, dĩ nhiên lúc này không diễn nữa chẳng phải phơi bày điểm xấu của mình cho đám phóng viên ư? Trong lòng cô ta phiền muộn: “Bây giờ em nên làm gì? Mấy tập gần đây em đều bị áp chế diễn xuất, chẳng lẽ em diễn tệ vậy sao? Em cảm thấy mình không diễn nổi nữa.”

Lương Quý thở dài, vuốt tóc cô ta: “Tiểu Tinh, đừng tự tạo áp lực lớn cho mình. Không phải em diễn không tốt, phải...” là Cố Tương diễn tốt. Nửa câu nói sau hấn không nói tiếp. Cho dù là đối thủ, Lương Quý không thể không thừa nhận thiên phú diễn xuất của Cố Tương làm cho người ta kinh ngạc. Đáng tiếc, Cố Tương lại là đối thủ của Kiều Ánh Tinh.

Kiều Ánh Tinh dụi dụi mắt, hình như là rót nước mắt, cô ta nói: “Lương Quý, em rất buồn.”

Lương Quý ôm cô ta càng chặt. Mặc dù bề ngoài Kiều Ánh Tinh nhìn đoan trang ưu nhã, là một phụ nữ trưởng thành, nhưng trước mặt hắn, cho đến bây giờ đều giống như chim nhỏ nép vào lồng. Hắn thích cô ta ngoan ngoãn hiểu biết, thích cô ta cao nhã thiện lương. Lần này nhìn cô ta khó chịu như vậy, trong lòng hắn trở nên bất mãn với Cố Tương. Nhất là bây giờ trên Weibo tên cặp đôi Dạ Miêu bay đầy trời càng làm hắn thêm buồn bực. Hắn nghĩ chẳng lẽ mình nhập vai quá sâu, xem Thẩm Diệu như vợ mình như lời Cố Tương nói? Nếu không tại sao vừa xuất hiện cặp đôi Dạ Miêu hắn lại có cảm giác mình bị đội nón xanh?

“Lương Quý....” Thấy Lương Quý vẫn mãi ngẩn người, Kiều Ánh Tinh khẽ đẩy hắn.

Lương Quý phản ứng kịp, hơi suy nghĩ, bỗng nói: “Thế này đi, vai diễn của Cố Tương trong mấy tập cuối có cảnh nguy hiểm phải dùng diễn viên đóng thế. Có thể lợi dụng việc này gây ra tin tức bất lợi, đã kích hình tượng cô ấy.”

Trong lúc diễn viên thực hiện cảnh hành động, bởi vì rất nhiều nguyên nhân, nhất là diễn viên nữ để bảo đảm an toàn bản thân thường dùng diễn viên đóng thế.

Nhưng nếu như dựa vào đó mà viết bài, có thể gia tăng thêm độ khó, hoặc có thể nói Cố Tương diễn xuất không chuyên nghiệp, hoặc nói là Cố Tương không chịu dấn thân ra trận. Tóm lại viết theo hướng này vẫn có sức thuyết phục. Đối với một người mới vừa được quan tâm mà nói, bất kỳ tin tức không tốt nào cũng đều là chí mạng.

Lúc Lương Quý nghĩ ra cách này, hắn có cảm giác hơi có lỗi với Cố Tương nhưng cảm giác này nhanh chóng bị nước mắt của Kiều Ánh Tinh hoà tan.

Kiều Ánh Tinh sững sờ, sau đó chân chửi gậy đầu: “Như vậy ỏn chứ?”

“Chỉ tổn hại hình tượng một chút, cô ấy vừa mới ra sân, con đường phía trước còn dài. Đây chỉ là dạy dỗ một chút thôi.” Lương Quý nói rất đường hoàng.

Kiều Ánh Tinh không nói gì nữa, chờ sau khi Lương Quý đi khỏi, cô ta mới đi về phòng ngủ, bấm một số điện thoại.

“Phóng viên Vương đúng không? Bên tôi có một tin, ông chuẩn bị một chút. Đại khái tháng sau có thể dùng đến, tin rất hay, rất hấp dẫn. Có thời gian chúng ta hẹn nhau nói chuyện nhé.”

Nửa phút sau, cô ta cúp máy.

Đề nghị của Lương Quý rất hấp dẫn nhưng còn chưa đủ ác. Từ một người mới vô danh một đường đi đến vị trí hôm nay trong giới điện ảnh, cô ta không phải dựa vào lương thiện và ngay thơ. Làng giải trí không hề có nguyên tắc, cô ta dám chọt không ít bí mật ở sau lưng bạn bè, đập lên bao nhiêu bạn tốt cũng đã không còn nhớ rõ.

Sự tồn tại của Cố Tương uy hiếp nghiêm trọng đến cô ta. Đối với uy hiếp nếu không mạnh mẽ diệt trừ mà chỉ cho một bài học nhỏ trên đường phát triển của đối phương thì đó không phải là Kiều Ánh Tinh.

Phải cho Cố Tương té ngã vĩnh viễn không đứng dậy được, phải cho cô vĩnh viễn nhớ rõ bài học xương máu này.

Trong vòng giải trí, diendd@nleequydd0n_um_um làm việc phải sạch sẽ. Đây là một vị tiền bối dạy cho cô ta, cho nên cuối cùng cô ta đập vị tiền bối này đề trời lên.

Cố Tương chỉ là một trong số đó.

.....

Đường Duệ nhìn bình luận ầm ĩ trên web, sờ sờ cằm, nhìn Triển Dương đang rót nước, nói: “Klaus, bây giờ hai người đang được người hâm mộ chúc phúc, hay là ông thử luận đi?”

Triển Dương nhìn hắn: “Sao ông không thử?”

“Vậy hay là thôi.” Đường Duệ ngồi xuống ghế sofa. “Chỉ là tốc độ nổi tiếng của cô nàng này nhanh quá, tôi ở trong giới này lâu như vậy cũng thấy có chút kỳ lạ.”

“Sao hả?” Triển Dương đưa cái ly cho hắn.

Đường Duệ nhận cái ly: “Nói gì thì ông cũng từng đóng phim qua, không phải chưa từng sắp xếp người hợp tác nhưng chưa có ai có thể thành công ghép đôi với ông được.” Triển Cự Cự chính là bông hoa mọc trên đỉnh núi cao, người nào hợp tác với anh đều có cảm giác không phù hợp.

“Nhưng bây giờ ông xem, căn bản Cố Tương và ông không có hướng tình cảm mà có thể ghép đôi đến như vậy thật là không khoa học. Nếu nói có cảm giác yêu đương nhất định phải diễn ra tia lửa, cô ấy có thể diễn với ông đến cảm giác yêu đương, chắc chắn kỹ thuật diễn có thể hoà hợp với ông. Một người mới...” Nhìn về Triển Dương: “Ông cảm thấy đây là lần đầu tiên cô ấy đóng phim sao?”

Lần đầu đóng phim? Lừa người khác thì được nhưng không thể qua mặt Triển Dương, dù không thể giải thích vì sao nhưng chỉ dựa vào năng lực và thiên phú chắc chắn không thể làm được như vậy.

Nhưng anh chỉ cười cười, nói: “À, có lẽ là khả năng trời cho.”

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33-1: Phản đòn (1)

Edit: Um-um

Mặc kệ bên ngoài phán xét thế nào, "Tề hậu truyện" vẫn thông thả quay tiếp tục.

Ngoài dự kiến của mọi người, Ôn Lâm Dự không vì phản ứng của khán giả mà sửa đổi kịch bản, nhưng vô tình hay cố ý vẫn chính thức lộ ra chút tình cảm mập mờ.

Ví dụ như lúc Thẩm Diệu ở cùng thị vệ Giang Dạ luôn vô tình cố ý quay đặc tả ánh mắt của thị vệ. Phần lớn là lặng lẽ đứng nhìn chăm chú sau lưng Thẩm Diệu, thâm tình như có như không làm tan nát trái tim bao nhiêu cô gái.

Mà sau khi Thẩm Diệu bắt đầu kỹ năng tìm đủ loại đường chết, tiến vào giai đoạn bị ngược đãi hạn. Minh Quận vương chính là ngựa đực thâm tình trong truyền thuyết, rõ ràng trong hậu viện thu một phòng thiếp thất, ngủ với một đồng nữ nhân ấy vậy mà trong lòng chỉ thích một mình Chu Thanh Hoan. Chu Thanh Hoan bị ngược đãi thì Minh Quận vương sẽ trả lại gấp đôi ngược đãi ấy.

Người ngược Thẩm Diệu luôn là Minh Quận vương, ai có thể ngược mình nhiều hơn nam nhân mình yêu sâu đậm. Tình yêu càng mù quáng càng cố chấp, mỗi lúc Thẩm Diệu càng gầy hơn, nhưng nàng càng tiều tụy thì lại biểu hiện ra nét đẹp yếu đuối đến nao lòng.

Người ái mộ trong Weibo của Cố Tương tăng lên như hoa tiễn, còn đứng trước mấy người cuối bảng. Đối diện giữa Kiều Ánh Tinh và Cố Tương càng nhiều thì vấn đề xuất hiện càng nhiều, ở trước mặt người mới không hề chiếm ưu thế thậm chí nhiều lần còn bị đè áp diễn xuất đến thê thảm không thể nhìn.

Đời trước những việc này chưa từng xảy ra, chỉ là điều Cố Tương không thể tưởng tượng được bộ phim "Tề hậu truyện" này, cặp đôi nổi bật lại là Dạ Miêu.

Đời trước tình cảm của nam nữ chính Minh Quận vương và Chu Thanh Hoan nóng lên vào thời điểm nghỉ hè, tình cảm của người thật cũng được hâm nóng. Vì vậy cũng tăng lên không ít người ủng hộ cặp đôi Kiều Ánh Tinh và Lương Quý. Sau mỗi người đều kết hôn với người khác khiến người hâm mộ rất đau lòng. Về sau nữa họ tái hợp, còn có người lấy tác phẩm này ra nói chuyện, nói nhất định đây là duyên nợ trời ban.

Không ngờ trở lại một lần, tình cảm của Lương Quý và Kiều Ánh Tinh vậy mà không nóng lên ngược lại còn xuất hiện đoạn tình yêu giọng khách át giọng chủ. Đời trước khi Lương Quý và Kiều Ánh Tinh công bố tình yêu cũng khiến đoạn tình cảm này được lãng xê thêm một bậc. Hiện tại chuyện tình cảm không nóng, họ còn có thể công bố tình yêu được sao?

Cố Tương lau lau mồ hôi trán, thời tiết tháng tám, phim trường vừa không có máy điều hoà, cô còn phải mặc cổ trang thật dày, chỉ có thể quạt quạt cho mát một chút. Triển Dương ngồi bên cạnh, lq.d.i.e.n.d.@.n, toàn thân mặc áo đen kín kẽ nhưng tinh thần rất sáng khoái. Kevin đưa cho anh chai nước lạnh, anh chuyển qua cho Cố Tương, Kevin tức giận tròn mắt hung dữ nhìn Văn Tĩnh, lại đưa Triển Dương một chai nữa.

Văn Tĩnh bị hấn trừng không giải thích được, hỏi Cố Tương: “Tương Tương, cảnh cuối sẽ dùng diễn viên đóng thế, chúng ta có thể nghỉ ngơi rồi.”

“Tương Tương.” Tường Lily nhào đến, trên đầu cô ấy còn đội mũ phượng nặng nề, thiếu chút nữa là rớt xuống đất, vội vàng lấy tay vịn lại. di3nd@nlqd Cô ấy nói: “Đây là hai tập diễn cuối cùng của em, vậy mà biên kịch không đối kết cục, đúng là điên rồi!” Cô ấy nói: “Chút nữa xin em đừng diễn tốt quá, chị sẽ khóc đó. Chị mà khóc vương miện sẽ hỏng mất.”

Cố Tương: “.....”

Tường Lily là một trong những diễn viên chính cũng là một fan cuồng trong đảng Dạ Miêu, thường lên mạng tìm truyện đồng nhân(*) hoặc cắt nối biên tập video chia sẻ cho Cố Tương xem với quy mô lớn. Mỗi lần Cố Tương thấy đều không nói nên lời, lại không thể phản đối, chỉ có thể rung rung ăn thức ăn Anway mà mình không muốn ăn.

(*) Truyện đồng nhân: Thể loại truyện lấy bối cảnh từ truyện tranh, phim ảnh, phim hoạt hình, hoặc một câu chuyện nào đó có sẵn. Nhân vật chính có thể là nhân vật đến từ thế giới hiện thực hoặc một nhân vật hoàn toàn mới trong câu chuyện đó.

Chính mình tự ăn cảnh yêu đương của mình có cảm giác là lạ.

Tường Lily nói: “Sao diễn viên đóng thế vẫn chưa tới?”

Cố Tương quay đầu lại.

Cảnh quay của cô trong "Tề hậu truyện" đã sắp kết thúc. Đây là hai tập cuối cùng, cảnh một đám người hành hạ thị vệ chó săn mạnh mẽ Giang Dạ đến chết, Minh Quận vương chứng tỏ người dám động đến nữ nhân của bốn vương, bốn vương sẽ khiến người không chỗ dung thân. Di thể thị vệ Giang Dạ bị người ta tiện tay ném ở bãi tha ma.

Sau khi Thẩm Diệu biết Giang Dạ chết, giống như người cuối cùng ở cạnh mình cũng không còn. Nàng trở nên điên cuồng, trí thông minh logout lần nữa, quyết định vào cung tự mình giết Chu Thanh Hoan.

Tất nhiên chuyện này không thể xảy ra, Chu Thanh Hoan đã tiến hoá từ tiểu bạch liên thành thú bạch liên, phát huy trọn vẹn trí thông minh của mình khiến Thẩm Diệu thiệt thòi to, lược bớt quá trình trung gian, đợi đến khi Thẩm Diệu tỉnh lại đã ở trong tù. Hơn nữa còn bị sắp xếp một tội danh đáng sợ: ý đồ mưu hại thánh thượng.

Tội danh mưu hại thánh thượng vừa ban ra, sau đó liền không có cách nào cứu vãn. Thêm nữa Hoàng đế có ý sửa trị Thẩm gia, toàn bộ Thẩm gia bị dính líu, chứng cứ tạo phản được trình lên, tài sản tất cả đều bị tịch thu, cả gia tộc bị chém đầu. Thẩm Diệu bị giam ở đại lao, tùy ý xử trảm.

Minh Quận vương sớm hận Thẩm Diệu có mưu đồ hại nữ nhân trong lòng hắn, càng thêm hận ban đầu Thẩm gia dựa vào quyền thế ép mình chấp nhận cuộc hôn nhân này nên không chỉ không tìm cách cứu chính thể mà còn bỏ đá xuống giếng. Một kích chí mạng định tội Thẩm gia đến từ cô gia nhà họ Thẩm, Minh Quận vương.

Thẩm Diệu sống trong lao cũng không yên ổn, ngày trước lúc ngang ngược đắc tội quá nhiều người, họ mua chuộc ngục tốt cho nàng nếm mùi đau khổ. Một cô nương ăn sung mặc sướng phải chịu không ít khổ sở, cuối cùng không thể chịu được nổi nhục bèn treo đài lưng lên xà nhà thắt cổ tự vẫn.

Cảnh cuối Cố Tương phải diễn là cảnh bị người ta khi dễ chèn ép trong nhà lao. Nàng bị quát roi, lăn lộn trên mặt đất, bị người đập tay, kéo tóc đập vào tường, trên đầu toàn là vật dơ bẩn. Tóm lại phải dùng đến diễn viên đóng thế để diễn.

Nhưng cho đến bây giờ vẫn chưa thấy bóng dáng của diễn viên đóng thế, rốt cuộc Văn Tĩnh hơi nóng nảy, đi qua chỗ đạo diễn xem tình hình, diendd@nleequyddd0n_um_um không lâu sau vội chạy về, vẻ bức bối hiện lên mặt: "Tương Tương, không ổn rồi. Hôm nay diễn viên đóng thế tạm thời có việc bận không đến được."

Sao có thể trùng hợp như vậy? Cố Tương nhíu nhíu mày: "Chắc chắn không đến được hà chi?"

"Nếu không ngày mai quay cũng được." Tương Lily nói.

"Diễn viên đóng thế không đến à?" Kiều Ánh Tĩnh gần đó nghe thấy, đi đến hơi khó xử nói: "Gần đây thời gian quay rất gấp, ngày mai muốn quay gấp cảnh của chị. Tốt nhất hôm nay chúng ta quay cho xong phần này đi."

"Nhưng mà bây giờ không có người đóng thế." Tương Lily nhìn lại kịch bản: "Cảnh này không có người đóng thế thì Tương Tương không thể nào quay một mình xong đâu."

"Đề chị đi nói chuyện với đạo diễn thử xem." Văn Tĩnh đứng lên: "Trong hợp đồng không nói đến biện pháp giải quyết tình huống này, bây giờ chỉ có cách hợp tác với nhau thôi."

"Đúng vậy." Kiều Ánh Tĩnh nhìn Cố Tương: "Tương Tương, diễn viên đóng thế rất khó tìm, không thể tìm người thay ngay được." Dung mạo Cố Tương rất xinh đẹp, người đóng thế cô có năm phần tương tự cô, "Tề hậu truyện" theo đuổi sự hoàn mỹ trong từng chi tiết nên rất kén chọn đối với diễn viên đóng thế.

"Tương Tương nè," Kiều Ánh Tĩnh mỉm cười nói: "Nếu không thì em dùng dùng người đóng thế nữa, cũng chỉ là một cảnh diễn không hề có nguy hiểm, chỉ hơi cực khổ xíu thôi. Nhưng mà bây giờ đề kịp tiến độ nên đừng so đo nhiều làm gì. Em xem Ngụy Khôn và mọi người đều đang chờ, lãng phí thời gian không tốt lắm đâu."

"Cô nói có vẻ đơn giản quá." Không đợi Cố Tương mở miệng, Tương Lily giành nói trước: "Phim trường chúng ta nhiều người như vậy, cảnh diễn cực khổ nào không phải do người đóng thế làm. Trời nóng đến nổi mặt đất muốn chảy ra, cô không thấy trên đất nóng đến nổi đặt trứng gà lên có thể chín luôn sao? Da Tương Tương như vậy nhất định sẽ phỏng mất."

"Nhưng diễn viên đóng thế của chúng ta không xảy ra vấn đề." Kiều Ánh Tĩnh không tức giận, vẫn cười híp mắt như cũ: "Hôm nay vừa khéo có nhóm phóng viên đến tham quan, nếu xem Tương Tương kết thúc công việc, không chừng lại muốn viết gì nữa? Đối với chúng ta chẳng có gì ghê gớm nhưng đối với những người mới như Tương Tương có thể là phiền phức lớn đấy."

Mặc dù nụ cười Kiều Ánh Tĩnh dịu dàng nhưng lời nói rất chói tai. Cho đến bây giờ, ít nhiều cô ta cũng không che giấu mâu thuẫn giữa mình và Cố Tương. Đúng vậy, có ai bị một người mới diễn đề ép mà có thể vui được chứ?

Nhưng lời của cô ta cũng có lý, hiện nay Cố Tương càng nổi tiếng thì càng nhiều ánh mắt nhìn chăm chăm cô. Paparazzi hận không thể đào bới thêm nhiều tin tức bí mật của cô, nếu có phóng viên biết hôm nay Cố Tương không ra diễn không biết là sẽ viết linh tinh đến thể nào nữa.

Nhưng mà nếu cố gắng diễn cảnh loại này, đối với một người mới mà nói, tuyệt đối hết sức khó khăn.

Lúc Kiều Ánh Tĩnh mới tham gia vào giới nghệ sĩ từng chịu qua loại thua thiệt này, sau gặp không ít người mới, lần đầu tiên quay cảnh phải dùng người đóng thế cũng xảy ra rất nhiều vấn đề. Diễn viên cũng là người, khi người mới bắt đầu bước chân vào nghề tất nhiên cũng cần một quá trình thích ứng.

Đối mặt với loại cảnh diễn này, Cố Tương tỏ ra chán ghét, nếu không giải quyết tốt vấn đề này sẽ trở thành tảng đá khổng lồ ngáng chân cô. Mà phóng viên Vương do Kiều Ánh Tinh mời tới cũng là một tay lão làng có thâm niên kinh nghiệm.

Cho dù hôm nay Cố Tương không diễn, tên phóng viên Vương cũng có thể khiến chuyện này thành tội ác khó tha.

Làm thế nào, hôm nay Cố Tương cũng không thể tránh khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33-2: Phản đòn (2)

Edit: Um-um

Nhưng ngoài dự liệu của cô ta, Cố Tương không hề nghĩ ngợi, liền nói: “Vậy cũng không cần người đóng thế nữa.”

Tường Lily và Văn Tinh sững sờ, Văn Tinh vội la lên: “Tương Tương, trời nóng lắm, chị Lily nói đúng đó, em đừng nên miễn cưỡng...”

“Cũng không phải là miễn cưỡng.” Không đợi cô ấy nói xong, Cố Tương cắt ngang: “Em là một diễn viên, phải là người chuyên nghiệp.” Cô nhìn Kiều Ánh Tinh khẽ mỉm cười: “Làm phiền chút nữa chị Kiều nói với nhóm phóng viên một tiếng, viết về em chuyên nghiệp chút nhé.”

Lúc cô nói lời này, giọng nói nghiêm túc, không nhìn ra một chút nhạo báng nào nhưng Kiều Ánh Tinh cảm thấy lời này đang châm chọc cô ta.

Trong lòng cô ta dần lại, ngay sau đó cười: “Nhất định rồi. Vậy để chị thay em nói với Ôn đạo diễn một tiếng nha.” Quay người đi, nụ cười đã biến mất.

Nếu Cố Tương đã tự mình không biết sống chết, cô ta phải thừa dịp Cố Tương hạ hê chính chết cô.

Tường Lily nhìn thấu dụng ý của Kiều Ánh Tinh, lo lắng nhìn Cố Tương: “Em so đo với cô ta làm gì cho mệt, phải biết quý bản thân mình chứ. Dĩ nhiên không cần giận lấy, bây giờ đổi ý vẫn còn kịp.” Cô ấy cho là Cố Tương đồng ý không dùng người đóng thế vì trúng phép khích tướng của Kiều Ánh Tinh.

“Em không có giận lấy.” Cố Tương nói: “Em hiểu rõ mình đang làm gì. Nhưng mà nghiệp diễn là vậy, có thể diễn vinh quang chói lọi, cũng có thể diễn xấu xí dơ bẩn. Đó là công việc thôi.” Cô cười cười: “Cảm ơn chị Lily, em đi hoá trang lại cái đã.”

Văn Tinh vội vàng đi theo, còn muốn khuyên bảo Cố Tương, lại thấy Cố Tương vào phòng nghỉ ngơi ngồi xuống, nhìn bốn bề vắng lặng, hỏi Văn Tinh: “Trong tay chị có số điện thoại phóng viên không?”

“Có vài người.” Đầu tiên Văn Tinh sững sờ, sau đó bừng tỉnh hiểu ra: “Tương Tương, em định... Nhưng mà...” Cô ấy hơi khó xử: “Đây đúng là lần đầu tiên em diễn loại cảnh này, gọi phóng viên tới cũng không có ích gì.”

Ý của Cố Tương là, nếu đã muốn quay cảnh diễn này sao không gọi thêm phóng viên đến viết vài bài, ca ngợi kinh nghiệm, thái độ làm việc nghiêm túc, cái gì cũng được. Nhưng Văn Tinh cảm thấy, lần đầu tiên Cố Tương đóng cảnh mạnh mẽ như vậy, hình tượng cũng không tiện, nói không chừng lúc đó sẽ cảm thấy khó khăn, gọi truyền thông đến không phải là vạch áo cho người xem lưng sao?

“Tin em đi.” Cố Tương nhìn cô ấy: “Tìm truyền thông nào có ảnh hưởng lớn một chút, với lại tìm thêm một người có quan hệ cá nhân tốt với chị, hai người là được rồi.” Cô nhìn lướt qua bên ngoài: “Dù sao cũng phải chói sáng, đã thế thì chói sáng thêm một chút vậy.”

Nếu Kiều Ánh Tinh đã gây rắc rối cho cô khắp nơi, thậm chí còn gọi truyền thông thì cũng nên để đám lửa này cháy bùng lên thêm chút. Lần đầu tiên diễn cảnh nguy hiểm? Dĩ nhiên không phải. Lúc đầu cô đóng một bộ phim ma, các loại màu đỏ đội lên đầu cô, bị đẩy từ trên cao xuống té ngã trầy da, roi xuống nước, nhảy khỏi xe, các loại nguy hiểm đều có. Mà lúc đó gặp đạo diễn rất khó tính, không cho diễn viên nào được dùng người đóng thế, dùng nói là hình tượng, đúng là dùng cả tính mạng để quay phim.

Vậy nên cảnh diễn bây giờ có gì không thể đóng? Kiều Ánh Tinh đang kể chuyện cười à?

Đợi đến khi Cố Tương bước ra từ phòng nghỉ ngơi, người bên ngoài cũng đã chuẩn bị xong. Điều khiến người ta kinh ngạc là bỗng nhiên hiện trường xuất hiện ba vị phóng viên nói đến tham quan trong đó có hai vị có tầm ảnh hưởng khá lớn.

Biến cố này khiến người trong phim trường lúng túng, Ôn Lâm Dự lại cảm thấy không việc gì. Mỗi ngày đều có phóng viên đến tham quan phỏng vấn, để duy trì độ hot thì đây là việc nên làm. Mà hôm nay mấy vị phóng viên này rõ ràng đến vì cảnh quay của Cố Tương, Tường Lily và Ngụy Khôn hơi lo lắng, chỉ cần không tốt một chút là có thể lên trang nhất như chơi.

Đường Duệ đứng cạnh Triển Dương, vừa dùng đá lạnh xoa mặt vừa nói: “Người yêu ông sắp đi đóng cảnh của diễn viên đóng thế kia, sao ông không đi

giúp một tay?”

“Không cần.” Triển Dương hào hứng nhìn Kiều Ánh Tinh đang chộn rộn, cười: “Có người muốn xui xẻo.”

“Có ý gì?” Đường Duệ nghe không hiểu.

Trong lòng Kiều Ánh Tinh rất hả hê. Vốn cô ta chỉ gọi phóng viên Vương không ngờ phim trường lại đến thêm hai nhà truyền thông khác, nhất định là đi săn tin tức. Cả ba nhà truyền thông cùng đánh, Cố Tương không ngờ một cú thật đau mới là lạ.

Trong lòng cô ta xuất hiện cảm giác sung sướng vì trả được thù, Cố Tương không phải diễn xuất tốt sao, không phải rất có thiên phú, rất có năng lực sao? Cô ta phải xem thử, diễn cảnh hao sức mà không có kết quả tốt thế này, diễn cảnh hoàn toàn không có hình tượng như vậy, Cố Tương phải làm sao bình thân tiếp tục không coi ai ra gì, làm sao phát huy diễn xuất siêu nhân của cô đây?

Người mới thì vĩnh viễn chớ vọng tưởng một bước lên trời.

Máy quay vào chỗ sẵn sàng, Ôn Lâm Dự hô một tiếng bắt đầu.

Trong phòng giam tối đen, bóng Thảm Diệu ngồi một mình cô đơn.

Trong phòng giam còn có chuột và trùn bò ngo ngoáy, trên giường được đắp bằng rom rạ và rác rến lộn xộn giống như thông qua hình ảnh có thể cảm nhận được hương vị ẩm mốc mục rữa của nó.

Cô gái đầu bù tóc rối, xiêm áo dơ bẩn, thậm chí trong móng tay cũng chứa đầy cặn bẩn. Thân hình nàng khòm xuống, giống như một lão bà.

Kiều Ánh Tinh nhú mày, lqddiend@n cho dù cảnh diễn này hoàn toàn không có hình tượng, Cố Tương cũng biểu hiện hết sức tự nhiên. Đường như vừa bắt đầu đã là một nhân vật xấu xí như thế, một chút cũng không có cảm giác gượng ép.

Cô luôn là người nhập vai cực nhanh.

Ngực tốt đi vào, không nói hai lời, một thùng chất dơ dỏ “Ào” một cái lên người Thảm Diệu.

Người trong phim trường không nhìn được run lên, dù là chất dơ giả nhưng trời nóng như vậy mà bị một thùng đồ nghề dơ xuống không phải là ai cũng có thể chịu được.

Thảm Diệu thở hổn hển hai cái, lập tức vén mớ um.um tóc tán loạn trên trán ra, dù ở chỗ tối tăm, người đầy dơ bẩn nhưng vẫn không thể che giấu hào quang trên người nàng. Không có bất kỳ thừa thãi và gượng gạo nào, nàng hung hăng trừng mắt nhìn ngực tốt.

Một đôi mắt sáng lấp lánh như sao.

Đường Duệ không tự chủ cắn “Cốp” nát cục đá đang ngậm trong miệng.

Ba người phóng viên không hẹn mà cùng đưa camera về cô gái dơ bẩn ấy.

Có người trời sinh luôn tỏa sáng, giống như vì sao trong bóng tối, không bao giờ lu mờ.

Cho dù lúc chán nản nhất, trong xương tủy luôn có sự kiêu ngạo của quý tộc. Thảm Diệu cao giọng nói: “Cần rồi!”

Cần rồi! Kiều Ánh Tinh thật cần rồi, còn muốn dùng mấy cái này đến làm khó cô? Quả là chuyện hài.

Đời trước, cô từng diễn qua vai thi thê không đầu, diễn qua tiểu nhân gian trá, diễn qua cảnh già nua, thiện lương, tà ác, xinh đẹp, xấu xí, tốt-xấu, có thể nhìn và không thể nhìn, chỉ có cái không tưởng tượng ra chứ không có cái không làm được.

Một tội phạm từ tù lại còn là một từ tù xinh đẹp, giống như là quả bóng!!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Lành Lạnh tấn công! (1)

Edit: Um-um

“Còn tưởng mình là tiểu thư phủ tướng quân sao?” Ngực tốt cười nhạo nói: “Thảm tiểu thư đừng trách ta, đều là lấy tiền làm việc, muốn trách chỉ trách ban đầu Thảm tiểu thư đây đắc tội với quá nhiều người. Bây giờ Thảm gia đã rơi đài đừng trách người ở trên đến đây báo thù.” Gã vung tay lên, mấy tên

lâu la lập tức đi tới, đồng thanh cười cợt: “Cô xem, dù sao cũng đã ở đây rồi, thôi thì ráng chịu khổ một chút đi.”

Cảnh sau, quả thật Thẩm Diệu chịu không ít “đau khổ”.

Vừa kéo tóc vừa tạt chất bẩn lên người, gây gộc liên tục giáng xuống đầu cô khiến không khí tại hiện trường dâng cao. Không biết có phải do đã được dặn dò trước không, mặc dù những người đóng vai quần chúng không đánh đến chết nhưng xuống tay tuyệt đối không hề nhẹ nhàng chút nào.

Bây giờ thời tiết đã cao hơn 30 độ, cảnh hành động vừa diễn ra, mọi người sẽ không chịu nổi. Kiều Ánh Tinh nóng lòng muốn nhìn thấy vẻ mặt đau khổ không chịu được của Cố Tương, chỉ cần chụp được phút giây ấy, dưới ngòi bút của phóng viên có thể đẩy cô vào chỗ chết.

Nét mặt Thẩm Diệu đúng là rất khổ sở, thân là tiểu thư phủ tướng quân được sủng ái, có lẽ cả đời đều không nghĩ có lúc mình sẽ phải trở thành một tù nhân. Bị người hạ tiện đánh đập vũ nhục, loại khổ sở này không chỉ đến từ thân xác mà còn là sự sỉ nhục trong tâm hồn.

Nàng cắn răng, nhịn nhục đòn roi của ngục tốt. Nhưng... Dù trong cơn đau nhưng không ai có thể xem thường sự phẫn nộ trong mắt nàng. Bởi vì quá mức tức giận nên vẻ đau đớn trên mặt cũng có vẻ không nghiêm trọng.

Có lẽ đây là lúc Thẩm Diệu tức giận nhất trong đời mình, bị phản bội thì thôi, nhưng bị chính người mình yêu sâu đậm đẩy xuống vực sâu không đáy, dđldq.um.um chôn cả Thẩm gia theo nàng có phải là quá thảm hay không? Mặc dù nàng ngang ngược tuy hừng, độc ác vô tình, nhưng cũng là cô nương xuất thân từ phủ tướng quân, lớn lên trong cảnh cung chiều, sâu trong xương cốt vẫn kể thừa khí phách tôn quý và ngông nghênh của tổ tiên. Bị ngục tốt đánh không khác nào chà đạp lên tự tôn của nàng.

Không có bất kỳ một mảnh thú nào khi bị bắt sẽ ngoan ngoãn khoanh tay chịu trói, cho dù gặp đau đớn đến nhường nào, trong lòng cũng sẽ tức giận và không cam lòng.

Ánh mắt của Thẩm Diệu giống như chứa tể son lâm bị giam giữ, trong suốt, không có tuyệt vọng và chấp nhận, chỉ có giận dữ và báo thù khiến người ta không thể nghĩ đến, nếu có một ngày nàng có cơ hội chắc chắn sẽ trả lại gấp trăm gấp ngàn lần.

Cuối cùng Ôn Lâm Dự cũng kêu cắt.

Cảnh này diễn thật lâu cuối cùng cũng quay xong, biểu hiện của Cố Tương chẳng những không có bất kỳ gượng gạo và thiếu tự nhiên nào mà còn hoàn toàn cực kỳ xuất sắc.

“Nhìn không giống người mới chút nào.” Lão đại Ngụy Khôn khó có khi ca thán một câu, Tưởng Lily nghe vậy gật đầu: “Nói thật em cảm thấy hành động của em ấy tốt hơn em, nếu đổi lại là em không thể nào diễn được vậy đâu.”

Đây là cảnh quay cần đóng thế, vốn không nên chiếm nhiều đất diễn như vậy. Chỉ cần quay kết quả tình trạng bị thảm và nhếch nhác của Thẩm Diệu sơ qua là được. Nhưng Cố Tương khéo léo thay đổi toàn bộ trọng tâm tình cảm của bộ phim, vì vậy “nhếch nhác” biến thành “tức giận”, “buồn cười” biến thành “tiếc nuối”.

Không phải ai cũng có bản lĩnh thiên biến vạn hoá, lần đầu tiên Cố Tương quay cảnh cần đóng thế ấy vậy mà chẳng những không xuất hiện cảm giác khó chịu lại còn tăng thêm không ít cảm giác tồn tại. Không thể không nói cô rất xuất sắc.

Giống như trời sinh cô đã có khả năng như nam châm thu hút mọi ánh nhìn, mỗi động tác giơ tay nhắc chân đều nhập vai.

Phóng viên Vương hơi xấu hổ đứng yên một chỗ. Lqddiend@n Gã biết mục đích của mình đến đây hôm nay là gì nhưng Cố Tương diễn đến như thế, gã không có cách nào tìm ra được điểm sai sót. Nếu không có hai nhà khác ở đây, gã còn có thể “tuyệt ý phát huy”. Nhưng hiện giờ có hai nhà này, một khi gã viết tin không giống nhau, người khác sẽ mang tội danh “nói hươu nói vượn” gắn lên cổ công ty bọn họ.

Còn nếu gã giống hai nhà này đi phỏng vấn Cố Tương, viết tốt cho cô chắc chắn Kiều Ánh Tinh sẽ nổi điên lên mất. Đúng là lui hay tiến gì cũng không thể làm được.

Gương mặt Kiều Ánh Tinh đen như đáy nồi, dù đang ở phim trường cũng không thể duy trì nổi mặt nạ hoàn mỹ của mình. Cảnh diễn Cố Tương vừa xuất hiện, mặt của cô ta liền đen xì, hằm hằm quay về phòng nghỉ, nhắm mắt làm ngơ.

Micro của phóng viên đưa tới. gương mặt Cố Tương mỉm cười, trên mặt cô vẫn còn lớp hoá trang bẩn thỉu, tóc rối bù đầy rơm, y phục rách nát, dù như vậy vẫn không làm giảm sút nhan sắc xinh đẹp của cô chút nào.

“Đây chính là diễn viên đóng vai vương phi Lạnh Lạnh Thẩm Diệu của chúng ta, tôi nghe nói ở tập này vốn sẽ dùng diễn viên đóng thế, nhưng vì sao cuối cùng cô lại không sử dụng nữa vậy?” Phóng vấn Cố Tương hình như là một phóng viên thực tập, một thanh niên trắng trẻo non nớt, có hơi hơi hộp.

Cố Tương cười cười, trong cuộc sống hàng ngày cô không hề có tính cách cao ngạo của Thẩm Diệu, cực kỳ ôn hoà: “Bởi vì người đóng thế tạm thời bị sự cố không thể đến được mà hiện nay tiến độ quay phim đang rất gấp rút nên tôi tự mình đảm nhiệm cảnh diễn này.”

Bé trai phóng viên thấy cô dễ nói chuyện nên lá gan cũng to ra, lại hỏi: “Xem ra cảnh này rất vất vả, lần đầu tiên quay một cảnh có yêu cầu cao như vậy, cô có chương ngại tâm lý nào không?”

“Chương ngại tâm lý?” Cố Tương nói với hắn: “Công việc của phóng viên là đến đây phỏng vấn thì tôi là diễn viên nên diễn cũng là công việc của tôi. Làm công việc của mình thì sao có thể bị chương ngại tâm lý được. Giống như phóng viên cũng sẽ không vì phỏng vấn tôi trong hình dáng rối bù này mà

có chương ngại tâm lý vậy.”

Cô đánh đồng công việc của mình với phóng viên, không hề có cảm giác vượt trội hơn người, lời nói hợp lý dễ nghe. Trong lòng phóng viên hết sức dễ chịu, cười nói theo cô: “Cô diễn hay lắm”

“Vây mong mọi người ủng hộ 'Tề hậu truyện' nhiều hơn.” Cô không quên quảng cáo cho phim, cười tươi tấn đáng yêu. Bé trai phóng viên hơi sững sờ. Phóng viên nhà bên cũng không chịu thua thiệt, trang đầu không thể để một mình phóng viên này giành được nên chạy theo đến phỏng vấn. Cố Tương rất kiên nhẫn, không vì thời tiết nóng bức mà nóng nảy, trả lời mỗi câu đều rất tận tình. Thỉnh thoảng lại nói đùa vài câu nho nhỏ, nắm chắc không khí cực tốt, không để cho những phóng viên này trở về mà không có đề tài viết nhưng cũng không hề ảnh hưởng đến công tác bảo mật lâu dài.

Cuối cùng còn mưa nước mưa thức ăn mời mấy phóng viên, chủ khách đều vui vẻ, cả đoàn đều là hình ảnh vui vẻ hoà thuận.

Trong lòng Ôn Lâm Dự cực kỳ vui mừng, nếu người mới ai cũng hiểu chuyện như Cố Tương thì trong vòng giải trí này thiên hạ thái bình. Càng nhìn Cố Tương càng thấy tương lai người này vô tận, Ôn Lâm Dự khẽ xoa xoa tay, quyết định hai tập cuối cho Cố Tương thêm vài cảnh.

Cuối cùng chuyện Kiều Ánh Tinh tính toán bị thất bại.

Chẳng những Cố Tương không bị bôi đen vì cảnh đóng thế này mà cô còn được hai phóng viên cổ vũ ca ngợi một hồi, nói thái độ nghiêm túc lại có kinh nghiệm, người thật vừa đẹp vừa tốt, ddldd.um.um trời cực nóng vẫn tự mình quay cảnh phá vỡ hình tượng. Lúc chụp tặng một tấm hình, Cố Tương chỉ vào đầu tóc rối nùi, quần áo rách rưới, trên mặt bẩn thỉu, gương mặt cười tươi như hoa. So với nhân vật Thẩm Diệu luôn từ trên cao nhìn xuống, bỏ đi lớp hào quang nhân vật, cô hiện ra với dáng vẻ gần gũi của hàng xóm nhà bên, cộng thêm tạo hình của bản thân khiến người ta có cảm giác hơi ngây ngốc ngơ ngạc nhiên.

Lúc hình ảnh này được hai tờ báo và mấy nhân viên trong làng giải trí tung ra, Weibo lập tức nổ.

“Dáng vẻ thật là tùy tiện, tạo hình giống như cứt mà có thể tạo ra cảm giác xúc động thế này. Khó đỡ quá.”

“Lầu trên +1, thật đau lòng cho nhan sắc của mình. QAQ”

“Nữ thần thật chuyên nghiệp, người vừa đẹp, ngọt ngào lại cần cù, muốn mấy người phụ nữ như chúng ta sống thế nào đây?”

“Thật dễ thương quá đi, người ta cũng muốn đi xem nữa ~~~~~”

Nếu như nói mà không có bằng chứng, có lẽ còn cho là mua chuộc thủy quân để tuyên truyền, hình ảnh thực tế có giá trị vừa tung ra, đội quân bôi đen đành im lặng không lên tiếng. Huống chi hai đơn vị truyền thông này, một đơn vị rất có sức ảnh hưởng trong giới, đơn vị khác thì lại không hề có danh tiếng. Nếu đúng là thuê thủy quân thì cấp bậc khác biệt cũng khá lớn.

Chuyện làm người ta bất ngờ nhất là sau khi hình ảnh Cố Tương được tung ra, có bạn tốt trên mạng biên tập lại hình ảnh của Kiều Ánh Tinh đăng lên so sánh.

Khi Kiều Ánh Tinh diễn vai chính, cảnh diễn gian khổ và phá hủy hình tượng giống như Cố Tương rất nhiều nhưng lần nào cũng dùng diễn viên đóng thế. Ngoại trừ cái lần bị Cố Tương tát tai ra thì hầu hết đều do người đóng thế diễn thay. Kể cả cảnh Cố Tương tát tai thì ở trên màn ảnh cũng không thấy có gì khác biệt lắm. Cư dân mạng soi tới soi lui bỗng phát hiện ra môi trường quay phim của Kiều Ánh Tinh đúng là rất dễ dàng.

Trên internet chưa bao giờ thiếu anh hùng bàn phím, lập tức liền có người hô hào kinh nghiệm Kiều Ánh Tinh không bằng một người mới, còn nhớ đến trước đó khi đối diện với Cố Tương còn bị Cố Tương đè ép, vì vậy đạt được danh hiệu “Ngôi sao lớn diễn xuất tệ”.

Đa số mọi người ở đây có thể đều theo chê bai theo phong trào, nhưng Cố Tương cảm thấy, chê bai rất tốt, chê rất hay, chê này không phải là chê mà là thiên thần nhỏ đại diện cho chính nghĩa và công lý.

Cả đời Kiều Ánh Tinh đánh nhận, có lẽ đây là lần đầu tiên bị nhận mỗ vào mắt. Phải biết rằng cô ta là một người rất cố gắng bảo vệ hình tượng, lần này bị vấp chân té nhào, cho dù bộ phận PR có làm tốt thế nào thì con mắt tinh tường của dân mạng cũng có thể nhìn thấu.

Cho nên nói, lên voi xuống chó.

Cố Tương không có tâm trạng quan tâm nhiều như vậy, cô vẫn nghiêm túc quay phim, nếu như nói mười mấy tập trước đây hành động của cô chỉ ở mức tài nghệ “Xem như không tệ” thì ở hai tập cuối này, mục tiêu của cô là phải bùng nổ kỹ thuật diễn.

Cũng có thể không phải là bùng nổ kỹ thuật diễn, bởi vì hai tập cuối chính là cảnh quay thách thức kỹ thuật diễn của diễn viên, cô nghĩ nhân cơ hội này nhất định phải tạo nên danh tiếng cho mình. Dù sao đây cũng là bộ phim đầu tiên cô tham gia, cảnh diễn cô chết ở “Tề hậu truyện” này sẽ là lúc cô phơi bày ra giá trị của mình, giúp cho cô nâng cao vị thế của mình trong giới diễn viên.

Chà, suy nghĩ một chút cũng thấy hơi hồi hộp đây.

Thời gian trôi qua thật nhanh, mới đó mà đã đến tối thứ năm.

Vì phải truyền hình trực tiếp lễ trao giải nên tập phim của “Tề hậu truyện” ngày thứ tư chuyển sang thứ năm, thứ năm phát sóng hai tập liên tiếp. Cuối cùng học sinh cũng được nghỉ hè, thứ năm là ngày nghỉ hè đầu tiên của họ nên đón xem diễn biến của “Tề hậu truyện”.

Chương ngại vật trên đường yêu đương, dĩ3nd@n3quyd0n boss phản diện cuối cùng phải bị trừng trị, nhân vật chính đã có thể xử lý triệt để nhưng trên Weibo lại xuất hiện không khí buồn bã chán nản là thế nào?

Giống như có cảm giác mơ hồ đau thương.

Tương Lily đăng Weibo: “Chú ý "Tề hậu truyện" tối nay, cặp đôi Dạ Miêu có phát đường(*) nha.... Lừa mọi người thôi ~ vậy vậy ~ [dog]”

(*) Phát đường: ý chỉ hình ảnh thân mật, âu yếm ngọt ngào của các cặp đôi.

Phía dưới một đồng bình luận: “Tôi bị lừa.. nữ thần Lily là người mình!”

“Ha ha ha ha ha Dạ Miêu hay quá! Ở bên Dạ Miêu một trăm năm không nhúc nhích!”

“Chú ý của lâu trên đặt sai chỗ rồi. Không phải nên quan tâm chuyện phát đường sao?”

“Cho dù tin chính thức mình cũng không tin đâu (ノ`Д)/ hi hi hi mình mở TV lên canh chừng đây.”

Cũng khó có dịp Triền Dương xuất hiện đăng Weibo: “Đang cày phó bản [hẹn gặp lại]”

Cố Tương chống cằm nhìn một đồng fan hâm mộ náo nhiệt tham gia đòi CP, nghĩ đi nghĩ lại liền đăng lên: “Toàn đội gửi dao hỏi thăm sức khoẻ biên kịch [tức giận]” sau đó đóng Weibo, quyết định đắp mặt nạ sớm một chút rồi đi ngủ.

Cái Weibo này thật đáng ghét, lướt một phát là mất mấy giờ. Có biết giấc ngủ rất quan trọng đối với nhan sắc không hả?

Sự thật chứng minh, quyết định của cô là chính xác.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34-2: Lành Lạnh tấn công! (2)

Edit: Um-um

Một giờ trước khi chiếu, Đỗ Vũ đã ngồi yên trước TV.

Mẹ Đỗ hỏi: “Con đã chuẩn bị cho bài thi viết số học xong chưa?”

“Không gấp.” Đỗ Vũ lấy một đồng đồ ăn vặt trong tủ lạnh ra chất đầy lên khay trà, ăn một miếng kem, đường hoàng nói với mẹ Đỗ: “Tối nay chiếu hai tập rất quan trọng, cả đời người có rất nhiều bài thi số học nhưng hai tập này chỉ chiếu một lần thôi.”

“Đã là tập cuối đâu...” mẹ Đỗ lầm bầm mấy câu, thuận tay cầm lấy áo len đan tiếp.

Lúc mẹ Đỗ xem "Tề hậu truyện" đều hăng hái đan áo len. Mỗi lần Thẩm Diệu xuất hiện đan càng nhiệt tình, vốn trước kia khi đan áo len đều đan hoa văn đơn giản, ngờ đâu mỗi khi xem "Tề hậu truyện" lại có thể phát minh ra nhiều hoa văn màu sắc mới lạ. Đỗ Vũ cảm thấy đây giống như tâm trạng kích thích muốn giết người.

Tất cả mọi người trong nhóm online chat chit đều ôm TV đợi phát sóng. Giống như mẹ Đỗ trêu chọc, chỉ là một tập cao trào thôi mà lại có cảm giác như đang ngồi chờm chờm chờ tập cuối. Đây là lần đầu tiên sau khi nghỉ hè Đỗ Vũ xem "Tề hậu truyện", kết quả phải xem cảnh thần tượng của mình chết đi khiến cô ấy thật sự có chút mất mát.

“Vừa nghĩ tới tối nay Dạ Miêu bị hành hạ, cả người mình không vui [tan nát cõi lòng]” Tiểu Mẫn online gửi một câu: “Mình ủng hộ CP, quỳ cũng phải xem hết /(ToT)/~~”

“Không phải nữ thần Lily nói chính thức sẽ có đường ăn à? Kệ xác kết cục thế nào, có đường ăn là vui rồi o(*￣▽￣*)o~” lóp trưởng trả lời.

“Nói thật, Weibo Triền Cự Cự làm mình có dự cảm không tốt lắm. Hơn nữa, cô gái Tương cũng đòi cho biên kịch một lưỡi dao, trái tim tôi muốn vỡ tan rồi. (ノ`Д)/ ㄟ~~~~”

“Vậy còn chưa rõ hả? Nói bạn đọc nguyên tác không chịu đọc, không sao, có yêu. Chết chung với nhau cũng là một loại HE (ノ`Д)/ ㄟ~~~~”

Đỗ Vũ vừa lướt Weibo vừa vội vàng nhìn nhóm chat, còn muốn ăn đồ ăn vặt. Cuối cùng đã đến giờ "Tề hậu truyện" phát sóng.

Một lần lại một lần, nàng cứ thì thầm như thế, giống như đang lặp lại quá khứ buồn cười của mình.

Dứt khoát oán hận Chu Thanh Hoan, dứt khoát muốn giết Chu Thanh Hoan, dứt khoát muốn đồng quy vu tận với nàng ta.

Chỉ hối hận vì nàng mà Thẩm gia diệt vong, chỉ hối hận vì nàng mà Giang Dạ chịu chết. Hối hận thời gian quý báu, quãng thời gian thanh xuân, yêu sai người, cô phụ cả đời. Chỉ hối hận đời này, chưa từng tốt với người bên cạnh.

Rất hối hận.

Trong bóng tối, có một người cứ lặp đi lặp lại hối hận.

(edit đoạn này editor cũng mún rớt nước mắt luôn)

Mặt trời vừa ló dạng, gà vừa gáy ngày sang.

Cô gái tháo đai lưng vắt qua xà ngang, đá chiếc ghế kê chân ngã ra đồng cỏ khô.

Cho dù chết cũng không phải chết ở khu phố xá để người vây xem. Quý tộc sa sút cũng có kiêu ngạo. Dù không cam lòng, có oán hận, cả đời này cứ như vậy mà kết thúc.

Chỉ mong có đời sau, chỉ mong dứt khoát, chỉ mong không hối hận.

Mẹ Đỗ thờ nhẹ một hơi, không thể nào diendd@nleequydd0n_um_um xuống tay kết thúc chấm cuối cùng được.

Mặt Đỗ Vũ đã ướt đầy nước mắt.

Cô ấy không biết mình đã từng xem nhiều phim truyền hình cầu huyết như vậy, cũng xem qua nguyên tác "Tề hậu truyện", biết rõ kết thúc BE, vậy mà lại bị một nhân vật phản diện làm rớt nước mắt. Nhưng trong lòng cô ấy rất đau khổ, không thể xua được cảm giác ngọt ngào, giống như đã trải qua cuộc sống hối hận với Thẩm Diệu.

Dường như chính cô ấy là người bị phụ tình.

Cố Tương diễn quá tốt. Một ánh mắt của cô, từ trong mắt bùng lên ngọn lửa làm người ta không thể xem thường. Cô khiến cho người khác có một cảm giác cô không chỉ diễn vai Thẩm Diệu mà cái cô diễn chính là cuộc đời của Thẩm Diệu.

Tình cảm có thể hoá thành thực chất tồn tại trong lòng người, gần như đã biến thành hình dáng. Trong đầu Đỗ Vũ nhớ đến đều là hình ảnh đôi mắt sáng như sao lấp lánh trong bóng tối.

Xinh đẹp đến tan nát cõi lòng.

Cô ấy khóc lóc rồi rít cần di động lên, nhìn nhóm bạn chat lên tiếng, kết quả đều là một hàng nét mặt [khóc lớn].

Giống như cái gì cũng không nói nên lời, cái gì cũng không nói ra đã cảm thấy uất nghẹn. Kềm nén. Kềm nén. Kềm nén.

Coi như tình cảm đã bị phá hủy, cái chết vẫn đẹp thế lương như thế. So sánh với khi Thẩm Diệu còn sống, bỗng cảm thấy kịch bản "Tề hậu truyện" giống như một bãi phân chó.

Thật buồn cười, sao lại có cảm giác cảnh này Thẩm Diệu ép cao đến bất thường? Những đặc sắc của đoạn sau ai còn muốn xem nữa chứ?

Một đêm này, trong mộng Đỗ Vũ vẫn rơi lệ, sáng hôm sau, mắt đỏ bừng mở máy vi tính.

Vừa mở máy ra, Weibo lại bị càn quét.

Đầu tiên là tỷ lệ người xem "Tề hậu truyện" hôm qua đã đạt kỷ lục cao nhất trong lịch sử, trở thành bộ phim truyền hình có tỷ lệ người xem cao nhất trong năm. Tiếp theo chính là nhằm vào kết cục của Thẩm Diệu và CP Dạ Miêu.

Cảnh cuối trong "Tề hậu truyện" có một đoạn trong trí nhớ Thẩm Diệu thấp thoáng hình bóng Giang Dạ, nhóm người ủng hộ CP được ăn một hòng phân bọc đường thật to.

Tất cả khu bình luận bên dưới đều bị đảng Dạ Miêu chiếm đóng.

“Biết đây là đồng phân cũng muốn liếm lớp vỏ bọc đường bên ngoài của nó /(ToT)/~~”

“Ha ha biên kịch, không thể cho một cái kết mở được sao? Sao lại ngược vương phi Lạnh Lạnh? (´□´) 〰️”

“Biên kịch, cái lưỡi dao sét này là của ông hả? Chúng ta ngồi xuống tâm sự một chút, tôi đảm bảo không đánh chết ông đâu!!”

“Đau đến chết mất. Xem xong tập này tôi bỏ phim luôn, đau lòng quá. Đau đến không thở nổi nữa. ￣o(>_<)o￣”

“Cõi lòng tan nát lữ thừa năm ngôi sao. Chỉ muốn yên lặng. Đừng hỏi tôi yên lặng là ai.”

“Kết cục này đúng là tào lao!! Quý gỏi van xin phần hai! Biên kịch mau nhìn tôi nè!”

“Lầu trên, phần hai là cái quý gì →→ mong chờ hai người kia hợp tác bộ phim truyền hình HE nào.”

Sức nóng của tình yêu CP Dạ Miêu không hề suy giảm nhưng hai tập phim tối qua của Cổ Tương lại có thể để cho nhà bình luận phim truyền hình cũng ngồi không yên.

X Nhai, Trương Du, Đạo Hồ, các trang web lớn không hẹn mà đồng thời xuất hiện một luồng sóng phân tích, chủ đề tập trung vào phân tích về Thẩm Diệu, dĩ nhiên quan trọng nhất vẫn là phân tích kỹ thuật diễn của Cổ Tương.

Phản diện tối qua đúng là bùng nổ mạnh mẽ. di3nd@n3quyd0n Giống như một viên kim cương được che giấu, bắt đầu chỉ mờ hồ trên choker cho người ta nhìn thoáng qua, làm người ta chỉ thấy viên kim cương này chất lượng không tệ lắm. Kết quả Cổ Tương xoay người, vén toàn bộ bức màn lên khiến người ta không kịp chuẩn bị mà bị chói mù mắt.

Vì vậy tất cả mọi người đều sụp đổ, chết yếu... Thì ra diễn xuất của cô nàng này tốt như vậy!

Mười mấy tập trước đó giống như đang đặc biệt diễn chơi!

Thật đáng sợ!

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Tự diễn về mình

Edit: Um-um

Thời gian nghỉ hè mau chóng trôi qua.

Đầu đó vài cơn gió từ điều hoà thổi tới, ngồi xem vài bộ phim, vui vẻ ăn đồ ăn vặt, mờ tích tụ thêm một lớp, chớp mắt là đã trôi qua cả mùa hè.

Chỉ là mùa hè năm 2014 đã xảy ra hai sự kiện lớn.

Sự kiện thứ nhất, "Tề hậu truyện" trở thành truyền kỳ trong giới, tỷ lệ người xem nửa phần đầu cao dọa người, nhìn giống như bị hack số liệu. Nửa phần sau tụt dốc thảm hại cũng giống như bị hack số liệu.

Dù đài Hương Tiêu luôn thích đạt rating nhưng chưa đến mức phải làm giả số liệu, cho nên hiện tượng cực đoan do tỷ lệ người xem TV trước và sau hai phần của bộ phim có khác biệt là sự thật.

Sự kiện thứ hai chính là: do nguyên nhân kết quả đạt được từ "Tề hậu truyện" khác nhau nên vai phụ giống như được kích thích, đóng một lần là nổi tiếng, còn vai chính ... trực tiếp rớt xuống hạng hai.

Thực sự không hề khoa trương, nếu như nói trước đây do Kiều Ánh Tinh và Lương Quý gặp đủ loại may mắn, điều kiện xuất thân tốt, chắc chắn không thể nghĩ ngờ được việc sau khi quay xong "Tề hậu truyện" sẽ trở thành siêu cấp nổi danh. Thế nhưng trái tim fan hâm mộ của hai người hoàn toàn tan vỡ, đã nói là thù hoa trên gấm mà? Bộ phim này có phải bị nguyên rủa không vậy?

Người xấu xí không thể oán xã hội. Vai chính của Kiều Ánh Tinh và Lương Quý chiếm phần lớn đất diễn nhưng không nổi bật được mà những người khác lại trở nên nổi tiếng. Xem như không đề cập đến Hoàng đế chuyên nghiệp Ngụy Khôn đi, Trương Lily trở lại màn ảnh cũng nổi tiếng, diễn vai phụ qua đường Triển Dương nổi tiếng, ngay cả một người mới vừa ra mắt không lâu như Cổ Tương cũng cực kỳ được yêu thích.

Mặc kệ nhà bình luận thấy thế nào, cặp mắt khán giả luôn trực quan nhất. Nửa đầu phim rất bắt mắt người xem, sau đêm Thẩm Diệu và Giang Dạ chết, cảm giác khó coi nên không xem nữa. Nhưng khi đọc nguyên tác cũng không xuất hiện việc bỏ dở nửa sau vì nhân vật phản diện, cho nên chỉ có thể kết luận là, không phải nguyên tác sai, không phải soạn giả sai, là do diễn viên sai thời.

Cổ Tương diễn quá hay, hai diễn viên chính quá tệ.

Ôn Lâm Dự buồn rầu đến nỗi đầu trực phát ra hào quang sáng bóng. Ông không biết mình nên vui hay giận, một bộ phim như vậy, dù tỷ lệ người xem TV của hai phần bộ phim khác biệt nhau nghiêm trọng nhưng cũng vì biến cố này mà khi qua hết mùa hè, chủ đề về "Tề hậu truyện" càng ngày càng nóng thêm.

Nói một cách khác là: Cố Trương thành công nhờ "Tề hậu truyện", "Tề hậu truyện" thành công nhờ Cố Trương.

Vì mười mấy tập sau tỷ lệ khán giả giảm kịch liệt nên bắt buộc phải thay đổi đại cương và kịch bản, rút ngắn toàn bộ độ dài của bộ phim.

Một tháng sau khi tựu trường, cuối cùng bộ phim "Tề hậu truyện" đã kết thúc.

Không giống như trước đây, mỗi thứ tư thứ năm đều có người ở nhà háo hức chờ xem phim, tập cuối giống như một hạt cát nhỏ xối vào bể nước, ngay cả một bong bóng cũng không nổi lên. Nếu không phải chủ nhật có lễ mừng công của đoàn phim chắc là không có ai biết nó đã chiếu xong.

Kể từ khi Cố Trương chết giống như phim đã chiếu đến đoạn kết, không còn tình trạng náo nức chờ xem phim nữa.

Mà cư dân mạng sau một thời gian im lặng bắt đầu xôn xao, em gái Trương ba tháng không gặp cuối cùng đã xuất hiện ở Lễ mừng công.

Đúng vậy, sau khi Cố Trương diễn phần tự sát, cô không còn đến phim trường "Tề hậu truyện" lq.d.d.i.e.n.d.a.n, cô cũng không tham gia hoạt động do công ty sắp xếp. Công ty sắp xếp hoạt động quá thấp, tuy biết rằng mỗi nghệ sĩ phải trau dồi kinh nghiệm theo lộ trình từ thấp đến cao nhưng Cố Trương định vị vị trí của mình tương đối rõ ràng. Nếu đã quyết định phát triển theo lối thực lực trong ngành điện ảnh thì những hoạt động game show kiếm fan kiếm tiền có thể không cần phải tham gia.

Lại nói phần lớn mọi người thích bị ngược, nếu cả ngày thấy anh lấp lánh trong TV, người ta cảm thấy anh rất nhàm chán. Ngược lại nếu mấy tháng không gặp sẽ cảm thấy nhớ nhung làm sao.

Ai, đó là như có như không, để cho người ta thấy chua chua ngọt ngọt thì anh mới có giá trị.

Mấy tháng này Cố Trương không phải không làm gì, cô nhận được lời mời một kịch bản phim điện ảnh.

Không phải kịch bản truyền hình mà là kịch bản điện ảnh. Trước Cố Trương từng xem qua phim này, bộ phim "Sát Thủ Bất Đắc Dĩ". Nội dung về những năm đầu thập niên 90 ở đặc khu Hongkong, một người phụ nữ tên Trương Ngư khi còn trẻ là một nữ sát thủ. Sau khi cô quen được người yêu của mình thì giải nghệ. Hai người kết hôn, sống một cuộc sống bình dị. Nhưng chưa được mấy năm thì chồng cô bệnh mất, cô đành nuôi hai đứa con thơ trong hoàn cảnh nghèo khó.

Khi ấy, ở trấn nhỏ của họ xuất hiện một đám đàn ông uống rượu say đánh gái bán hoa rồi huỷ hoại gương mặt của họ. Cảnh trưởng ở địa phương bao che tội phạm để hung thủ ung dung ngoài vòng pháp luật. Nhóm gái bán hoa rồi rút góp tiền mời sát thủ đến, một trong hai người được mời đến là "Chàng trai chính nghĩa". "Chàng trai chính nghĩa" mới xuất sư ngoại trừ bản lĩnh tốt ra thì cái gì cũng không biết, đối phương lại quá gian xảo, Trương Ngư nhìn không vừa mắt nên nhiều lần lên ra tay cứu giúp. Sau vì thân phận bị bại lộ, muốn cho đám trẻ một nhà bình yên, Trương Ngư quyết định hùn hạp kinh doanh với "Chàng trai chính nghĩa", một lần nữa rời núi.

* Tên phim có thật nhưng nội dung không giống các bạn nhé. Các bạn có thể tìm phim này xem thử.

Kịch bản "Sát Thủ Bất Đắc Dĩ" chẳng qua chỉ là một chuyện xưa báo thù bình thường, thật ra thì ở kiếp trước, bộ phim này tương đối xuất sắc. Bản thân nó đạt được giá trị thương mại khá cao, đồng thời phim mô tả thành công cuộc sống dân chúng trong đầu thập niên 90 cũng như những phong cảnh xinh đẹp của xứ Cảng Thơm.

Về phần tình tiết, chuyện tình giữa một nữ sát thủ rửa tay gác kiếm và thiếu niên trẻ trung mới xuất sư rất hấp dẫn phái nữ, bộ phim cũng có những pha hành động đặc sắc. Về phần nhân vật chính Trương Ngư tương đối có cá tính, trước đây cô không quan tâm đến lý do chính đáng, cô chỉ đơn giản là một sát thủ bắt người vì tiền, thay người giải nạn, từng giết người tốt cũng từng giết người xấu. Lần này cô rời núi xem như vì chính nghĩa, nhưng đây thật sự là chính nghĩa ư? Di3nd@nlqd Toàn bộ phim thật ra không một ai đáng chết, không ai có quyền quyết định sống chết của người khác. Lục lâm hảo hán chỉ là nhân vật trong sách mà trong lòng của Trương Ngư, cô chỉ muốn làm một người mẹ bình thường mà thôi.

Cô ấy có một lời thoại rất ấn tượng: "Tôi không thích giết người. Tôi là người tốt."

Cố Trương đồng ý thử vai nhân vật này, thứ nhất rõ ràng bộ phim này là một xu thế trong tương lai, là một bộ phim kiệt tác về mảng tội phạm; thứ hai lq.d.d.i.e.n.d.@.n cô cũng muốn thử diễn một người cá tính phức tạp.

Một người có tính tình phức tạp, một nhân vật vừa lạnh lùng vừa dịu dàng. Kiếp trước, vì cô giả vờ vui vẻ nên trước khi cô rút lui khỏi sân khấu cô luôn đảm nhiệm vai hiền lành đáng yêu. Kiếp này cô quyết định từ bỏ những thứ không cần thiết, rèn luyện thật tốt diễn xuất của mình.

Thử vai sẽ diễn ra vào tháng mười nên khi nghỉ hè Cố Trương đều ở nhà nghiền ngẫm kịch bản. Cô nhờ Văn Tĩnh tìm giúp mình những bộ phim có liên quan đến quả phụ, sát thủ và cả tình cảm mẹ con, trong nước ngoài nước cũng không tha, tất cả đều là phim nổi tiếng thế giới. Đúng là có rất nhiều tài liệu để tham khảo. Trong lòng Văn Tĩnh rất vui, viết lên tờ lịch ngày nhiều lời khích lệ từ đáy lòng, ví dụ: "Khổ ba mươi ngày, hạnh phúc ba mươi năm", "Nếu có một ngày trở thành siêu sao, sẽ phải là một siêu sao đứng trên đỉnh thế giới", "Trở thành cặp đôi phim ảnh với Triển Cự Cự".

Cố Trương: "....."

* Lại tám nhầm một tí. Um-um vừa đăng truyện được 1 ngày là hôm sau đã thấy trên ss..., web..., ... gì đó rồi. Công nhận các bạn nhanh ghê gồm mà còn copy bỏ luôn hẳn tên của editor ra nữa. Thật là cặn lõi. Mình không khó chịu khi bị copy nhưng mình khó chịu khi thấy các bạn xem việc xóa tên editor như là mặc nhiên. Nếu các bạn muốn, vui lòng tự edit thì không cần để tên editor. Nếu không thể tự edit, vui lòng để nguồn và tên editor lại như việc tôn trọng người khác nhé.

~~ Mọi bài đăng ngoài diễn đàn lễ quý đôn đều không chính chủ ~~

Vốn cô là người có thiên phú, đã có kinh nghiệm kiếp trước lại thêm kiếp này luyện tập chăm chỉ, Cố Tương cảm thấy thu hoạch ở nhà của mình vào mùa hè thật phong phú.

Đang lúc cô cảm thấy có thể hiểu nhân vật chính này được bảy tám phần thì nhận được thông báo Lễ mừng công của "Tề hậu truyện".

Thay vì nói là Lễ mừng công có thể nói rằng đây là một buổi họp báo nhỏ thông báo kết thúc bộ phim. Ất hẳn bản thân Ôn Lâm Dự cũng rất bối rối, mở đầu bộ phim rating cao như thế, bây giờ lại thấp như vậy. Nhưng đề tài vẫn còn độ hot rất cao, hơn nữa Cố Tương nhờ vậy mà nổi tiếng, nói sao nhỉ, chẳng qua việc đòi khó lường thôi.

Văn Tĩnh rất kích động, nhất định lôi kéo Cố Tương đi hoá trang. Đây là lần đầu tiên sau khi kết thúc bộ phim Cố Tương xuất hiện, có thể đoán được lúc đó báo chí sẽ phong vân cô, nếu để đầu đầy bụi đất lên tin tức tạp chí không phải sẽ thảm lắm sao?

Gương mặt đẹp thế nào cũng không chịu nổi ống kính chụp lộn xộn của phóng viên.

Cố Tương tìm khắp nhà, cuối cùng cũng tìm được một chiếc váy. Chiếc váy này là lúc cô vừa đến thành phố G, Cố Trường Xuân biết cô tham gia giới nghệ sĩ nên sai Cố Nam tặng quà cho cô. Tuy nhiên lúc đó cô không chịu nhận, vẫn không mặc mà nhét vào tủ treo quần áo. Bây giờ nhìn qua lại cảm thấy hợp mắt.

Dù sao bây giờ cũng nên chú ý ăn mặc đàng hoàng một chút, không thể giống như trước kia mặc đại một cái váy tạm tạm là có thể đi dự tiệc được rồi. Điều đáng sợ nhất giữa các nữ minh tinh là so sánh. Cô đoán bây giờ giá trị con người mình nằm ở hạng hai, nhưng mà vì bộ phim này so sánh giữa cô và Kiều Ánh Tinh nên lần này khi cô xuất hiện chắc chắn sẽ bị so sánh.

Cố Tương không muốn so sánh ngoại hình với Kiều Ánh Tinh tuy nhiên không thể quá yếu thế được.

Đã giải quyết được chuyện váy, Văn Tĩnh lại nhất định kéo cô đi làm tóc, kết quả người đến người đi, chờ đến khi đến được chỗ Lễ mừng công thì cô đã là người cuối cùng.

Tường Lily vừa thấy cô liền nhiệt tình nhào tới. Cô ấy mặc một chiếc váy màu tím đậm cổ chữ V, phô bày vóc dáng nóng bỏng cực kỳ hấp dẫn, trước lời sau vênh d.d.l.q.d.u.m.u.m, Cố Tương nhìn thấy cũng không khỏi cảm thấy toát mồ hôi.

"Tương Tương, hôm nay nhìn em thật đáng yêu!" Tường Lily chăm chú nhìn một vòng trên người cô: "Tóc này đẹp đấy, em làm ở tiệm nào vậy? Chị còn nhắn tin dặn dò em chú ý mọi việc, hoá ra chị làm điều thừa rồi. Nhìn em là biết có chuyện gì mà em không hiểu nữa đâu." Trước đó Tường Lily sợ Cố Tương là người mới không biết rõ tình huống cho nên cô tình gửi tin nhắn cho cô, dặn dò cô Lễ mừng công đồng thời là họp báo phải ăn mặc thế nào, kết quả bây giờ nhìn lại, người ta phối hợp thoải mái, đúng là thêm một phần thì nhiều giảm một phần thì ít, rất hợp lý.

Trong lòng Cố Tương im lặng chăm chọc, cô không phải đứa nhà quê không biết gì, kiếp trước cô đã đi trên thảm đỏ không biết bao nhiêu lần. Ở nhà cô, lễ phục có thể sử dụng không nhiều, nếu không phải hiện tại không được dư dả như trước kia, cho cô một phòng quần áo, cô còn có thể đi trình diễn thời gian ở Milan luôn ấy chứ!

Dù sao xu hướng thời trang mười năm sau cô đều nắm trong tay. Người dẫn đầu xu hướng sẽ là cô! Sau này nếu không thành công ở giới điện ảnh và truyền hình, cô có thể tham gia làm chuyên viên tạo hình cũng không tồi.

Những phóng viên đang chờ bên ngoài vừa thấy cô liền lập tức chụp "Tách! Tách!" không ngừng.

Tường Lily còn sợ cô không quen, kết quả thấy Cố Tương bình tĩnh đối phó, mỉm cười tự nhiên thân thiết, sắc đẹp kết hợp thân thái tạo nên hình ảnh 360 độ không góc chết.

Tường Lily: "...""Âm thầm nghĩ: Vì sao giữa người và người có thể khác nhau đến thế chứ?

Sau khi xong bên này, cô trò chuyện với những diễn viên kia vài câu. Tất cả mọi người đều ồn ào lấy lòng nói nhớ Cố Tương đã lâu không gặp. Cố Tương cũng bày tỏ một chút tình cảm thân thiết.

Ngược lại Kiều Ánh Tinh trở lại đáng vẻ ưu nhã khi xưa, ân cần hỏi han Cố Tương, không biết từ đâu lại biết được chuyện thử vai "Sát Thủ Bất Đắc Dĩ" còn hỏi thăm cô đang chuẩn bị ra sao, Lương Quý trước sau như một vẫn trung đáng vẻ lạnh lùng, không quan tâm đến ai.

Ngoài suy nghĩ và dự đoán của Cố Tương, hôm nay Triển Dương không hề xuất hiện. Vốn cho là cơ hội tuyên truyền thế này, nhất định Ôn Lâm Dự sẽ ép Triển Dương tham gia nhưng không ngờ không hề thấy bóng của anh.

Sau khi trò chuyện một hồi, lễ mừng công chuẩn bị bắt đầu.

Các phóng viên phải đợi bên ngoài đến khi tàn tiệc mới có thể vào. Trước tiên mọi người cùng nhau cắt bánh, khai sâm panh. Lúc Cố Tương còn đóng ở phim trường, chỉ cần đối diễn không phải là Kiều Ánh Tinh và Lương Quý thì cô đều tận tình hợp tác. Càng hợp tác tốt thì phần đối diễn càng đặc sắc, dù cô là người mới nhưng nhìn giống như lão thành. Những diễn viên từng đối diễn với cô trong phim trường đều có mối quan hệ không tệ với cô, về phía nhân viên làm việc, Văn Tĩnh thường mua nước mời họ nên độ thiện cảm dành cho Cố Tương vẫn tăng lên không ngừng.

Lễ mừng công xem như tương đối thành công. Tất cả mọi người khen ngợi vất vả của nhau, nhớ lại cực khổ đã trải qua sẵn dịp hi vọng một tương lai mới. Nhìn qua không biết còn tưởng rằng họ là đồng chí vai kề vai chiến đấu.

Trải qua một quãng thời gian phù hợp, nên đi vào vấn đề chính. Một loạt phóng viên tiến vào.

Cả nhóm diễn viên bị micro và phóng viên bao vây xung quanh, trong đó Kiều Ánh Tinh, Lương Quý và Cố Tương là ba người được chú ý nhiều nhất. Kiều Ánh Tinh và Lương Quý là vai chính, Cố Tương là người mới nổi bật nhất. Các phóng viên vây ba người vào giữa, định phỏng vấn cả ba một lúc.

Có vài người bắt đầu so sánh hình ảnh Cố Tương và Kiều Ánh Tinh tại hiện trường.

Nhảm nhá! Chỉ có hai người phụ nữ, lúc này chắc chắn là lúc phải khoe nhan sắc rồi.

Kiều Ánh Tinh vẫn là người ưu nhã nhẹ nhàng, lễ phục là chiếc váy màu gạo trắng cao cổ dài ngang gối, chân mang giày cao gót nhọn mảnh dẻ, tóc búi lơi. Cả người phối hợp với nhau không hề có một lỗi nhỏ nào.

Nhưng Cố Tương thì sao đây? Làn váy lễ phục thêu màu vàng tinh xảo rũ nhẹ, giày đinh nhọn cao gót thoải mái, tóc cột đuôi gà, hai bên buông lơi vài lọn tóc dài loăn xoăn.

So với gương mặt Kiều Ánh Tinh lạnh lùng ưu nhã, cô vừa thoải mái lại ngọt ngào, lễ phục không phải hàng giá rẻ nhưng cũng không quá dọa người, mang đến một cảm giác trang trọng.

Cô vẫn rõ ràng khí chất của mình là tinh khiết nên trang phục có vẻ người lớn không phù hợp với cô, quá diêm dúa loè loẹt lại càng không thích hợp. Dù sao Thẩm Diệu chỉ là một nhân vật, diendd@nleequydd0n_um_um trong cuộc sống thật không nên ngang ngược như thế.

Vì thế cả hai tạo thành sự chênh lệch rõ ràng. Không biết có phải vì Chu Thanh Hoan và Thẩm Diệu là hai nhân vật khác biệt quá rõ nét mà lại có cảm giác Kiều Ánh Tinh đang giả vờ nghiêm túc, ngược lại Cố Tương đứng kế bên có đáng vẻ dịu dàng hơn nhiều.

Hơn nữa còn rất trẻ tuổi.

Chính bản thân Kiều Ánh Tinh hiểu rõ cô ta không chiếm được ưu thế gì trong lần so sánh này, đành cười dịu dàng. Lương Quý cũng bắt đầu trả lời phỏng vấn của phóng viên.

Một thanh niên tóc xoăn không biết là phóng viên toà soạn nào đưa micro đến trước mặt Cố Tương, hỏi: “Xin cho hỏi Cố Tương, đối với lần đầu tiên hợp tác với hai vị diễn viên có bề dày kinh nghiệm, cô có thể cho biết cô có đánh giá gì đối với kỹ thuật diễn của họ không?”

Toàn bộ máy quay đều tập trung quay cô, micro vây xung quanh, Lương Quý và Kiều Ánh Tinh nhìn sang.

Trong lòng Cố Tương muốn ngửa mặt lên trời cười dài.

Câu hỏi này hỏi hay thật nha.

Tóc xoăn, trở về cho anh thêm tiền lương!

Kiều Ánh Tinh và Lương Quý lén lút liếc nhìn cô, không phải cô không biết nhưng hiện tại cô đang là người thấp cổ bé họng, trước mắt đành phải chịu thua thiệt. Nhưng thực sự nhìn là không thể, kiếp trước Cố Tương cô là một người tính tình nóng nảy, kiếp này dần lòng lại nhưng nội tâm vẫn không đổi được.

Một cái hờ hớn, nói cho đúng thì đây không phải là một cái hờ gì, chẳng qua xem như là một lỗ nhỏ như đầu ngón tay thôi. Sau đó lấp lại một tí là được rồi.

Cô khẽ cười, giọng nói cực kỳ thành khẩn.

“Diễn xuất của hai vị tiền bối vô cùng tốt, có thể nói đây là tự diễn về mình.”

Tự diễn về mình?

Tóc xoăn: “? ? ?”

Tóc xoăn: “! ! !”

Mẹ nó!

Đám ký giả lập tức xôn xao.

Người mới mạnh mẽ này quả nhiên không phải người tốt, lần đầu tiên tỏ thái độ, một mũi tên trúng hai đích!

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Thử vai “Sát Thủ Bất Đắc Dĩ”

Edit: Um-um

Chớp mắt, sắc mặt Kiều Ánh Tinh và Lương Quý trở nên cực kỳ vặn vẹo.

Tóc xoắn chưa kịp lên tiếng, thấy Cố Tương cười nói: “Chu Thanh Hoan thông tuệ chừng chặc, Minh Quận vương anh tuấn tiêu sái, không phải tự diễn về mình thì là gì?”

Tóc xoắn: “.....” Chị gái nói chuyện đừng có lấp lửng vậy chứ!

Dù sao cậu chỉ là một phóng viên thực tập, không hiểu được vòng vèo trong giới phóng viên. Lời giải thích của Cố Tương thế nào cậu tin thế ấy, lại không thấy những đồng nghiệp khác đang bày ra vẻ mặt sâu xa.

Tự diễn về mình, cái gì gọi là tự diễn về mình, bên trong cách nói này có thể suy diễn ra rất nhiều thứ. Minh Quận vương và Chu Thanh Hoan trong “Tề hậu truyện” là một đôi chằng lẽ lờ này của Cố Tương ý là trong cuộc sống thực họ cũng là một đôi ư?

Có vẻ như bắt được một tin giật gân nào đó, đến khi các phóng viên chìa micro nhắm đến Kiều Ánh Tinh và Lương Quý, vấn đề đã trở nên kịch tính hơn nhiều.

Cố Tương nhìn đáng vẻ lúng túng của hai người, trong bụng cười thầm.

Kiếp trước, nhờ vào độ nóng của đoạn tình cảm trong phim nên việc họ ở chung một chỗ là chuyện rất tự nhiên. Kiếp này, đối với chuyện tình cảm trong phim truyền hình không hề có chút cảm giác yêu đương nào, hình như bản thân họ cũng không có ý công bố tình yêu. Đây có thể là họ đang nghĩ đến sự phát triển về sau. Nhưng vì lý do gì mà mọi chuyện trên đời này phải theo ý muốn của họ? Lúc quay phim họ đã ngáng chân cô không biết bao nhiêu lần, coi như lần này cô đòi lại chút lỗi vậy.

Dù gì bọn họ cũng yêu nhau thật lòng mà.

Cô muốn như vậy nhưng không ngờ rằng một câu nói vu vơ của mình gây nên bao nhiêu sóng gió khắp Weibo.

Phòng vấn tại lễ mừng công mau chóng được phát hành. Quan hệ giữa hai người Cố Tương và Kiều Ánh Tinh trong phim là đối thủ, dĩ3nd@nl3quyd0n trong cuộc sống hiện thực dần dần cũng có dấu hiệu cạnh tranh. Cố Tương thắng ở trẻ tuổi có hiểu biết. Kiều Ánh Tinh có kinh nghiệm và chừng chặc. Fan hâm mộ hai người ngày nào cũng đấu đá nhau, phòng vấn vừa tung ra, lập tức lại đấu tiếp.

Về mặt tạo hình tạm thời không nhắc đến, chỉ riêng câu nói “Tự diễn về mình.” của Cố Tương đã bị các paparazzi lớn suy diễn vòng vo.

Paparazzi là ai? Một đóa hoa cũng có thể tưởng tượng ra mùa xuân năm sau biết đâu có dịch cơn trùng, trí tưởng tượng vô cùng phong phú, ngòi bút sắc bén. Cố Tương chỉ cần vạch một nét nhỏ, bọn họ liền phơi bày hết tất cả ruột gan bên trong ra ngoài.

Tất cả đều xoay quanh chuyện tình yêu bí mật của Kiều Ánh Tinh và Lương Quý.

Nhưng mà không phải fan hâm mộ nào cũng thấy như vậy, nhất là fan hâm mộ của Cố Tương. Họ xem “Tề hậu truyện” là xem hồi ký thăng chức của kẻ thứ ba. Chu Thanh Hoan là người thứ ba đoạt đàn ông của người khác, Minh Quận vương là nam cận vệ có cả đồng tiểu thiếp. Câu nói “Tự diễn về mình” của Cố Tương đúng là khiến mọi người xoắn xít.

Sức chiến đấu của anti-fan vô cùng mãnh liệt, sức chiến đấu của người đi đường bỏ đá xuống giếng cũng mãnh liệt hơn nữa tạo thành một phong trào anti, đủ để đẩy lên một trào lưu: “Vô cùng tức giận, tiểu Kiều mau rút ra khỏi làng giải trí.”

Vì vậy chuyện này đã dội cho gương mặt nữ thần vạn năm Kiều Ánh Tinh một thau nước bẩn, hơn nữa còn điên cuồng truy tìm cô và tên chó chết Lương Quý.

Cố Tương không có thời gian quan tâm nhiều chuyện như vậy, cô đang tích cực chuẩn bị cho “Sát Thủ Bất Đắc Dĩ”.

Văn Tĩnh bắt đầu lên kế hoạch, theo ý cô ấy, hiện nay Cố Tương diễn phim truyền hình tốt như vậy, hoàn toàn có thể nhận thêm mấy bộ phim truyền hình để lấy thêm chút danh tiếng. Dù sao chu kỳ một phim truyền hình tương đối ngắn mà đối tượng thì nhiều. Không thể nào vừa nắm phim truyền hình vừa nắm phim điện ảnh, hiện tại kỹ thuật diễn của Cố Tương trong lĩnh vực phim truyền hình được công nhận nhưng chưa từng thử qua phim điện ảnh bao

giờ, thật rất khó nói trước.

Huống chi kể từ khi quay xong "Tề hậu truyện", có rất nhiều kịch bản hay muốn mời Cố Tương làm nữ chính phim truyền hình nhưng thái độ cô rất kiên quyết, nhất định muốn phát triển theo mảng điện ảnh.

Văn Tĩnh rất bất đắc dĩ, cảm thấy hoàn cảnh Cố Tương bây giờ giống như mình khi còn bé phân vân nên chọn Thanh Hoa hay Bắc Đại, cuối cùng ở lại lớp.

Cố Tương không biết chị gái đại diện của mình là người có tính cách bi quan như vậy, cô vẫn hết sức vui vẻ, kịch bản "Sát Thủ Bất Đắc Dĩ" không tệ, nhân vật Trường Ngư rất có tính thách thức. Khác biệt hoàn toàn so với tạo hình của Thẩm Diệu, dạng vai chính tính cách méo mó thế này nếu diễn tốt có thể phô bày xuất sắc kỹ thuật diễn.

Thay quần áo xong, Cố Tương và Văn Tĩnh đến điểm quay thử "Sát Thủ Bất Đắc Dĩ".

Tại điểm quay thử đã có mặt không ít người, hầu hết là người đến thử vai nữ chính. Cố Tương ngạc nhiên phát hiện, những người có mặt đều là diễn viên nữ hơn ba mươi tuổi, tất cả đều có thâm niên trong lĩnh vực phim hành động. Cho dù diễn viên nữ trong ngành điện ảnh trong nước nhiều như vậy, diendd@nleequydd0n_um_um Cố Tương vẫn có thể gặp vài gương mặt quen thuộc. Vì phải diễn vai một quả phụ sát thủ lạnh lùng không quan tâm đến mọi việc nên hình dáng diễn viên nữ bình thường cũng phải cường tráng, tuổi hơi lớn một chút. Một cô gái xinh đẹp đáng yêu như Cố Tương đứng trong đó thật giống như nhân viên công tác đi nhầm phim trường.

Văn Tĩnh mau chóng không nỡ ngược nhìn, Cố Tương vẫn bình thần đến chỗ nhân viên công tác ký tên, chờ đến lượt quay thử.

Trong khoảng thời gian đang đợi bỗng nghe có người gọi cô: "Cố Tương?"

~~ Mọi bài đăng ngoài diễn đàn lễ quý đôn đều không chính chủ ~~

Cố Tương quay đầu lại, nhìn thấy một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi đang nhìn cô. Người phụ nữ da hơi ngăm, đường nét gương mặt sắc sảo, là một phụ nữ rất mạnh mẽ, mặc một chiếc áo sơ mi trắng và quần jean, có vẻ rất gương mẫu.

Cố Tương hơi ngớ người, cô biết người này.

Người phụ nữ này chính là nữ chính của phim "Sát Thủ Bất Đắc Dĩ" trong đời trước, tên là Trình Lâm.

Nếu như nói diễn viên nữ ưu tú trong ngành điện ảnh trong nước không nhiều lắm thì Trình Lâm tuyệt đối nằm một trong số họ. Cô ta không giống như những diễn viên nữ đầy son phấn, làm việc gọn gàng, kỹ thuật diễn rất xuất sắc. Kiếp trước nhân vật Trường Ngư do cô ta đảm trách cũng không hề có cảm giác sai sót nào.

Nhưng cô ta chính thức nổi tiếng là do vấn đề giới tính của mình. Vài năm sau, Trình Lâm công khai giới tính. Sau đó sự nghiệp cô ta liên tục dốc không phanh, có lẽ công ty cảm thấy định vị hình tượng của cô ta có vấn đề. Nói chung sau đó dần dần biến mất trong giới phim ảnh.

Cố Tương không có ý kiến đối với tính hướng của người khác cũng không có ý kiến gì với bản thân Trình Lâm, thậm chí còn rất thương thức hành động của cô ta, nhưng đáng tiếc Trình Lâm là bạn của Kiều Ánh Tinh.

Kiếp trước, hai người họ thỉnh thoảng còn bày tỏ tình bạn thân thiết trên Weibo. Sau khi Trình Lâm công khai, thậm chí người ái mộ còn suy đoán quan hệ giữa cô ta và Kiều Ánh Tinh, chỉ là cho đến bây giờ Kiều Ánh Tinh luôn là người thông minh, lập tức đăng một thông báo thanh minh mình yêu người khác phái, vân vân... lên Weibo. Sau đó không đăng hình chụp chung với Trình Lâm lên Weibo nữa.

Chỉ là xem xét đến phong cách xử sự của Kiều Ánh Tinh, đoán chừng không còn giá trị lợi dụng. Dù sao sự nghiệp Trình Lâm rớt xuống vực thẳm không còn có thể giúp gì được cho cô ta. Đáng tiếc cho Trình Lâm bị bạn thân của mình cấm cho một dao.

Bây giờ còn cách thời gian Trình Lâm công khai mấy năm, quan hệ bạn bè giữa Trình Lâm và Kiều Ánh Tinh rất thân thiết. Hề có liên quan đến Kiều Ánh Tinh, Cố Tương thật lòng không muốn dính dáng đến chút xíu nào.

Quả nhiên, cô chưa kịp mở lời, Trình Lâm nhìn cô nói: "Nghe Tiểu Tinh nói cô đến thử vai tôi còn không tin, không nghĩ tới thật." Cô ta cười nhẹ, còn rất mờ ám nói: "Có phải cô nhầm kịch bản rồi không? Đây không phải là phim trạch đấu, nữ chính cũng không phải là bình hoa xinh đẹp đâu."

Cố Tương: "....."

Người này thật đáng ghét! Có lẽ trong ngành giải trí tính tình thẳng thắn rất đáng quý, nhưng không nên không biết tốt xấu mà nói người ta là bình hoa, thật là muốn tát cho cô ả một cái. Kiều Ánh Tinh có tài đức gì mà có thể tìm được một người bạn tốt bao che cho mình như thế. Thật là muốn hỏi chị gái này một chút xem mắt cô bị mù hay không đây.

Nếu đổi lại là Cố Tương ở kiếp trước, biết đâu có thể liều mạng lớn tiếng với cô ta ở đây rồi, nhưng bây giờ cô chỉ cười cười: "Ừ, đúng là tôi góp vui thôi. Kịch bản này tôi rất thích."

"Cũng phải. Không phải lần trước nhân vật cô nhận cũng là dạng người có tính cách bệnh hoạn sao? Tôi thấy đúng là cô rất thích dạng nhân vật này đó."

~~ Mọi bài đăng ngoài diễn đàn lễ quý đôn đều không chính chủ ~~

Cố Tương: “.....” Mẹ kiếp, đúng là nói chuyện không có não mà. Trình Lâm không biết câu ấy cũng là tự mắng bản thân mình sao? Cô ta không phải đến thử nhân vật tốt này ư?

Nhưng Cố Tương không phải không có thiên sứ che chở cho mình. Văn Tĩnh vừa trở về đã thấy có người khi dễ nghệ sĩ của mình, mặc dù địa vị d(d(l(q(d(un(um của đôi phương cao gấp mười lần của nghệ sĩ mình, danh tiếng vang hơn mười lần, giá trị con người cũng gấp mười lần, cô ấy cũng không hề sợ hãi mà nói: “Tương Tương, mới vừa rồi chị hỏi trợ lý, đạo diễn nghe nói em đã đến rồi thì rất vui, cho một số thứ tự, không cần chờ bao lâu là đến lượt chúng ta. Em nhớ cố gắng nhé!”

Giọng điệu làm nũng của cô ấy khiến Cố Tương nổi da gà, Trình Lâm hừ lạnh, xoay người bỏ đi.

Sau khi Trình Lâm đi, Văn Tĩnh hỏi Cố Tương: “Sao cô ta lại đến gây sự với em vậy?”

Cố Tương: “Em đẹp quá nên cô ta ganh tị.”

Văn Tĩnh “Oh” một tiếng, hết nói nói.

Cũng không biết là đúng như Văn Tĩnh nói đạo diễn mở cửa sau hay không, không đợi bao lâu liền đến lượt Cố Tương. Nhưng làm cho Cố Tương có hơi khó chịu là Trình Lâm cũng ở đây.

Trình Lâm có chút giao tình với các vị đạo diễn, dù sao cũng là diễn viên thâm niên, Cố Tương biết, hôm nay nếu mình không đến, vị trí nữ diễn viên chính nhất định sẽ là của Trình Lâm. Cô ta ngồi trên một chiếc ghế ở góc phòng, gương mặt tỏ vẻ đang chờ xem kịch vui.

Trình Lâm đã thử vai xong, ở lại chỗ này chính là muốn xem chuyện cười của Cố Tương. Kiều Ánh Tinh từng nói với cô ta, người tên Cố Tương này thích giở trò trong bóng tối, một người mới không nể nang ai, ý mình có chỗ dựa nên gây khó dễ cho Kiều Ánh Tinh. Nghĩ đến mấy chuyện này Trình Lâm liền nóng giận. Cô ta ngồi ở đây là muốn xem thử xem Cố Tương bị bêu xấu thế nào, trở về kể mấy chuyện tốt đẹp này cho Kiều Ánh Tinh biết.

Cố Tương đến giữa phòng, đứng trước mấy đạo diễn cúi đầu chào. Thái độ cô rất tốt, gần đây dù được nhắc đến rất nhiều nhưng gương mặt vẫn rất khiêm tốn, điểm này bất kể là ở đâu cũng có thể giành được thiện cảm của người khác.

Sau đó cô móc một sợi thun màu đen trong túi ra, cột mái tóc đen thành kiểu tóc đuôi ngựa thật cao. Hôm nay Cố Tương mặc bộ áo khoác đen, bên trong là áo thun trắng, lúc đến nhìn dáng vẻ rất an nhàn. Bây giờ cô dựng cổ áo lên, khề quần áo khoác, gây nên cảm giác đang có một cơn gió thu lạnh lẽo thổi qua.

Từ trước đến nay cô nhập vai rất nhanh, dù có Trình Lâm ở đây cũng không hề thấy hồi hộp chút nào.

Gương mặt đạo diễn Tạ Hoa không khỏi tự chủ nghiêm túc theo cô. Khi gặp cô ở "Tề hậu truyện" cảm thấy cô diễn rất có sức hút. Nhưng điện ảnh dù sao cũng không phải phim truyền hình, nếu không phải Điền Lập hết sức tiến cử, ông cũng không cho người mới này một cơ hội. Dù sao đáng về Cố Tương quá mềm yếu nhưng nữ chính này đòi hỏi phải mạnh mẽ.

Trình Lâm nhếch mép về chệch bại, theo ý cô ta, Cố Tương bị mắc bệnh hình thức, làm mấy động tác lòe loẹt như vậy, một cô gái yếu điệu cho rằng có sách lược thì có thể không chế bất kỳ nhân vật nào sao? Sợ là Cố Tương đang tưởng rằng nhân vật này chỉ là một nhân vật trong sáng thánh thiện mà thôi.

Cố Tương diễn đoạn một đêm kia sau khi Trường Ngự đưa cảnh ô liu cho “Chàng trai chính nghĩa”, do dự thật lâu, quyết định tái xuất giang hồ.

Cô cúi đầu, giả vờ như đang đối mặt với hai đứa con có thật, dịu dàng ghé góc chân cho chúng. Thời khắc này, cô chỉ là một người phụ nữ bình thường, tất cả tâm tư đều đặt trên người cột nhục của mình.

Một lát sau, cô rời khỏi phòng. Giả vờ lấy súng trong ngăn kéo ra, đếm đạn, giấu nó vào ngực.

Trên mặt Trình Lâm bên cạnh vẫn còn mang vẻ cười nhạo, lại không phát hiện rằng hai mắt mình đang nhìn Cố Tương chăm chăm.

Trường Ngự bước ra khỏi nhà.

Trên người bộ quần áo dài đen như màu mắt của cô. Một phút trước còn là người mẹ dịu dàng xinh đẹp như hoa, một phút sau lại lạnh lùng như một khối băng, bước sải bước trong đêm.

Cô dừng trước một quán rượu nhỏ, khề nhàu mảy, dường như không thích đám người ồn ào náo nhiệt trong quán. Hơi dừng bước, sau đó nhanh chóng đi vào.

Một ly bia lớn, Trường Ngự ngồi trong góc yên lặng như một pho tượng gỗ.

Có người đàn ông say rượu đứng trước mặt cô, nói nhăng nói cuội gì đó, cô cũng không trả lời. Giống như đã quen thuộc với cuộc sống như vậy từ rất lâu, cuối cùng vẫn lộ ra vẻ thần thờ.

“Đã lâu rồi.” Cô nói: “Mình đã thay đổi.”

Một người phụ nữ, không hề có trái tim phụ nữ, vì tình yêu mà chia tay quá khứ. Nhưng những thứ là bản chất đã ngấm trong xương tủy, thói quen sinh hoạt hầu như cũng không đổi. Khi thời gian qua đi, nếu có cơ hội, cô vẫn có thể thấy bản thân mình chưa hề từ bỏ.

Cô cầm ly bia lớn uống một hơi cạn sạch.

Xuống núi.

Trong kịch bản chỉ có động tác, mọi việc phải nhờ vào khả năng biểu diễn của chính bản thân mình. Một mình Cố Tương đã diễn xong mấy phần diễn của mấy người, giống như chỉ cần một mình cô ở đây, cả cảnh tượng sẽ hiện lên trước mắt mọi người. Bao gồm quán rượu ồn ào náo nhiệt, gã đàn ông say rượu, đám nhân viên pha chế, kể cả nữ sát thủ xinh đẹp lạnh lùng.

Sao có thể làm được như vậy? Trình Lâm mỉm cười.

Trường Ngự để ly xuống bàn, trong ánh mắt hiện ý tàn nhẫn và phản kích nhưng cảm giác kích thích kia được che giấu rất nhanh. Cô thờ ơ khoanh tay trước ngực.

Đêm đen giết người, tẩm máu quán rượu. Giang hồ của cô, tối nay, cô sẽ trở lại.

Cả phim trường im lặng thật lâu.

Cố Tương đứng dậy, bước đến cúi đầu chào mấy người Tạ Hoa: “Cám ơn đạo diễn, tôi là Cố Tương, vừa rồi là phần biểu diễn của tôi.”

Tạ Hoa run sợ một lúc lâu mới phản ứng lại, trong ánh mắt không kìm được sự kích động.

Việc này... đây chính là nữ chính của ông!

Nhân vật Trường Ngự này vừa phức tạp vừa mâu thuẫn, dịu dàng và lạnh lùng, ngây thơ và tàn nhẫn đi kèm với thói quen bạo lực được cô diễn rất sống động. d.d.lequydon.u.m.u.m Nói sao nhỉ, một mình cô diễn cả một cảnh phim.

Cô chính là bộ phim.

Cố Tương mỉm cười nói cám ơn, chuẩn bị rời đi, quay đầu lại thấy ánh mắt Trình Lâm nhìn cô chăm chú.

Hình như là không tin, lại có vẻ giống như tức giận.

Cố Tương vừa nhìn thấy ánh mắt này liền hiểu.

Thật xin lỗi, không cẩn thận giành được vai nữ chính rồi.

Đúng là đẹp cũng là cái tội mà.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Chồng trước vĩ đại

Edit: Um-um

Sau khi kết thúc thử vai đến khi rời khỏi phim trường, Trình Lâm không nói câu nào với Cố Tương.

Đại khái Cố Tương cũng đoán được suy nghĩ của cô ta, mọi người đều nói chuyện bằng thực lực, nếu hôm nay Cố Tương diễn quá gượng ép, chắc hẳn Trình Lâm sẽ tranh thủ mắng chửi cô. Nhưng Cố Tương chỉ diễn như bình thường khiến con người Trình Lâm với tính cách như vậy không thể không biết xấu hổ mà bối rối cô được.

Nhưng ánh mắt nóng rực đó khiến Cố Tương có chút không được tự nhiên.

Ngược lại Tạ Hoa rất nhiệt tình, còn có ý hỏi cô lịch trình làm việc trong thời gian sắp tới, xác định không trùng thời gian, gần như rất xem trọng khả năng của cô. Cố Tương rất hài lòng về bản thân. Sau khi “Sát Thủ Bất Đắc Dĩ” chọn được diễn viên sẽ bắt đầu quay, sống lại ở đời này, cô cực kỳ quý trọng thời gian của mình, cô không muốn lãng phí thời gian vào những chuyện không đâu. Cô rất nghiêm túc đối với bộ phim này, tất nhiên cũng hi vọng có thể đạt được kết quả tốt nhất.

~~ Mọi bài đăng ngoài diễn đàn lễ quý đôn đều không chính chủ (Um-um) ~~

Bộ phim "Tề hậu truyện" đã kết thúc, trên mạng bắt đầu rối rít đánh giá toàn bộ diễn viên trong phim, tất cả đều kết luận Cố Tương trở thành người mới thành công nhất, khả năng trong tương lai sẽ vươn rất xa. Cuối cùng cô cũng từ một người qua đường không có danh tiếng trở thành một diễn viên hạng hai nổi bật, chỉ cần một bộ phim đóng vai chính, cô nhất định có thể ngồi vững vàng vị trí Hoa Đán.

Văn Tĩnh rất hớn hờ, mặc dù lo lắng việc Cố Tương chiến đấu trên chiến trường ở giới điện ảnh nhưng dần dần cũng bắt đầu tiếp nhận danh xưng “Nghệ sĩ nhà ta là một thiên tài”, cô ấy cảm thấy tương lai Cố Tương nhất định sẽ giành được vị trí ảnh hậu. Mỗi ngày cô ấy dốc lòng tìm các quyển sách cảm hứng cuộc sống cho Cố Tương, hi vọng cô tiếp tục giữ vững tinh thần này tiến lên phía trước.

Trong khi đợi kết quả thử vai, Cố Tương vẫn làm việc ở nhà. Đọc sách một chút, ngủ một chút, vô cùng yên tĩnh. Hoa Sâm cảm thấy tương lai cô có thể trở thành á chủ bài kiếm tiền cho công ty nên không hề gò bó, diendanleeyyddon cho cô thoải mái vô cùng. Khó có thể hưởng thụ được ngày nghỉ như vậy, cô cũng không có ý gia tăng gánh nặng cho mình. Chưa nghỉ ngơi được bao lâu sẽ phải làm tiếp tục đi cày, nên bây giờ cứ tận hưởng, xoa thôi.

Nhưng đoàn làm phim “Sát Thủ Bất Đắc Dĩ” lâu rồi không có tin tức.

Qua hơn một tháng, cuối cùng Cố Tương có cảm giác hơi khác thường.

Khi ở phim trường thử vai, rõ ràng Tạ Hoa hỏi rất nhiều vấn đề về lịch trình của cô. Nếu như nói có chuyện gì làm trễ nải, quả thật nửa tháng không có tin tức cũng hơi kỳ lạ.

Cô nghĩ nghĩ, tự mình gọi điện thoại cho Tạ Hoa. Điện thoại Tạ Hoa cho cô là điện thoại phòng làm việc, hiện Tạ Hoa không có ở đó, điện thoại do trợ lý của ông bắt máy. Trợ lý đáp ứng, chỉ nói đoàn phim cảm thấy Cố Tương không phù hợp các kiểu, nói chung chính là thử vai thất bại.

Sau khi cúp máy, bản thân Cố Tương hơi bất ngờ. Lúc ấy nói năng nhiệt tình như thế, bây giờ lại nói một câu không phù hợp, con mẹ nó mấy người ghẹo tôi đó hả?

Cô còn chưa kịp tiêu hoá việc này liền nhận được một cuộc điện thoại.

Âm thanh bên đầu kia điện thoại nhẹ nhàng: “Cố Tương?”

“Cô là?”

“Tôi là Trình Lâm.”

“... Chào chị.” Cố Tương hơi bối rối, quan hệ của Trình Lâm và cô đại bác bản không tới. Bỗng nhiên cô nghĩ đến, chẳng lẽ cuối cùng nhân vật này vẫn do Trình Lâm thủ vai. Đồi trước Trình Lâm là nữ diễn viên chính trong “Sát Thủ Bất Đắc Dĩ”, sống lại đời này, dù cô rất cố gắng muốn thay đổi nhưng có lẽ đây chính là vận mệnh an bày. Số mệnh cô chẳng lẽ giống như những con khỉ làm trò hề mua vui ư?

Nhưng lời nói của Trình Lâm mau chóng cắt đứt suy đoán của cô, Trình Lâm nói: “Cô đừng chờ kết quả thử vai của “Sát Thủ Bất Đắc Dĩ” nữa.”

Cố Tương: “À. Chúc mừng chị.”

“Không phải là tôi.” Bên kia điện thoại hơi ngập ngừng, mới nói: “Là Kiều Ánh Tinh.”

Cố Tương: “! ! !”

Nói thật, Cố Tương tuyệt đối không ngờ vai chính sẽ do Kiều Ánh Tinh đảm trách. Dù sao trước đây khi Kiều Ánh Tinh nhận vai đều là quý phu nhân đoàn trang hiện thực hoặc là nhân vật thăng thần. Bản thân đáng về cô ta quá mức chói lọi, diễn vai sát thủ như trong “Sát Thủ Bất Đắc Dĩ” gì đó hoàn toàn không hợp. Hơn nữa khí chất cô ta rất tao nhã, diễn vai dân chúng bình thường... không thể giống được.

Bây giờ kết quả Trình Lâm nói cho cô biết, “Sát Thủ Bất Đắc Dĩ” là do Kiều Ánh Tinh đóng chính?

Bỏ Cố Tương qua một bên, bây giờ Trình Lâm và Kiều Ánh Tinh là bạn tốt, ít nhất ngoài mặt là thế, Kiều Ánh Tinh sao lại giành vai với bạn của mình như vậy?

Cô nghĩ nghĩ, hỏi: “Sao chị nói việc này với tôi?”

“Không riêng gì “Sát Thủ Bất Đắc Dĩ”.” Trình Lâm không trả lời thẳng vấn đề của cô: “Gần đây cô ... nên chú ý một chút.” Nói xong câu đó, cô ấy cúp điện thoại.

Dù sao Cố Tương cũng là người lẩn lộn trong làng giải trí. Trình Lâm chỉ cần nhắc nhở vài câu, cô đã hiểu được vấn đề. Lập tức gọi điện thoại nhờ Văn Tĩnh hỏi mấy hợp đồng gần đây.

Quả nhiên Văn Tĩnh rất nhanh lấy về được tin tức, gần đây những buổi thử vai phim điện ảnh, phim truyền hình, thậm chí kể cả tiết mục giải trí và quảng cáo toàn bộ đều huỷ bỏ. Họ không nói rõ nguyên nhân, giống như trong một đêm tài nguyên của Cố Tương đều bị người ta cướp mất hết.

“Chuyện gì xảy ra? Có phải có sai lầm ở đâu không?” Văn Tĩnh có chút kinh ngạc: “Tương Tương, chị đi hỏi công ty bên kia một chút, trước mắt em đừng nóng vội.”

Rất nhanh công ty bên kia cũng báo tin về, không có nguyên nhân cũng không có tài nguyên.

Chuyện này căn bản không thể nào, hiện nay chống lưng phía sau Hoa Sâm chưa đủ lớn, giao thiệp không nhiều, nếu như xuất hiện nghệ sĩ có tiềm năng tất nhiên sẽ mau chóng thúc đẩy nâng đỡ. Bây giờ thái độ công ty thế này, nói rõ là không can thiệp, không cho tài nguyên.

Chuyện gì đã xảy ra? Cổ Tương ngồi trên ghế salon, trong lòng sáng tựa như gương, có người muốn chinh cô chứ sao.

Người này là ai? Ddlequydon.um-um dùng đầu ngón chân cô cũng nghĩ ra được, Kiều Ánh Tinh.

Cô thật không hiểu, vì sao Kiều Ánh Tinh chinh cô giống như chó điên, sử dụng mặt trận lớn như vậy đối phó với một người mới, ăn no không có việc làm? Đúng là trên thế giới này có người trời sinh không hợp nhau. Kiếp trước cô thua thiệt trên người Kiều Ánh Tinh, kiếp này cô không muốn lãng phí thời gian trên người đôi câu nam nữ này, thế mà vẫn không tránh được dính vào phàn.

Nhưng người sau lưng Kiều Ánh Tinh là ai?

.....

Trong gian phòng rộng rãi, cô gái mặc quần áo ở nhà thoải mái. Tuổi cô ta vừa đúng, có một cảm giác nữ tính nhàn nhạt. Gương mặt rất dịu dàng nhưng giữa đôi mày lại thấp thoáng nét gợi cảm.

Bà vai trắng như tuyết phơi bày trong không khí, hình như có chút mát mẻ, cô ta không thèm để ý chút nào, vén mái tóc xoắn dài lên lộ ra chiếc cổ mảnh khảnh.

“Lão Lý, chuyện lần này phải làm thoả đáng nha.”

Trên chiếc salon đối diện cô ta, một người trung niên hơn bốn mươi tuổi đang ngồi. Cơ thể mập mạp, tóc hơi hói, thật không thể gọi là người đàn ông đẹp trai phóng khoáng. Ngón tay cái đeo một chiếc Ngọc Ban Chi khổng lồ, nhìn người cô gái cười cười: “Không tin tôi thì tìm tôi làm gì?”

Kiều Ánh Tinh giận trách: “Làm sao em không tin bản lãnh của anh? Nếu lúc đầu không phải anh ủng hộ.... Lúc nào em cũng nhớ ân của anh đó.”

“Nhớ hả?” Người đàn ông cười bỉ ổi: “Em định trả thế nào đây?”

“Tuỳ anh muốn sao chứ.” Kiều Ánh Tinh đá lông nheo với gã. Bình thường cô ta nhìn có vẻ đoan trang nhã nhặn, một khi ông ọ làm đáng, sức hấp dẫn bộc phát cũng không hề nhỏ.

Quả nhiên ánh mắt lão Lý sáng lên, ngay sau đó cười cười: “Thật ra tôi rất lấy làm lạ, vì sao cô em phải hao tâm tốn sức chèn ép một người mới kia chứ?”

“À ta cũng chả phải người mới gì.” Kiều Ánh Tinh nói: “Từ ngày ra mắt đến giờ, em chưa bao giờ bị thua thiệt lớn như vậy. Hiện tại bao nhiêu người nói em không bằng một người mới, hơn nữa à còn gây phiền phức cho em.” Cô ta nói nhỏ nhẹ: “Lão Lý à, em do một tay anh nâng đỡ, giao tình chúng ta nhiều năm như vậy, anh cũng không thể thấy chết mà không cứu chứ.”

“Tôi sao có thể thấy chết mà không cứu.” Gã đàn ông tên Lão Lý cười thích thú: “Yên tâm đi, một người mới, phía sau không có người chống lưng, chính à ta đơn giản lắm. Nhưng mà em phải báo đáp tôi thật tốt mới được...”

Kiều Ánh Tinh ném cho gã một cái hôn gió khêu gợi: “Dĩ nhiên rồi.”

.....

Bỗng nhiên, Cổ Tương gặp phải chuyện phong sát ngầm trong giới, người ái mộ và cư dân mạng không biết, người nội bộ trong làng giải trí không thể nào không biết. Ví dụ như Đường Duệ.

Triển Dương vừa đáp máy bay về đến nhà, còn chưa kịp uống nước đã thấy Đường Duệ hấp tấp chạy tới, nói: “Klaus, em gái ông xảy ra chuyện rồi!”

Triển Dương: “.....”

“Là con mèo nhỏ của ông đó!” Đường Duệ sợ anh không nhớ ra, nhắc nhở: “CP của ông, ông ra ngoài một chuyến là quên luôn hả?”

“Chuyện gì?” Triển Dương lười phải nói nhiều với hắn, ddldq-umum để hành lý xuống rút cho mình một ly nước, ngồi xuống ghế salon.

“Bị phong sát, ông biết là ai làm không?” Hắn hỏi.

Triển Dương lắc đầu.

“Lý Thạc đó!” Về mặt Đường Duệ méo mó: “Tôi không biết em gái ông làm thế nào mà đắc tội với Lý Thạc. Hiện nay trong giới đều nghe được phong thanh, rõ ràng muốn chèn ép Cổ Tương. Nghe nói vượt qua thử vai ở một đoàn phim nhưng vì xảy ra chuyện này nên đã bị loại luôn rồi.”

“Chuyện hồi nào?”

“Mới đây thôi.” Đường Duệ vô cùng đau đớn: “Diễn xuất Cố Tương tốt như thế, đặc tội Lý Thạc sợ rằng sau này không có cách nào lẫn lộn làng giải trí. Phía sau cô ấy cũng không có ai, hiện tại ai cũng quan tâm đến Lý Thạc, tôi thấy em gái ông muốn rút lui khỏi làng giải trí rồi. Nhưng tôi không hiểu vì sao bỗng dưng Lý Thạc lại hạ sát. Chắc không phải vì yêu rồi.”

Dường như Triển Dương có điều suy nghĩ, nhìn cái ly không lên tiếng.

“Ông làm ơn lên tiếng coi.” Đường Duệ đẩy anh một cái: “Dù gì cũng là em gái CP với ông, ông nhờ nào nhìn người ta bị treo trong làng giải trí à?”

Giờ phút này trong lòng Cố Tương giống như chạy qua hàng vạn con ngựa.

Cô không phải người ngu, đời trước đấu đá với Kiều Ánh Tinh không ít, đoạn hôn nhân tồi tệ trước kia với Lương Quý cũng giúp cô biết được nhiều bí mật không ai biết.

Sau lưng Kiều Ánh Tinh làm sao có bối cảnh nào lớn như vậy được, nói phong sát một người liền phong sát. Cố Tương nhớ lại tất cả mối quan hệ thân sơ của Kiều Ánh Tinh, đột nhiên loé lên một tia sáng, đoán được một người, chính là Lý Thạc, chồng trước Kiều Ánh Tinh.

Nói đến Lý Thạc này, làng giải trí không ai không biết. Chủ tịch tập đoàn Cảnh đế, nhà sản xuất phim điện ảnh nổi tiếng trong nước. Người này vô cùng giàu có, là chủ mấy công ty điện ảnh, những nghệ sĩ nổi danh thời kỳ đầu đều do ông ta nâng đỡ. Làng giải trí là nơi bán mỗi quan hệ, mà Lý Thạc không thể nghi ngờ là đầu mối then chốt trong đó.

Nhà họ ở trên chính đàn có ít quan hệ đặc biệt, bản thân cũng có địa vị giang hồ nhất định, đại khái có thể xem là một tay che trời ở làng giải trí. Có nghệ sĩ xích mích với Lý Thạc, đừng nói là rút lui khỏi Làng giải trí, cuối cùng có thể làm người bình thường sống đơn giản cũng khó. Bối cảnh người này tương đối phức tạp, cũng cưới hai lần, ban đầu lúc Kiều Ánh Tinh tuyên bố kết hôn với Lý Thạc làm cả đám fan hâm mộ kinh ngạc sái quai hàm. Dù sao so với Lương Quý trẻ tuổi anh tuấn mà nói, Lý Thạc có thể xem là nửa lão già hòm hèm. ddld.umum Kiều Ánh Tinh có nhiều gút mắc trong lòng mới chia tay Lương Quý chọn ông ta. Nhưng lúc ấy Kiều Ánh Tinh trả lời giới truyền thông là: “Tôi rất thương thức tài hoa của Lão Lý, cả nhân tôi mới là người không xứng với anh ấy.”

~~ Mọi bài đăng ngoài diễn đàn lê quý đôn đều không chính chủ (Um-um) ~~

Lúc ấy Cố Tương và những người hâm mộ đều có cùng quan điểm, đầu của Kiều Ánh Tinh bị cửa kẹp rồi. Tất cả mọi người đang thờ dài là cái trắng bị heo ừn mắt. Vài năm sau hai người ly hôn trong hoà bình, nhưng trước đó, sự nghiệp của Kiều Ánh Tinh càng ngày càng đi lên.

Cố Tương biết, có lẽ vì Kiều Ánh Tinh kết hôn với Lý Thạc mới kích thích Lương Quý đến với mình, có thể để cho Lý Thạc sau khi ly hôn vẫn làm bạn bè, Kiều Ánh Tinh cũng là một nhân tài.

Dưới tình huống trước mắt, trừ bút tích của Lý Thạc ra, Cố Tương không nghĩ ra còn người nào khác.

Nhưng đời trước, vài năm sau Kiều Ánh Tinh mới tuyên bố kết hôn với Lý Thạc, bây giờ đang là lúc cô ta và Lương Quý yêu đương cuồng nhiệt, thế nào lại có quan hệ với Lý Thạc? Chẳng lẽ bởi vì cô, Kiều Ánh Tinh vừa yêu Lương Quý vừa thông đồng với Lý Thạc?

Cố Tương bị tưởng tượng của chính mình làm sợ ngây người. Cô có tài đức gì khiến Kiều Ánh Tinh không màng chuyện phải bán thân thể của mình cũng muốn chinh chiến cô?

Chỉ vì không biết lý do nên ngược lại Cố Tương càng không buồn bã, gấp gáp. Có lẽ vì đời trước trải qua chuyện uất ức đến sảy thai, ly dị, nhảy lầu cho nên chuyện đã kích như vậy, theo ý cô chỉ là chuyện nhỏ.

Cuộc sống luôn có lối thoát, trước hết cô phải nghĩ xem làm cách nào phá vỡ thế cục.

Văn Tinh hỏi: “Tương Tương, có phải em buồn quá hay không mà lại cười như vậy?”

“A, người hay cười thì số mạng sẽ không tệ mà.” Cố Tương nói.

Đi nhiên vận may của cô không phải quá kém bởi vì có người đang thay cô giải quyết vấn đề trước mắt này.

Triển Cự Cự đưa cho bạn thân một điều thuốc, lạnh nhạt nói: “Ông và Lý Thạc quen thân lắm à?”

“Không quen!” Đường Duệ thiếu điều nhảy dựng lên: “Tuyệt đối không quen biết gì hết!”

“Vậy thì tốt.” Triển Dương gật đầu, hời hợt nói: “Nếu không quen biết thì không tính là đặc tội.”

“Tôi không thể.” Đường Duệ nổi giận: “Sao ông có thể vì em gái của mình mà phá hủy sự nghiệp của tôi! Không được, không làm không làm không làm!”

“Không phải lần trước ông nói với tôi có một kịch bản sao? Xác định nữ chính chưa?” Triển Cự Cự không thèm để ý đến lời từ chối của bạn tốt xiu nào, d.d.lequydon.u.m.u.m tự nhiên nói.

“Mẹ kiếp, ông còn dòm ngó nữ chính của tôi. Không được! Chết cũng không...”

“Nam chính.” Triển Dương ngắt lời hần.

Đường Duệ chăm chú nhìn anh lom lom.

“Tôi diễn vai nam chính.”

“Đồng ý! Tôi lập tức gọi điện thoại.”

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: “Sur muội mới đến.”

Edit: Um-um

Bộ phim "Sur muội mới đến" này vừa công bố nam nữ chính, trong giới ngoài giới đều bùng nổ.

Người trong giới bùng nổ vì mọi người ngẫm hiểu sự kiện phong sát của Cố Tương, không biết là ai không sợ chết dám mời Cố Tương diễn. Sau đó nhìn thấy Đường Duệ, trong lòng liền hiểu. Người tên Đường Duệ này bình thường làm việc không quan tâm xung quanh, ý tài phóng khoáng, nếu như là hần cũng dễ hiểu.

Người ngoài giới bùng nổ bởi vì Triển Cự Cự lại nhận vai nam chính rồi.

Từ khi ra mắt đến nay đam mê các loại nam phụ, từ nam hai đến nam qua đường, Triển Cự Cự vẫn luôn giữ quan điểm của mình, chết cũng không đóng vai chính. Hôm nay tin này vừa được tung ra, fan nào tàn thiếu điều chiếm hơn nửa top 10 của Weibo.

Hoan nghênh, cuối cùng nam thần chịu diễn nam chính rồi! Diễn vai nam chính có nhiều đất diễn một chút! Có trời mới biết cắt ghép hình ảnh từ mấy đoạn diễn ít ỏi của vai nam phụ khó khăn đến cỡ nào. Từ nay chúng ta có cả kho tư liệu sống để làm clip đồng nhân rồi.

Và nữ chính đóng chung với Triển Cự Cự, bất ngờ chính là người vừa nổi danh với "Tề hậu truyện" trước đây, người mới Cố Tương.

Từ khi Cố Tương quay quảng cáo son môi rồi đến "Tề hậu truyện" mới chính thức tiến vào tầm mắt mọi người, tất cả chỉ trong thời gian hơn nửa năm. Kết quả mới vừa cho giá trị con người mình chỉ ở hàng đơn vị, quay đầu lại liền nhận bộ phim như vậy. Hợp tác với nam chính Triển Cự Cự, người chế tác là Đường Duệ làm cho người ta không khỏi suy đoán đời trước có phải cô đã cứu vớt cả hệ ngân hà không nữa.

Đỗ Vũ xem đi xem lại tin tức này không dưới 20 lần, xác định không phải tin tức giả, vui mừng đi mua bánh phở về ăn chung với bạn tốt.

“Minh không thể ngờ được cặp đôi Dạ Miêu lại muốn tái hợp rồi!” Tiểu Mẫn nâng cằm, hút cọng bánh phở nói: “Phía chính phủ nhất định thấy phản đối của chúng ta, mình biết ngay Dạ Miêu là do trời sinh, thế nào không có lúc ngọt ngào chứ.”

“Chỉ mong không phải là bi kịch thôi.” Đỗ Vũ hơi lo lắng: “Lần trước ngược như chó, lần nào Triển Cự Cự cũng nhận bi kịch, lần này mà nhận BE nữa mình sẽ cảm giác thế giới này không có tình yêu.”

“Không đâu!” Tiểu Mẫn chỉ vào điện thoại di động: “Nhìn chữ "Sur muội mới đến" này biết là phim hài rồi. Đại chế tác Đường mỗi lần quay phim đều chọn trúng tim thiếu nữ, lần này cũng vậy thôi”. Cô ấy làm về mặt si mê: “Anh ơi, anh à, thật mong mau chóng đến lúc quay, mình sẽ kêu gọi hợp nhóm đi xem.”

“+1” Đỗ Vũ gật đầu.

Cuối cùng thì "Sur muội mới đến" có phải là một bộ phim hài hay không đây?

Nhận được hợp đồng, Văn Tĩnh còn mơ hồ, lòng Cố Tương đã hiểu rõ.

Nếu như nói đề tài tình yêu trong thương nghiệp cũ nhưng không nhằm chán thì phim tình cảm như Cô bé Lọ Lem này tuyệt đối không lỗi thời.

"Sur muội mới đến" chính là một bộ phim hài tình yêu như thế.

~~ Mọi bài đăng ngoài diễn đàn lê quý đôn đều không chính chủ (Um-um) ~~

Kiếp trước, Cố Tương thích xem phim kinh dị, phim hành động, phim tình cảm xem cũng không nhiều nhưng không trở ngại địa vị của "Sur muội mới đến" trong lòng cô. Tuy rằng lqđ.d.i.e.n.d.a.n độ sâu hay ý nghĩa không rộng bằng “Sát Thủ Bất Đắc Dĩ” nhưng đây là một bộ phim vô cùng kinh điển.

Nhưng kinh điển có thể là kinh điển là nhờ biểu đạt được ý nghĩ của đạo diễn hay biên kịch. Có thể nó không phải là sâu sắc, cũng không phức tạp. Đơn giản hài hước, dễ dàng nói yêu thương vẫn có thể tạo thành kiệt tác màn ảnh như thường. Trong lòng mỗi người phụ nữ đều có ước mơ thành Cô bé Lọ Lem, không phải vì hư vinh mà đó chỉ đơn giản là ước mơ của mỗi thiếu nữ.

"Sur muội mới đến" đại diện cho ước mơ của thiếu nữ đã thành kinh điển.

Cha của nữ chính A Quyên là một cảnh sát hi sinh trong lúc làm nhiệm vụ, cô quyết tâm trở thành một cảnh sát giống cha mình nhưng vì thành tích cuộc thi quá kém nên chỉ có thể nhận việc ở cục cảnh sát giữ đồ thất lạc. Kết quả ngoài ý muốn nhận được một nhiệm vụ không tầm thường, muốn tiếp cận người sắp nổi nghiệp thủ lĩnh xã hội đen Văn thiếu gia, cảnh sát mai phục thiên la địa võng tại một quán cà phê, A Quyên tạm thời trở thành người nằm vùng.

Kết quả nhiệm vụ nằm vùng lần lượt thất bại, trong quá trình đó A Quyên và Văn thiếu gia quen biết nhau, hai bên nảy sinh tình cảm. Một là anh đẹp trai thân trong gang hồ nhưng tính tình lương thiện, một là cô gái ngu dốt luôn mơ hồ. Nhiều hiểu lầm trong tình yêu hai người gây ra không ít chuyện cười.

Thời thiếu nữ trong lòng ai cũng có một đôi giày thủy tinh, cho dù qua rất nhiều năm, trải qua rất nhiều chuyện, mỗi khi nhớ lại đôi giày thủy tinh trong mộng cũng sẽ không ngăn được ý nghĩ muốn thử. Dù biết rõ đây chỉ là điện ảnh, chúng ta sẽ không may mắn như A Quyên, cũng không có nam thần hoàn mỹ như Văn thiếu gia xuất hiện còn vừa lúc mất bị mù để ý mình. Bộ phim này là giấc mộng xuân đáng ngưỡng mộ của thiếu nữ.

Chuyện xưa Cô bé Lọ Lem, làm không tốt là Mary Sue, làm tốt là giấc mộng thiếu nữ. Cho nên "Sur muội mới đến" trở thành kinh điển ngoại trừ nhờ đề tài bên ngoài và cùng hấp dẫn còn có chi tiết nhỏ làm rất có tâm. Ví dụ như một số vai phụ sự huynh đệ tính cách khác nhau cũng giúp bộ phim thêm đặc sắc.

Kỳ lạ là, đây là một bộ phim đơn giản nhưng lại trở thành kinh điển nhiều năm.

Kiếp trước, bộ phim này không bắt đầu quay nhanh như vậy, diễn viên không phải Triền Dương và cô. Là hai diễn viên trẻ, bản thân cũng là trai xinh gái đẹp, diễn rất thành công. Kiếp này bỗng nhiên mời Cố Tương diễn, trong lúc nhất thời cô không tiếp thu kịp.

Thứ nhất, trong lòng cô đã có định hình tượng nhân vật, muốn cô diễn cảm thấy lạ lạ. Thứ hai, kiếp này nếu để cô diễn loại vai tướng mạo bình thường, ngực lớn nóng nảy, nữ chính hơi ngu ngốc có vận may tốt một chút, cảm giác thật là áp lực. Cô đã quen với các loại nhân vật phản diện, quả phụ và các nhân vật có tính cách phức tạp, loại nhân vật đơn giản này hơi khó kiểm soát.

Diễn tốt vai đơn giản mới là khó khăn nhất trong diễn xuất.

Nhưng dù sao đi nữa, cô rất cảm kích Đường Duệ cho cô cơ hội này. Dưới tình huống trước mắt, Đường Duệ chịu ra mặt thì dù thế nào cũng là một sự ủng hộ lớn lao.

"Tương Tương, Triền Cự Cự cũng giúp một tay cho nhân vật lần này nhì? Không phải anh ấy có quan hệ rất tốt với Đường Duệ sao?" Văn Tĩnh thận trọng nhìn cô: "Có phải Triền Cự Cự muốn theo đuổi em không?" Không đợi Cố Tương trả lời, cô ấy lại lẩm bẩm: "Điều này sao có thể được?"

Cố Tương: "....." Cô cũng rất muốn biết nguyên nhân có được không!

Chuyện bánh thịt trên trời rơi xuống thế này đến quá nhanh làm cô hơi lo lắng! Hơn nữa... Cô liếc tin trên Weibo ùn ùn nổi lên "Cặp đôi Dạ Miêu thiên hạ vô địch", gian nan nuốt nước bọt.

Người không biết còn cho là cô tuyên truyền đấy!

Trong lòng cô không yên, có người còn nóng nảy hơn so với cô.

Kiều Ánh Tinh kêu người bên đầu kia điện thoại, giọng nói có vẻ cực kỳ tức giận: "Lão Lý, chuyện này là thế nào? Sao bỗng dưng Đường Duệ lại mời Cố Tương đóng phim? Không phải anh đã nói với em là ổn rồi sao?"

"Làm sao tôi biết. Tên Đường Duệ vốn không thân thiết với tôi, công ty của hắn cũng không liên hệ nhiều với tôi. Tôi có thể chen ép hắn nhưng sẽ liên lụy đến lợi ích của mình, Kiều Ánh Tinh, em không thể vì chuyện của mình mà gây tổn thất quá nhiều cho tôi. Đầu tiên em phải xem em có giá trị như thế không đã."

Kiều Ánh Tinh còn muốn nói tiếp nhưng đầu dây bên kia đã cúp máy. Cô ta tức giận ném điện thoại di động lên giường lại không phát hiện từ lúc nào sau lưng đã xuất hiện một bóng người.

Cho đến khi đi đến một âm thanh quen thuộc cất lên: "Em ở chung một chỗ với Lý Thạc thật ư?"

Cô ta quay đầu lại, Lương Quý nhìn chòng chọc vào mắt cô ta, sắc mặt tái nhợt.

Trong lòng Kiều Ánh Tinh thoáng hoảng hốt nhưng cô ta bình tĩnh lại rất nhanh, lạnh lùng nói: "Đây là chuyện bình thường trong làng giải trí thôi. Đừng nói bây giờ anh mới hiểu nhé."

"Anh chỉ hỏi em, đúng hay không?" Lương Quý chậm rãi nói.

"Đúng." Kiều Ánh Tinh nhíu mày: "Giống như chuyện anh ở chung với mấy cô diễn viên khác thôi. Em cũng có cuộc sống của mình. Chỉ cần không vượt

qua ranh giới cuối cùng, tức là không can thiệp chuyện riêng của nhau là được. ”

“Ranh giới cuối cùng?” Lương Quý cười lạnh: “Tôi không ngờ cô là người như vậy.”

“Tôi là hạng người gì?” Hình như bị những lời này đâm vào chỗ đau, đột nhiên vẻ mặt Kiều Ánh Tinh trở nên kích động: “Anh còn không biết tôi là hạng người gì sao? Lúc anh và tôi đi chung với nhau thì nên hiểu rõ rồi chứ.” Thật ra Lương Quý không tệ, anh tuấn cao lớn, gia cảnh bản thân cũng không chê được. Nhưng trong giới giải trí, so về quyền thế, Lý Thạc có thể cho cô ta nhiều hơn. Hơn nữa, bản thân Lương Quý có một cố chấp kỳ quái, tình cảm của hắn ràng buộc quá mức làm ảnh hưởng nghiêm trọng cuộc sống cô ta.

“Bây giờ tôi hiểu rồi.” Lương Quý lạnh lùng nói: “Chúng ta chia tay đi.”

Kiều Ánh Tinh hơi sững sốt.

“Chúng ta chia tay đi. Bắt đầu từ bây giờ.” Lương Quý liếc nhìn cô ta, quay người bỏ đi.

Kiều Ánh Tinh đứng im một chỗ, sợ run một hồi. Lương Quý nói chia tay?

Ban đầu Lương Quý vừa thấy đã yêu cô ta, nếu như nói Kiều Ánh Tinh trong Làng giải trí không thiếu người theo đuổi thì Lương Quý nhất định là kẻ si tình mãnh liệt số một. Từ khi cô ta chưa có địa vị như bây giờ đến khi nổi tiếng đều đối với cô trước sau như một, Lương Quý giống như một vỏ xe phòng hồ cao cấp, chỉ cần cô ta muốn, lúc nào cũng có thể đặt Lương Quý trong lòng bàn tay.

Nhưng sao bây giờ Lương Quý lại nói lời chia tay?

Tất nhiên cô ta không biết, điều đàn ông khó tha thứ nhất chính là bị phụ nữ của mình phản bội. Nhất là Kiều Ánh Tinh luôn tỏ ra bộ dáng thanh cao tự trọng trước mặt Lương Quý. Lương Quý cũng thích đáng về nữ thần của cô ta. Nên khi đến một ngày phát hiện đáng về người yêu mình không phải như vậy, lòng tự ái của Lương Quý không thể chấp nhận được.

.....

Ngày khởi quay "Sur muội mới đến" quyết định nhanh hơn so với tưởng tượng, đúng là giống như tên bay. Diendd@nleequydd0n_um_um Hình như kịch bản phim này trước đây đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ còn chưa chọn được diễn viên. Hiện nay đã xác định diễn viên, không nói hai lời liền bắt đầu, dĩ nhiên so với thời gian bắt đầu của “Sát Thủ Bất Đắc Dĩ” còn sớm hơn một chút.

~~ Mọi bài đăng ngoài diễn đàn lễ quý đôn đều không chính chủ (Um-um) ~~

Sáng sớm Cố Tương đến phim trường. Quay bộ phim kinh điển này, cô hết sức quen thuộc với kịch bản của "Sur muội mới đến". Lời thoại cũng không quá khó khăn. Bây giờ cô đến, đơn giản là làm quen một số diễn viên hợp tác. Nhắc đến cũng khéo, Trương Lily và Ngụy Khôn cũng tham gia. Ngụy Khôn diễn cấp trên của cô, sau thành cha nuôi của cô, là một cảnh sát có vẻ hơi ngây thơ. Trương Lily diễn vai phản diện, bạn gái trước của Văn thiếu gia.

Trình Lâm cũng ở đây, vai diễn của cô ấy là đồng nghiệp A Quyên, cũng là một cảnh sát ngờ nghệch. Có lẽ vì châm chọc cảnh sát Hongkong nên mọi người đều là người ngốc, nhưng cũng vì vậy mà rất đáng yêu. Nhìn thấy Cố Tương, Trình Lâm phá lệ gật đầu chào cô một tiếng.

Cố Tương hơi ngạc nhiên, không chỉ vì ở đây có nhiều người quen mà vì kiếp trước phim này dù vai phụ cũng rất xuất sắc nhưng chỉ là diễn viên hạng ba mà thôi. Bây giờ một lần sóng diễn viên kỳ cựu có bản lĩnh đến làm nền, bộ phim này Đường Duệ muốn đập vào bao nhiêu tiền đây hả?

Hơn nữa cát sê Triển Dương cũng không thấp đâu.

Trương Lily vừa thấy cô liền nhào tới, nắm vai cô nói: “Tương Tương, chị vui quá. Cảm ơn em và anh đẹp trai Triển Dương tha mãi tâm hồn CP của chị.”

Cố Tương: “.....” Nhận bộ phim này không phải vì để thỏa mãn tâm hồn CP của người nào đó được không?

Những diễn viên còn lại đang dồn lại một chỗ tám chuyện, đang nói, bỗng nghe có người kêu: “Mọi người tới sớm ủng hộ thể này làm tôi cảm động quá.”

Toàn thân Đường Duệ mặc áo thun hoa, quần màu hồng quýt đã tới, muốn bao nhiêu bánh bao có bấy nhiêu. Hắn đeo kính đen, dáng vẻ không giống như thường ngày, chào hỏi: “Nam nữ chính gặp mặt, trao đổi tình cảm chút đi.”

Sau lưng hắn là Kevin, Kevin đang cầm khăn lông ánh nắng kiêu ngạo nhìn mọi người, bên cạnh là Triển Dương mặc áo khoác đen.

Cho dù Đường Duệ bánh bao như thế nhưng vẫn không thể che lấp được ánh sáng Triển Cự Cự mặc áo khoác đen. Dáng người cực tốt, eo thon chân dài, đẹp đến ngất ngây, gương mặt tuấn tú mịn màng, chưa kể ánh mắt dịu dàng chết người. lq.d.i.e.n.d.a.n Cố Tương có thể cảm thấy Trương Lily kể bên mình đang chảy nước dãi. Ngay cả bản thân Cố Tương cũng không nhịn được mà rung động.

Có người có vóc dáng bên ngoài ưa nhìn nhưng ở Làng giải trí chưa bao giờ thiếu người có bề ngoài đẹp, cùng lắm thì có để đi Hàn Quốc để phẫu thuật thẩm mỹ. Nhưng bề ngoài xinh đẹp khí chất tuyệt vời thì hơi thiếu. Phong cách Triển Dương rất sạch sẽ, thuần khiết giống như trong chảo nhuộm lớn của Làng giải trí nhưng vẫn có thể gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, không, tiêu bạch liên. Khi anh dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn người khác, rất khó có người phụ nữ nào chống cự được sức hấp dẫn của anh.

Anh đến gần mọi người, nụ cười thân thiện lại đẹp trai, lễ phép chào hỏi.

Cố Tương nhìn một lát, trong lòng khẽ thở dài.

Kiếp trước, nam diễn viên diễn Văn thiếu gia là một chàng trai xem như tuần tú đã có thể khiến khán giả trong rạp hò hét thật lâu. Huống chi Triền Cự Cự không phải tuần tú bình thường mà là tuần tú quá mức. Nếu như nam diễn viên trước kia diễn rất tốt, nhưng dưới góc nhìn của một người từng trải như cô, khi bộ phim này trình chiếu, đoán là trên đời này sau Triền Dương sẽ không còn Văn thiếu gia nào nữa. Có lẽ Triền Dương sẽ kéo cấp bậc thẩm mỹ của phụ nữ trong nước cao lên. Nói không chừng sẽ xuất hiện các loại bình luận phim như: “Những điều tốt đẹp đến với những ai biết chờ đợi.”

Tại sao ư? Bởi vì phong cách Triền Dương bây giờ quá giống với Văn thiếu gia trong phim.

Rõ ràng sau lưng có bối cảnh khí thế kiểu “Tôi có chỗ dựa sau lưng đủ để đè chết các người” vậy mà có thể bộc lộ cảm giác nội tâm trong sạch thân thiện như thỏ con. Văn thiếu gia là đại diện cho hình tượng chú chó ngoan, con nhà giàu đẹp trai, Triền Cự Cự đâu rồi, hình ảnh con sư tử uy vũ với bộ lông vàng phát sáng của anh đâu?

Thật sự là quá đẹp, đủ thân thiện, đủ mê người, đủ tuần tú.

Không ai không thích một bạn trai vừa đẹp trai vừa ngoan ngoãn như cún, vừa sâu sắc lại vừa thâm tình, dịu dàng có thể lấy tiền đập chết người, hơn nữa còn mắt mù.

Quá thật làm người ta mê mẩn không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Um-um

Cuối cùng thì phim "Sur muội mới đến" vẫn không hề giống với "Tề hậu truyện".

Một lần nữa được trở về với việc diễn xuất phim điện ảnh, trong lòng Cố Tương rất vui vẻ. Giống như trở về thời điểm những năm sự nghiệp thăng hoa của đời trước, những lúc quay phim luôn khiến cô tràn đầy ý chí chiến đấu.

Có lẽ cuộc sống chính là như vậy, mãi mãi không thể đoán được tương lai sẽ xảy ra chuyện gì. Cô không thể ngờ được bộ phim kiệt tác của kiếp trước sẽ do mình ở kiếp này đảm nhận, càng không nghĩ đến người phối diễn với mình lại là Triền Dương.

Có lẽ Triền Dương cũng không nghĩ đến có ngày mình sẽ thủ vai chính, người phối diễn lại là người mới chưa từng đóng phim điện ảnh bao giờ.

Bộ phim này do bản thân Đường Duệ làm đạo diễn.

Thật ra Tương Lily hơi lo lắng cho Cố Tương, cô ấy cảm thấy Cố Tương đóng "Tề hậu truyện" rất tốt bởi vì nhân vật Thẩm Diệu có tính tình tương đối rõ ràng đồng thời phong cách Cố Tương hoàn mỹ, diện mạo xinh đẹp, vào vai nhân vật có tính cách rõ ràng như thế rất phù hợp. Tuy nhiên nhân vật A Quyên trong "Sur muội mới đến" lại là một dạng vai khác.

“Lý lịch trong sáng, không có lịch sử phạm tội, không ai biết cô, trong nhà không có người cần chăm sóc, cô cũng không có anh chị em, không có bà con thân thích, không bạn bè, chưa từng yêu ai, ngay cả chó cũng không có. Trên cái đất Hongkong này, thêm một người như cô cũng không nhiều, thiếu một người như cô cũng không ít...”

Đây chính là nữ chính A Quyên, ngược phảng người lùn, giống như phần lớn những cô gái ngoài đường, có thể đếm ra cả móng, ai cũng có thể mỗi ngày gặp được vô số người như vậy, sao có thể nhớ được cô?

Giống như rể cò, càng sát thực tế càng khó để diễn tốt. Bởi vì đa phần cuộc sống nghệ sĩ luôn bị người khác thăm soi, bọn họ đã quen với sự tồn tại của ánh đèn flash, thói quen lúc nào cũng tìm góc độ chiếm ống kính tốt nhất, lúc nào cũng có khán giả xoay quanh, lúc nào cũng là diễn xuất, muốn diễn một nhân vật nhỏ giống những người bình thường chỉ biết đánh đấm, la hét, chảy nước mũi thật sự rất khó.

Nhân vật như thế rất cần phải diễn như không diễn, mà vừa vặn là các nghệ sĩ thiếu nhất chính là cách diễn như thế.

Đường Duệ xông vào chỗ Triền Dương đang hoá trang: “Thành thật mà nói, tôi rất hài lòng với biểu hiện của cô ấy.”

“Đừng lo lắng.” Triển Dương nhìn Cố Tương đang đọc kịch bản ở đằng xa nói: “Cô ấy là một diễn viên rất có kinh nghiệm.”

Đường Duệ liếc anh: “Bản lĩnh trọn mắt nói mò của ông đừng có dữ dội như vậy được không? Cô ấy có kinh nghiệm? Ngoại trừ đóng vai phụ ra thì đây là lần đầu tiên cô ấy đóng phim đấy.”

“Có liên quan gì đến số lần?” Triển Dương cười. lqđ.d.i.e.n.d.a.n Bởi vì đây là phim hiện đại nên cũng không cần hoá trang nhiều. Chỉ cần xịt một chút keo tạo kiểu tóc, thoa một chút son dưỡng môi. Người có ngoại hình đẹp luôn tùy tiện như vậy, Cố Tương ở phía bên kia cũng như thế.

Chuyện xưa bắt đầu như thế đó.

Ở phim trường có vài phòng viên có quan hệ với đoàn phim đến. Dĩ nhiên rất thân thiện, chỉ là chụp vài tấm hình thoả mãn hiếu kỳ và tạo dư luận cho khán giả, quan trọng nhất là hai diễn viên chính.

Với mối quan hệ đại bác bán không tới trong phim truyền hình cũng có thể trở thành cặp đôi nóng hổi, một là nam thần như bông hoa mọc trên đỉnh núi cao của diễn xuất. một là người mới ra đời đầy tiềm năng. Loại va chạm này không thể không làm cho người ta vui vẻ.

Đối với Cố Tương luôn có nhiều câu hỏi được đặt ra.

Mặc dù diễn xuất của Cố Tương trong "Tề hậu truyện" quá rõ ràng, dù sao cũng có nguyên tác làm cơ sở, cô là người mới không thể nào ngay lập tức chứng tỏ được tài năng. Luôn có một vài nhà phê bình đau trúng rãnh rồi muốn đào xương trong trứng gà, nói Cố Tương chỉ là ăn may. Lần này quay "Sur muội mới đến" đảm nhận một nhân vật hoàn toàn khác biệt, cô có thể kiểm soát được sao?

Tất cả mọi người đều đang mong chờ diễn xuất của cô.

Đến khi trời nắng lên, A Quyên mồm mồm khoác lên người trang phục cảnh sát xuất hiện, hình tượng này vốn không có gì đặc sắc nhưng khi cô mặc vào lại có chút đáng yêu. Vốn hơi tròn trịa, khi cau mày lại làm người ta thương yêu, nụ cười ngây thơ ngốc nghếch... tươi sáng như ánh dương.

Đường Duệ và nhân viên quay phim đều giật mình.

Trong màn ảnh, A Quyên cười ngây ngô, không hề làm gì nhưng dáng vẻ mỹ nhân tinh xảo lập tức phát huy, nói thế nào nhỉ, cô vẫn rất đẹp như cũ nhưng không ai chú ý bề ngoài của cô.

Sĩ quan nói: “Thẻ lực, bắn súng, điều lệ cảnh sát và tiếng anh đều không đạt.”

Sĩ quan nói: “Cô nên cảm ơn vì cô vào trường khi lực lượng cảnh sát đang thiếu người nghiêm trọng.”

Sĩ quan nói: “Danh số của cô là 11166, cô được điều đến tổ trọng án thuộc đồn cảnh sát Từ Vân Sơn. ... Ghi danh ở tổ nhận đồ thất lạc đối diện đó.”

A Quyên vui mừng, A Quyên xấu hổ, A Quyên thất vọng, dậm chân chào, cuối cùng cười ngớ ngẩn. lqđ.d.i.e.n.d.@.n giống như một cây cỏ có sức sống tràn trề, một con bão có ập tới cũng không sao, ít nhất đây không phải là mưa đá.

Sau đó chính là ghi danh với di đồng nghiệp ngồi ở tổ ghi nhận vật thất lạc, giả vờ làm mặt tỉnh đi qua mấy anh cảnh sát đẹp trai.

Tường Lily không giữ hình tượng cười lên ha ha, khoé môi Trình Lâm cũng không nhin được mà nhếch lên.

Kịch bản

rất hài hước, nhân vật A Quyên lâu lâu phát bệnh thần kinh ngu ngốc còn kèm theo bộ dáng háo sắc rất xuất sắc. Cố Tương nổi tiếng từ nhân vật đau khổ vì tình, muốn từ nhân vật này cố định hình tượng thật ra cũng có chút khó khăn, bởi vì cảnh diễn "Tề hậu truyện" cũng không nhiều, chưa kể trong mắt mọi người, Thẩm vương phi còn là vật hi sinh.

Nhưng bây giờ nhân vật trước mắt không hề có một chút dấu vết nào của Thẩm vương phi, là một người hoàn toàn

khác, rất tùy tiện, đúng với hình tượng cô bé lọ lem vô tư.

Nụ cười của Tường Lily dần tắt.

Ở góc độ của khán giả, có thể làm cho người ta bật cười là một diễn viên hài. Nhưng ở góc độ một diễn viên chuyên nghiệp thì ý nghĩa không còn giống như vậy. Muốn hoàn toàn thay đổi sức ảnh hưởng của nhân vật trước đó là một việc cực khó. Diễn bao nhiêu nhân vật cũng sẽ tồn tại một chút dấu tích trước đó, nếu diễn những nhân vật hoàn toàn khác nhau thì thói quen này sẽ không có cách nào lập tức thay đổi được.

Lúc Cố Tường diễn Thẩm vương phi và A Quyên thì thói quen không giống nhau. Khán giả chỉ thấy rằng cô diễn những nhân vật khác nhau, nhưng cùng là một người vừa có thể khiến người ta khóc vừa có thể khiến người ta cười, thật sự có bao nhiêu khó khăn?

Phóng viên vẫn chưa phát hiện ra các diễn viên chuyên nghiệp trong phim trường đang từ từ nghiêm túc.

Nếu như đây là diễn viên có thâm niên kinh nghiệm thì cũng không có gì là xuất sắc. Nhưng trước mặt họ chỉ là một người mới chừng hai mươi tuổi. Trước đây cô cũng chưa từng diễn qua phim điện ảnh, trừ phi có tài năng bẩm sinh, thật khó có thể chấp nhận tình huống đang xảy ra.

“Klaus.” Đường Duệ nói: “Tôi muốn rút lại lời nói vừa rồi, cô ấy rất có kinh nghiệm.”

Rất có kinh nghiệm vào vai một người khác.

Cảnh thứ nhất thăm dò đã hấp dẫn của bộ phim được quay.

Cánh cửa ngán ngán đã khép lại, cửa sổ phim được quay hết sức thuận lợi, do không quen hoàn cảnh nên NC hai ba lần, sau đó công việc hết sức trôi chảy.

Sau một lúc nghỉ ngơi, Đường Duệ nói: “Trước đây ông diễn với cô ấy có vẻ hợp rơ. Tuy nhiên lần này nhân vật của hai người hơi khác nên tranh thủ tìm cảm giác trước đi.”

Mặc dù CP Dạ Miêu rất hot nhưng cũng do khán giả tự tưởng tượng ra, cộng thêm hiệu ứng mơ hồ phát đường, mọi người gán ghép họ chung với nhau chủ yếu vì do nhan sắc của họ quá xứng đôi. Di3nd@nlqd Nhưng trong "Siêu muội mới đến" họ chân chính diễn một cặp tình nhân.

Chuyện diễn vai yêu nhau thế này, đại khái vẫn phải va chạm ra lita mới được, khi hai người diễn "Tề hậu truyện" không hề diễn ra mờ ám nào nhưng lại để quần chúng bàn tán đến khỏi bụi mù mịt. Việc này đủ chứng minh tính chất thích bị ngược của khán giả. Một chút mờ ám cứ như vậy mà tấn công làm cho mọi người vô cùng hào hứng.

Thật áp lực quá đi!

Cô Trương rất áp lực, kiếp trước cô là một người phụ nữ ngu ngốc yêu đương mù quáng, diễn vai thiếu nữ háo sắc rất dễ dàng. Kiếp này cô quan điểm “Đàn ông là thứ chả tốt lành gì”, phải diễn lại vai một thiếu nữ đơn thuần khiến cô cảm thấy mình cần phải có rất nhiều can đảm đồng thời phải phải định suy nghĩ của bản thân.

Liệu cô có thể diễn được cảm giác si mê đó không? Bây giờ cô giống như phụ nữ đã từng li dị, hoàn toàn cảm thấy thất vọng với đàn ông trên đời này.

“Sao mặt ông lạnh lùng vậy?” Đường Duệ hỏi Triền Dương: “Không phải bây giờ trong lòng ông nên mừng hết lớn sao? Còn không mau tập trung lo kịch bản đi.”

“Còn phải tập trung thế nào?” Triền Dương hỏi ngược lại: “Có cô ấy là đủ đảm bảo rồi.”

“Ông đúng là che chở cô ấy.” Đường Duệ suy nghĩ một lát: “Klaus, tại sao ông nhận bộ phim này vì cô ấy? Ông định nói chuyện yêu đương hả?”

“Không muốn giải thích.” Triền Dương đặt nước xuống: “Đừng suy đoán linh tinh.”

Đường Duệ nhún nhún vai: “Cô ấy rất đặc biệt.”

“Đúng thế.”

Cho dù trong lòng mọi người suy đoán thế nào, cảnh thứ hai có sự tham gia của Triền Cự Cự đã bắt đầu.

Trình Lâm và Ngụy Khôn đã thay cảnh phục, diễn vai đồng nghiệp Trình Phong, Trâu Lâm và Bạch Lỗi.

Ba người họ đều xuất thân là diễn viên hài, loại nhân vật này vốn rất dễ dàng với họ, không biết có phải vì đóng chung với Triền Cự Cự không mà họ cũng có vẻ rất nghiêm túc.

~~ Mọi bài đăng ngoài diễn đàn lê quý đôn - d.d.l.q.d đều không chính chủ (Um-um) ~~

Văn thiếu gia là con trai của một đại ca xã hội đen, sắp kế thừa vị trí quản lý. Cảnh sát nghi ngờ họ tham dự một

đường dây luôn lâu nên tìm A Quyên - một người hết sức bình thường đến tạm thời nằm vùng, làm một nhân viên phục vụ trong quán café, đặt máy nghe lén trong sót cà chua để trên bàn Văn thiếu gia.

Trên màn ảnh đang diễn đến cảnh này.

Các đồng sự đang núp trong nhà kho, A Quyên mặc đồng phục nhân viên phục vụ, lấy bộ dáng "tinh lơ ngáo ngơ" trao đổi với các đồng sự.

"Chú ý chú ý." Cảnh sát Phương nói vào điện thoại:
"Nhân vật mục tiêu đã xuất hiện"

A Quyên thấy chết không lùi cầm sót cà chua bước ra ngoài, không khí nặng nề giống như muốn hi sinh anh dũng.

Thấy vậy nhưng cũng không phải vậy,
diendd@nleeguyddOn_um_um cô chỉ là đi gặp chân mệnh thiên tử của cô mà thôi.

Như một giấc mộng tràn đầy hoa hồng, chàng thanh niên mặc chiếc áo da màu đen xuất hiện. Anh đeo kiếng đen giống như mỗi phút đều tuyên bố với thế giới: "Ông đây là xã hội đen, ông đây oai phong lẫm liệt." Đúng là như vậy, liếc thấy là biết đây chính xác là một play boy.

Cổ tích không cần logic, chỉ cần trùng hợp là đủ. A Quyên đâm đầu vào lòng Văn thiếu gia, đầu của cô vừa đụng đến ngực Văn thiếu gia, Văn thiếu gia cúi đầu nhìn cô, hai bên cao thấp vừa tầm.

Phóng viên vội vàng chụp lấy chụp để cảnh này.

Vì đeo mắt kính nên A Quyên không thể nhìn rõ ánh mắt Văn thiếu gia, cô vội vàng đứng vững cơ thể, hỏi:

“Mấy người?”

“Hai người.” Văn thiếu gia ngồi xuống ghế.

Cảnh diễn bắt đầu chừng xuống đến khi bạn gái trước

Văn thiếu gia bước vào.

Bạn gái trước là một cô gái bạo lực, bị ép buộc chia tay nên rất không cam lòng, muốn cưỡng chế quay lại. Thiếu gia bày tỏ ông đây nói chia tay là chia tay, đàn ông chân chính không bao giờ lằng nhằng với người cũ.

Cô gái mạnh mẽ bạo phát, cầm chai sốt cà chua muốn đánh người. A Quyên là người đầu óc ngu ngơ, thấy máy nghe lén giả trang trong sốt cà chua bị người ta lấy mất lập tức muốn giành lại, vì vậy tham gia cuộc chiến này.

Vốn dĩ chỉ là cảnh mở đầu cho bộ phim không ngờ lại có kết quả tốt thế, Đường Duệ ở phía sau ống kính không hề có bất kỳ âm thanh hay tiếng động nào, vậy mà xem đến xuất thần. Là một đạo diễn nhiều kinh nghiệm nhưng không biết vì sao hôm nay Đường Duệ cảm thấy những diễn viên này đều phát huy tốt hơn ngày thường rất nhiều. Cho dù chỉ là một đồng diễn viên phụ đồng nghiệp gây hài, hay là Ngụy Khôn quen sàm mạt nghiêm nghị lộng nhiên hơi ngơ ngơ, ngay cả Tưởng Lily cũng diễn xuất sắc làm cho người ta không dừng lại được.

Thật ra rất đơn giản, một diễn viên giỏi có thể dẫn dắt

người khác nháp vai. Triệu Dương là alien viên chuyên nghiệp, Cố Tương cũng không kém cạnh. Hai người dư sức hấp dẫn toàn phim trường. Vì vậy khi họ bắt đầu vào vai đối diễn, tất cả vai phụ đều có thể cảm nhận được lực hút từ diễn xuất của họ, mỗi người đều xuất thần nhập vào vai diễn.

Tương Lily im lặng, cô đóng vai cô gái bạo lực, mặc dù thô bạo với bạn trai cũ nhưng không thể buông tay, cảnh này cô diễn rất tuyệt. Vì sao? Bởi vì khi cô nhập vai, thật sự không thể buông tay được bạn trai cũ đẹp trai đến vậy. Lần đầu tiên cô diễn chung với Triệu Cự Cự, cảm thấy kỹ thuật diễn của mình bị kéo lên một bước, cảm thấy chưa bao giờ đóng phim lại có thể dễ dàng và vui vẻ như thế.

Trong lúc bạn gái cũ và Văn thiếu gia đang tranh chấp, A Quyên cố gắng lấy lại bình tĩnh cà chua, bỗng nhiên bị cô gái nổi điên cầm chai nện vào đầu. Rồi sau đó, cô ấy bị đàn em của Văn thiếu gia vác đi, A Quyên che đầu lẫn lộn nói lung tung trên mặt đất được Văn thiếu gia ân cần hỏi thăm.

“Có phải mặt tôi ghê lắm không? Có phải không ai thèm lấy tôi không? A a...” A Quyên lăn qua lăn lại trên đất.

Văn thiếu gia ngồi xổm người kiểm tra vết thương cho cô, đưa tay nhẹ nhàng đụng vào trán cô, giọng nói dịu dàng làm người ta muốn chết chìm: “Không đau, cô là người đẹp nhất.”

Người tốt! Người tốt siêu cấp! Triệu Cự Cự thật đúng là kiết lữn nười nha!

Cô Tương nhìn gương mặt tuấn tú gần trong gang tấc,
trong lòng bỗng thấy vô lực.

Thật ra không cần phải lẫn khoản vấn đề có thể diễn được
vai góc nghệch háo sắc này hay không, bởi vì chỉ cần có
nam thần ở trước mặt, không cần diễn cũng có thể mà mất
hồn.

Cô khẽ ngậy người trong nháy mắt, di3nd@nl3quyd0n
Triển Dương giống như phát hiện cô hơi thất thần, thú vị
nhìn cô, đưa lưng về phía máy quay, khẽ mỉm cười.
Kỹ thuật diễn là cái gì?

Là khán giả xem yêu thích, đồng nghiệp xem không thể
chê trách.

Ấn tượng với mọi người vĩnh viễn là những tình tiết tạo
nên cảm xúc, bộ phim muốn tạo ấn tượng thì cảm xúc cũng
phải thật ấn tượng.

Rõ ràng là chiêu trò cũ rích từ tám trăm năm trước những
vẫn có thể gây xúc động lòng người.

Người quay phim phía sau Đường Duệ che ngực.

Thân là trai thẳng lại bị cảnh trước mắt này làm rộn lòng
thiếu nữ, đây là chuyện quá đi đến mức nào.

Anh cúi người dịu dàng nhỏ giọng, cô ngậy thơ góc
nghếch đầy may mắn, xinh đẹp như ngàn đoá hồng trong
giấc mộng khiến người ta không muốn tỉnh lại.

*Chúc cả nhà ăn Tết vui vẻ. Um-um đi đón Tết đây!
Qua năm gặp lại. Mừng 1 phát quà. Đón đọc đón đọc
đón đọc nha (chuyện quan trọng phải nói 3 lần).*

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3439672#p3439672>

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.